

SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya
Sessizce birleşip sessizce ayrılıyorz ya
Anamız çay demiyor ya güzel günlere
Sevgilimize çiçekler koyuyor ya bardağa
Sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz sedasız
Bu, böyle gidecek demek değil bu işler
Biz şimdi yanyana geliyor ve çoğalıyoruz
Ama bir ağızdan tutturduğumuz gün hürlüğün havasını
İşte o gün sizi tanrılar bile kurtaramaz.

Cemal Süreya

Aylık Gazete

Nisan 2014

Yıl: 3 Sayı: 36

gazetesolfasol.com

30 Mart Akşamı Ne Yaptığını Biliyorum!

Erhan Muratoğlu

Haftalardır bunu bekliyorduk; bayraklar, broşürler, anons arabaları ömürlerini dolduracak ve biz Ankara'da bir bahar temizliği yapacaktık. Bir taraftan acayip bir gerilim ve "bir an önce olsun bitsin" hissi hakimdi, ama "güzel günler göreceğiz, güneşli günler" diye mırıldanarak geçti son birkaç gün.

Aydan Öz. >> s.05

Erhan Muratoğlu

Seçimlerden Arda Kalanlar

Efecan Tan >> s.06

Berkin'i Uğurlarken Polis Şiddeti

Oğulcan Orhan >> s.06

Seçerken Bir Başka Güzel Oluyorsun

Şehnaz Azcan >> s.07

Öteki Bisiklet Ayaş'ta

Zeynep Alica >> s.08

Barcelona Yazıları-I

Murat Sevinç >> s.09

Ankara'da Nisan Sergileri

Özgür Ceren Can >> s.20

Kafanızı Kaldırın

Özgür Cengiz >> s.20

Gemi

Nefin Pera >> s.22

Atakule Kime Emanet?

Atakule; ilk AVM

Atakule 1989'da açıldığında Ankara'nın ilk, Türkiye'nin İstanbul-Galleria'dan sonra ikinci AVM'siydi. Seyir terası önemli bir cazibe noktasıydı. Ankara dışından gelenleri oraya çıkarıp "İşte burası da Ankara" demek adettendi. Kuledeki döner restoranın dönüp dönmediği uzun süre tartışıldı. Basit bir hesap hatası yüzünden dönmediği şeklinde bir şehir efsanesi doğdu...

Özlem Mengilibörü >> s.03

Avareler'den: Bal Porsukları Partisi

Öncelikle hayali partimize dahil edemediğimiz tüm uyumsuz abi ve ablalarımıza selam gönderiyoruz. Hayali partimiz 27 kişiden oluşmaktadır. Bu partinin görselleri 21 Mart 2014 tarihinden itibaren Ankara'da 10 mahalleye dağılmıştır. Partinin Ankara Büyükşehir Belediye Başkan Adayı Cemal Süreya'dır. Geriye kalan 26 kişi ise müdürlük görevlerindedir. Bu ekipteki kişiler bizim feyz aldığımız ve imrendiğimiz kişilerdir...

Avareler >> s.09

DOSYA: 10. ODTÜ Sosyoloji Günleri: KENT

ODTÜ Sosyoloji Günleri geçtiğimiz ay 17-18-19 Mart tarihlerinde gerçekleşti. Yerel seçimler öncesi konu başlıkları; Kamusal Alan, Şehrin Ötekileri, Kent Yaşamı, Sınıf, Ekoloji, Yerel Yönetimler, Kentsel Dönüşüm, Ankara ve Modern Kent idi. Ayrıca bu konular bağlamında bir dizi atölye çalışmaları yapıldı. >> s.10-19

Ayşegül Turan Sergisi / Galeri Siyah Beyaz

11 Nisan'da Galeri Siyah Beyaz'da Ayşegül Turan'ın son sergisi açıldı/açılıyor. Bilkent Üniversitesi Grafik Tasarım Bölümü'nden mezun olan Turan, eğitimine devam etmek için gittiği Londra'da tasarımcılar için çalışırken demirle tanışmış. Bu malzemenin olanaklarını sonuna kadar zorlayan sanatçının işleri izleyenlere şaşkınlık, heyecan ve merak gibi duyguların eşlik ettiği bir kavrama süreci yaşıyor. Ankara'da bir tür inziva halinde olduğunu söyleyen Ayşegül Turan'la evinin çatı katındaki atölyesinde söyleştik.

Söyleşi: Özgür Ceren Can >> s.21

Onur Yaser ve Hatice Can'ın Ardından

"Onu öpüp, toprağa koyduğum anı hep rüyamda görüyorum. Ama çirliçiplak soyulup aşağılanmış halini hayal edemiyorum" / Hatice Can

ODTÜ mezunu mimar Onur Yaser Can, İstanbul'da 3 Haziran 2010 tarihinde bir uyuşturucu operasyonu kapsamında yapılan telefon dinlemesi nedeniyle gözaltına alınmıştı. Bu süreçte gördüğü fiziki ve psikolojik işkenceler sonucunda 23 Haziran 2010 tarihinde hayatına son verdiğinde 28 yaşında hayata gözlerini yummuştu. Ailesinin ısrarlı takipleriyle açılan davalar aradan geçen zaman boyunca sonuçsuz kaldı. Bu adaletsizliğe dayanamayan Hatice (Can) Ana 2 Mart 2014 gecesi yaşamına son verdi. Hatice Ana'nın cenazesi 4 Mart tarihinde Karşıyaka Mezarlığı'nda kalabalık bir topluluğun katılımıyla toprağa verildi.

10 Mart 2014 tarihinde Kadın Dayanışma Vakfı'nda yapılan toplantıda:

Mevlüt Can, "Hepimiz tehlikedeyiz aslında" diyerek başladığı konuşmasında Onur Yaser'in nasıl bir süreçte intihara sürüldüğünü, bu süreçte ve intihar sonrasında açılan davalarda yaşanan hukuksuzlukları ve tüm bunlar karşısında adalet girişimlerinin nasıl sonuçsuz bırakıldığını anlattı. Onur Yaser'in intiharı ve sonrasında dava sürecinin hala yanlış bilindiğini ve yanlış aksettirildiğini söyleyen Mevlüt Can, 12 Eylül döneminde olanları yaşamış biri olarak bugünlerin 12 Eylül döneminden daha zorlu yaşandığını belirtti.

Toplantının ardından, "Onur Yaser - Hatice Can için Adalet Girişimi" kuruldu. Girişim, annesi Hatice Can'ı intihara sürükleyen adaletsizlik sürecinde, Onur Yaser'in başına gelenlerin iyi anlaşılması, sorumluların yargılanma sürecinde yaşanan hukuksuzlukların kamuya mal olması ve bir daha benzeri cinayetlerin işlenmemesi için çalışmalar yürütecek. / **Solfasol & Kara Keçi**

Ankara'da Bir Antimilitarist Feminist: Cynthia Cockburn

14-15-16 Mart 2014 tarihlerinde Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde gerçekleştirilen 3. Uluslararası Feminist Forum ve KASAUM'un 20. Yıl Etkinlikleri'nin açılış konuşmasını feminist aktivist, yazar ve araştırmacı Cynthia Cockburn yaptı.

Kuzey İrlanda'da, Bosna Hersek'te, Filistin'de, Kıbrıs'ta ve dünyanın birçok yoğun çatışmalı bölgesinde kadınların anti-militarist feminist örgütlenmeleri üzerine çalışmaları bulunan Cockburn konuşmasında barışın dilini kurmanın toplumsal cinsiyetten geçtiğinin altını ısrarla çizdi. Cockburn Türkiye'de militarizm üzerine konuşmanın bir yönüyle tereciye tere satmak gibi olduğunu dile getirirdi.

Sunuşunu oldukça mütevazı ve katkılara açık bir diyalog ortamına dönüştüren aktivist, savaşın eril bir kimlik inşası ile sürdürüldüğünü ve toplumsal bir mesele olduğunu, erkekliliği inşa etme biçimlerimizin ulusal onurla ilişkilendirilerek yaşamın her alanının militarize edilmesinin yolunu açtığını belirtti. Cockburn

barışın inşasında kadınların ve anti-militarist feminist bir müdahalenin, büyük iktidar sistemlerinin keşiştiği ve toplumun biçimlendirildiği bu süreçlerde kritik önem taşıdığını söyledi. Erkeklerin anti-militarist aktivizmlerinin çok değerli olduğunu vurgulayan Cockburn, Suriye'de barış görüşmeleri için bir araya gelen kadınlara deneyimlerini aktaran Bosnalı kadınları, savaş karşıtı bir mücadele veren erkeklerin oluşturduğu White Ribbon hareketini dinleyicilerle paylaştı. Cynthia, barışın inşasında deneyimlerin aktarımının mücadelenin güçlenmesi ve somut adımlar atılabilmesi için oldukça önemli olduğunu aktardı, bunun bir örneği Suriyeli kadınlara barış görüşmelerinde mutlaka yer almaları gerektiğini söyleyen Bosnalı kadınlardı.

Bütün bu kıymetli deneyimlerin aktarımının yanı sıra Cockburn'un sunuşunun en çarpıcı yanlarından biri bütünleştirici ve kapsayıcı bir feminist hareket tarifi yapmasıydı. Sosyalist, radikal ve liberal feminizmi anti-militarist bir duruşta keşiştiren ve toplumsal cinsiyetin dönüştürülmesinin, siyasal olduğu kadar kültürel ve toplumsal bir mesele olan savaşın ortadan kaldırılması için kilit bir yerde durduğunu belirten Cockburn savaşa bir son vermenin hayalini kurmaktan öte somut adımlar atan kadınların sözlerini bizlere taşıdı. / **Solfasol & Zeynep Alica**

Dağ Filmleri Festivali 2-6 Nisan'da Ankara'daydı

Eriyen buzulun denize karışan parçası, suyun damlası olmak. Çöl Gezegeni'ne varmadan suyun kadrini bilen bir kayakçı olmak. İnsan olmak, insan olmayı öğrenmek, mağaranın karanlığı olmak.

Nereden mi? Dağ Filmleri Festivali. Nefes almak ve insan denen varlığa kızdığın kadar hayran olabilmek için bir şans daha idi...

2-6 Nisan tarihleri arasında Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde gerçekleştirilen festivalde **Dünyadan; Keşif Ruhu, doğa, çevre ve insan, bisiklet, kayak, su dünyası** temalı filmler seyirciyle buluştu. / **Solfasol & Zeynep Alica**

İrfan Şahinbaş'ta Sanatçılar Ağaç Nöbeti Tutuyor

Ankara, Macunköy'de Devlet Tiyatroları İrfan Şahinbaş Atölye Sahnesi'nin bulunduğu alandaki ağaçların bir gece ansızın hukuksuz biçimde katledilmesinin ardından, Devlet Tiyatroları sanatçıları ve aktivistler sahnenin bahçesinde vardiyalı nöbete başladı. Ülkedeki tüm tiyatrolara dekor ve oyun üreterek Devlet Tiyatroları'na 60 yıldır hizmet veren İrfan Şahinbaş Atölye Sahnesi arazisine SS İvme Yapı İnşaat firmasına ait vinç ve dozerlerce yapılan gece baskınının ardından, arazinin bahçesindeki varilde yaktıkları ateşi hiç söndürmeden 24 saat aralıksız nöbete devam eden sanatçılar, Yüzüncü Yıl İnisyatifi'yle birlikte bir çağrı yaparak Ankara'nın tüm forum ve aktivistlerinin katılımıyla 19 Mart akşamı nöbetin gerçekleştirildiği alanda bir sanatçılar forumu düzenledi.

Forumda, sanat alanında faaliyet gösteren tüm devlet kurumlarının kaldırılmasını öngören TÜSAK- Türk Sanat Kurumu Yasa Tasarısı hakkında da açıklamalarda bulunan

tiyatro sanatçısı katılımcılar, "ağaçlarımızı beklediğimiz gibi, sahnelerimizi de bekleyeceğiz" diye seslenerek Tasarının yasalaştırılması için, tiyatro kurumlarının devletin üzerinde yük olduğu bahanesinin ileri sürüldüğünü ifade ettiler. Ankaralı seyircilere 8-9 sahnede, 3-5-10 TL'ye oyun seyredilme imkanı tanıyan devlet tiyatrolarının, 65 TL'ye bilet satışı yapan özel tiyatroların yanında sunduğu hizmetin önemini altını çizen DT Sanatçı Temsilcisi Şahin Ergüney; 650 sanatçı, bunun yarısı kadar teknik eleman ve memurla, 12 yerleşik bölge ve 52 sahnede yılda 500'e yaklaşan turne gerçekleştirdiklerini ve bunun devlete maliyetinin 104 TL gibi bir rakam olduğunu ifade etti. Devlet Tiyatroları Kanunu'nun Köy Enstitüleri Kanunu ile akran olduğunu ve her ikisinin de Cumhuriyet'in kuruluşunun sembolleri olarak görüldüğü için hedef alındığını belirten Ergüney, asıl yük görülenin "çağdaş değerler" olduğunu iddia etti.

Devlet Tiyatroları'na (DT) ait İrfan Şahinbaş Atölyeleri Sahnesi'nde ağaçlandırılmış alana yapılan gece yarısı operasyonu ile ilgili yasal zeminde haklarını nasıl aradıkları soruların Ergüney, şöyle yanıt verdi: "Beş ortaklı bir aile şirketi olan İvme İnşaat, İrfan Şahinbaş Atölye Sahnesi'nin arazisine dayanmış durumda. Aslında İvme İnşaat ile Devlet Tiyatroları arasındaki hukuk mücadelesi 2001'den beri sürüyor. İdare Mahkemesi'nden bu inşaat şirketinin bölgede inşaat yapamayacağına dair yürütmeyi durdurma kararı çıktı ancak karara uyulmuyor görüldüğü gibi. İstenilen, 4550 metrekaarelik bir alan. Aslında onlara ait değil., yeşil alan. Burası bizim sahamız içinde görünüyordu. Bir aplikasyon eliyle öbür alana dahilmiş gibi gösterdiler. İşte görüyorsunuz, nasıl kullandıkları da belli."

İrfan Şahinbaş Atölye Tesisleri'nin aslında Devlet Tiyatroları Sanat Kampüsü olduğunu ve "Küçük Hanımlar, Küçük Beyler" gibi çok önemli bir uluslararası festivale de evsahipliği yaptığını anlatan Ergüney, tiyatronun 60 yaşındaki ağaçlarının da, tesisin ülkenin tiyatroları bakımından ifade ettiği anlamın kurbanı olduğunu ifade etti. / **Solfasol & Nefin Pera**

Atakule Kime Emanet?

Yazı-Fotoğraflar: Özlem Mengilibörü

Atakule; ilk AVM

Atakule 1989'da açıldığında Ankara'nın ilk, Türkiye'nin İstanbul-Galleria'dan sonra ikinci AVM'siydi. Seyir terası önemli bir cazibe noktasıydı. Ankara dışından gelenleri oraya çıkarıp "İşte burası da Ankara" demek adettendi. Kuledeki döner restoranın dönüp dönmediği uzun süre tartışıldı. Basit bir hesap hatası yüzünden dönmediği şeklinde bir şehir efsanesi doğdu. İlk Dreamland, ilk Pizza Hut, ilk kumpirci Atakule'deydi. Özal dönemi politikalarının tipik bir yansıması gibiydi. O sıralarda Ankara henüz AVM mefhumuna aşına değildi. Sonradan onlarca inşa edildi ve Ankara bir "AVMler kenti" olmakla övünür hale geldi.

Atakule; bir kentsel sembol

Ankara fotoğraflarının çoğunda ya Anıtkabir vardır ya da Atakule. Ankara'nın ikonik anlatımında Atakule ilk akla gelen sembollerdendir. Atakule'siz bir Ankara silueti düşünülemez. Ankara'ya dayatılan logoda bile camiyle melezlenmiş bir Atakule vardır. Kentlerin sembollere ihtiyacı varsa eğer; Atakule Ankara için bu işlevi yerine getirmiş bir yapıdır.

Atakule; bir eril imge

„Her yüksek bina, iktidardır ve erkektir“ der Metin Yeğin. Yüksek bina-iktidar-erillik tartışması bir yana, Atakule'nin sadece şekil itibarıyla bile fallik çağrışımlara sahip olduğu söylenebilir. Sanal alemde kısa bir gezinti o çağrışımların eril tanımlamalardan küfüre varan geniş yelpazesini gözler önüne serecektir.

Atakule; bir ölü AVM

2000'lere gelindiğinde Ankara artık bir AVMler şehriydi. Her yeni yapılan AVM daha büyük, daha iddialı, daha „konsept“ olmaya başladı. Ve eskilerin miadı hızla doldu. Atakule, müşteri ve prestij kaybetmeye başladığında otoparkının ücretli ve küçük olması nedeniyle eleştirildi. Kat yüksekliği yetersiz, dükkanlar küçük dendi. „Çıpa“ mağazaların ve markaların ilgisini çekmiyordu. Cazibeyi korumak için çabalar oldu. Üst kata sinema açıldı mesela. Kısa vadede işe yaradı, belli bir hareketlilik yarattı. Ama kaçınılmaz sonu önlemedi, sadece geciktirdi. Sonra dükkanlar teker teker kapanmaya başladı. Esnaf zaten yüksek kiralardan şikayetçiydi, bir basın açıklamasıyla kiralaları ve belirsizliği protesto etmişlerdi. Hala açık olan bir dükkanda „Ne olacak bu Atakule'nin hali?“ diye sorduğumda, „Bilmiyoruz“ yanıtını almıştım, „Kimse bir şey söylemiyor.“ Sonra o dükkan da kapandı. Atakule'nin tamamen boşaltılacağı

alt kattaki marketin kasiyerinden öğrendim. Marketin sözleşmesi Mart 2012'de bitti ve böylece Atakule kapandı.

Atakule; bir nikah salonu

Atakule'de muhtemelen çok amaçlı salon olarak planlanmış bir salon vardı. Rivayete göre evlenmek için nezih bir yer arayan bir Ankaralının önerisi, işletmeci tarafından uygun görülmüş ve nikah salonuna dönüştürülmüştü. Nikah salonu hemen kendi mikro iklimini yarattı. Davetiyeci, nikah şekercisi, kuyumcu, gümüş hediye eşya dükkanları salon çevresinde konuşlandı. Dükkanlar teker teker kapanıp alt katta sadece market kaldığında bile nikah salonu işlemeye devam etti. Nikah olduğu günler Atakule atmosferi değiştirdi. Nikaha gelen abiye giysili makyajlı fönlü teyzelerle, market poşetinde domates peynir taşıyan eşofmanlı teyzeler aynı koridorlarda yürüdü.

Atakule; bir neon-klasik

2010'da Ankara'yla ilgili bir kısa film çekerken Atakule'de indirekt mütevazı bir aydınlatma vardı. Sonra binaların yerli yersiz aydınlatılması furyasından Atakule'de nasibini aldı ve yeniden ışıklandırıldı. Bu yanar-döner ışıklandırmanın açılışı 2011'de Recep Tayyip Erdoğan tarafından yapıldı. Ama pek uzun ömürlü olmadı. Binanın yıkım kararıyla birlikte Atakule tamamen karanlığa gömüldü.

Atakule; bir gri alan

Ölü AVMler kentin orta yerinde bir boşluk, adeta bir kara delik oluşturuyor. Çoğu öldüğüyle kalıyor. Metruk mekan meraklısı fotoğrafçılara malzeme, grafiticilere duvar oluyor. Bazıları Blues Brothers gibi filmler çekilirken set işlevi görüyor. Az da olsa farklı işlevlerle hayatına devam edenler de var. Mesela kültür merkezine, okula, müzeye, kütüphaneye, spor merkezine, go-kart pistine, kolektif sanat mekanına dönüştürülenler var. Atakule'nin dönüşümü ise mülk sahibine yeniden gelir getirecek, rant sağlayacak bir dönüşümden ibaret. Bunun da ne olacağı uzun süre belirsiz kaldı. „Otel olacak“, „şuna satıldı“, „buna kiralandı“ gibi muhtelif rivayetlerin ardından yıkılıp yerine yeni bir AVM yapılacağı açıklandı.

Atakule; bir soru işareti

Atakule'de yıkım başladı. Çevresi paravanlarla sarıldı, o geniş kaldırımın neredeyse hepsi şantiyeye dahil edildi. Paravan dışında bir kişinin yürüyebileceği kadar dar bir alan bırakıldı. Sonra paravanlar üzerinde www.kulesizeemanet.com yazısı belirdi. Yazıyı ilk

gördüğümde büyük bir saflıkla „Ankaralıların fikrini mi soracaklar?“ diye düşünmüştüm. Birkaç gün sonra „Kule size emanet. Yakında döneceğim. İmza: AVM“ kısmı eklendi. Böylece asıl söz sahibinin kim olduğu hatırlatılmış oldu. Atakule'nin adı bir yarışmayla Ankaralılara sorulmuştu. Anlaşılan bu, Ankaralıların ilk ve tek fikir beyanıydı.

Yıkım sürerken proje belirsizliğini koruyor. Yeni yapının ne büyüklükte, kaç katlı olacağı, Botanik Parkı ve kule ile nasıl bir ilişki kuracağı merak konusu. Mimarlar Odası Ankara Şube Başkanı Tezcan Karakuş Candan ve Atakule'nin mimarı Ragıp Buluç yeni binaya ilişkin kaygılarını dile getirdiler. İdare kaygıların yersiz olduğunu açıkladı. Ama belirsizlik sürdükçe soru işaretleri yenilerini üretmeye devam edecek gibi görünüyor.

AOÇ'de İnşası Sürdürülen Başbakanlık Binası Artık Hukuk Dışı

Başkent Dayanışması'ndan Gökçek'e AOÇ kararını okuması için gözlük önerildi.

Başkent Dayanışması, Güvenpark'ta bir araya gelerek "AOÇ kararını sen anlamadın: Gözüne Gözlük" eylemi yaptı. Gökçek bilindiği gibi, yürütmeyi durdurma kararı çıkmasına rağmen, Ankapark'ın yapımı ile yol inşaatlarını hukuksuz olarak hala sürdürüyor. Gerekirse kanun çıkarırız diyor.

Yapılan eylemde ilk olarak, AOÇ ana plan davasında verilen 30 sayfalık yürütmeyi durdurma kararı okunarak Ankapark, Başbakanlık Sarayı ve AOÇ'deki yolları kapsayan yürütmeyi durdurma kararına rağmen inşaatların devam etmesi protesto edildi. Kararı uygulamayanların kararı görebilmeleri için Başkent Dayanışması bileşenleri on numara gözlük tasarlayarak, Melih Gökçek'e bu gözlüğü önerdi. **MO/Abo/Solfasol**

Orhan Veli, 100 Yaşında...

Asıl adı Ahmet Orhan'dı. Ahmet'i atıp, babası Mehmet Veli'nin Veli'sini aldı. Mehmet Ali Sel takma adıyla da yazdı. Garip (ya da Birinci Yeni) şiirinin kurucusu kabul edilir. Soyadı Kanunuyla, Kanık soyadını aldı. İlkokulda hikayeler yazmaya başladı. Ortaokul ve Lisede arkadaşları, Oktay Rifat ve Melih Cevdet ile birlikte şiir denemelerine başladı. Öğetmenleri Ahmet Hamdi Tanpınar'dı. Şiir yazarken ölçüyle, vezinle yazmaktan sıkılıp serbest vezinde sokak ağzı ile şiirler yazıp, söylediler. İlgiyle karşılandılar, geleneğin dışına çıktıkları için "Garip" kaldılar.

Şiirin dışında, çocukların sevgilisi La Fontaine'den Masallar da çevirdi. Yine çocuklar için Nsarettin Hoca Öykülerini yeniden yazdı. Sheakaspere ve Moliere'den oyunlar çevirdi. Çeşitli öyküler ve düzyazılar da yazdı. Yaprak ve Son Yaprak Dergilerini çıkardı.

Ankara Belediyesi, şairin katili oldu. Belediyenin kazdığı çukura düştü, yaralandı. İki gün sonra İstanbul'a döndüğünde beyin kanaması geçirdi ve kaldırıldığı hastanede 36 yaşında öldü. **Abo/Solfasol**

Altındağ

Biri bir koca görür rüyasında:
Yüz lira maaşlı kibar bir adam.
Evlenir, şehire taşınırlar.
Mektuplar gelir adreslerine:
Şen Yuva Apartmanı, bodrum katı.
Kutu gibi bir dairede otururlar.
Ne çamaşıra gidilir artık, ne cam silmeye;
Bulaşksa kendi bulaşıkları.
Çocukları olur, nur topu gibi;
Elden düşme bir araba satın alınır.
Kızılay Bahçesi'ne gidilir sabahları;
Kumda oynasın diye küçük Yılmaz,
Kibar çocukları gibi.

Delikli Şiir

Cep delik cepken delik
Yen delik kaftan delik
Don delik mintan delik
Kevgir misin be kardeşlik

Solcu Ekonomist ve Antropolog David Harvey, Boğaziçi Üniversitesi'nin Konuğu Olarak Yine Türkiye'deydi:

Konuşmasında "Yatırım amaçlı boş bekleyen ev sayısı, evsiz insan sayısından daha fazla" diyerek duruma dikkat çekti. **Kapitalizmin Kentleşme Çelişkisi** üzerine yaptığı konuşmasında, kentlerde yapılan inşaatlarla kapitalizmin sermaye krizlerine geçici çözüm bulduğunu, yapılan binaların barınma ihtiyacını karşılamaktan ziyade sermaye için yeniden ve yeniden üretilen bir meta haline dönüştüğüne işaret etti. Harvey, "Kentlerde ev ya da yaşam alanlarının artık kullanım değeri değil, değişim değeri var. O kadar ki kapitalist kentlerde artık kullanılmayan ev sayısı, evsiz insan sayısından daha fazla" diye konuştu. boun.edu.tr/Abo/Solfasol

Suriye ile savaşa mı giriyoruz?

Mart ayında Suriye sınırından 7 kilometre ötede uçmakta olan Suriye uçağı, Türk uçakları tarafından düşürüldü.

Yabancı basın, NATO yetkililerine dayandırdığı haberde, uçağın düşürülmesinin sınır ihlalinin değil, Esat güçlerince zayıflatılan ÖSO'na destek vermek üzere bir girişim olduğunu duyurdu.

Bilindiği gibi, tırlarla Suriye'deki muhaliflere askeri destek gönderildiği, muhalif güçlerin eğitildiği askeri kamplara izin verildiği, jandarmanın yaptığı operasyonlar sonucu ortaya çıkmış ve iktidar yetkilileri tarafından da yalanlanamamıştı. **Abo/Solfasol**

Her Ayın 28'sinde Olduğu Gibi Yine Ankara, İstanbul ve Şırnak Sokaklarında, Roboski İçin Adalet İstendi.

Roboski/Uludere'de yakınlarını, çocuklarını kaybeden aileler, Roboski'yi bombalama emrini verdiği iddiası ile başbakan Tayyip Erdoğan, askeri sorumlular Aygün Eker ve Halil Erkek'in yargılanmasını istediler. **Abo/Solfasol**

Diyarbakır'da Newroz, Ankara'da Nevruz...

İstanbul'da, Diyarbakır'da coşkulu kalabalıklarla kutlanan Newroz, Ankara'da da kutlandı.

Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) ve Halkların Demokratik Partisi (HDP) tarafından düzenlenen Newroz kutlaması, Kolej Meydanı'nda gerçekleştirildi.

Ankaralı Fenerbahçe Taraftarları, Anıtkabir'e Çıktı.

Fenerbahçe'nin şike dosyasında adil yargılama yapılmadığını savunan sarı-lacivertli taraftarlar, "Türkiye için adalet, Fenerbahçe için adalet" ve "Adaletle Fener yak" sloganlarıyla Anıtkabir'de bir araya geldiler. Ankara Fenerbahçeliler Derneği'nin organizasyonunda yurdun dört bir yanından binlerce taraftarlar, otobüslerle ve özel araçlarıyla Başkent'e geldi. Fenerbahçe Dernekleri'nin yanı sıra yürüyüşe birçok sivil toplum örgütü de katıldı. **Abo/Solfasol**

Başka Bir Okul MÜMKÜN!..

Mevcut eğitim sistemi içinde farklılık yaratmayı isteyen aileler, eğitimciler ve gönüllüler olarak 2009 yılında "Başka bir Okul Mümkün" diyerek bir araya gelen ekip, bir dernek çatısı altında, eğitim sistemi için yaşadığımız coğrafyaya özgü çözüm arayışına devam ediyor.

BBOM (Başka Bir Okul Mümkün) Derneği gönüllüleri ortak akıl ve emekle zenginleşen bir eğitim-öğretim modeli geliştirmek üzere çalışıyor. ERG (Eğitim Reformu Girişimi), Helsinki Yurttaşlar Derneği, SEÇBİR, AÇEV, Habitat İnsan Yerleşimleri, Çevre Eğitim ve Sağlık Derneği gibi ulusal; EUDEC, AERO, IDEC gibi uluslararası bağlantılar kurarak alternatif eğitim ve demokratik okul bilgi birikimini arttırmaya devam ediyor.

- Öğrenmeyi yaşamdan ayırmayan,
- Çocuğun bireysel özelliklerini temel alan,
- Demokratik katılımı yönetilen,
- Ekolojik dengeye saygılı,

Ticari kar amacı gütmeyen bir okul modeli için çaba sarf eden BBOM ilk okulunu 2013 yılında Bodrum'da açtı. İstanbul, İzmir, Antalya, Kaş, Bursa gibi okul çalışmaları devam ediyor.

BBOM Ankara Eğitim Kooperatifi 2014 Eylül ayında 30 öğrenci ile okulu açabilmek için öğrenci ve kaynak arayışına devam ediyor. Çeşitli etkinlikler ve görüşmelerle kaynak arayışları devam ederken, diğer taraftan daha çok insana ulaşarak yeter öğrenci sayısını tamamlamaya çalışıyor. Eylül ayında okulun açılabilmesi için gerekli 30 kişilik kontenjanın 15 Haziran 2014'te tamamlanması gerekiyor. Bu sebeple; anaokulu, 1. ve 2. sınıfa kayıt yaptırmak isteyen ailelerin www.baskabirokulmumkun.net adresinden ön kayıt yaptırmaları gerekiyor. / **BBOM Ankara Kooperatifi & Engin Aygün**

BDP Şırnak milletvekili Hasip Kaplan, yaptığı konuşmada, Ankara'nın merkezinde Newroz mitingi yaptıklarını söyleyerek, Twitter yasağını eleştirdi. Kaplan, "Ya demokrasi, ya demokrasi, ya özgürlük ya özgürlük. Bundan başka çözüm yok. Onlar aşiret devleti gibi davranıyorlar. Twitter'da birisi yanlış yapabilir, hukuk dışı yazabilir. Cezaların şahsiliği prensibi vardır. Gidersiniz bulursunuz, yargıya çıkarırsınız. Ama toptan cezalandırma, kolektif cezalandırma orta çağ döneminde kaldı" ifadelerini kullandı.

Bu arada resmi Nevruz kutlamaları da Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Etlik Kampüsü'nde, yapıldı. Ateş üzerinden atlamaya çalışan resmi görevlilerin düşerek yaralandığı kutlamalarda çerez ve tokuşturulmak için boyanan yumurtalar da dağıtıldı... **Abo/Solfasol**

30 Mart Akşamı Ne Yaptığını Biliyorum!

Aydan Öz. - aydanoz@yandex.com

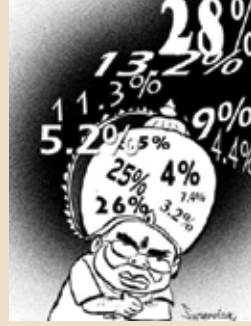
Haftalardır bunu bekliyorduk; bayraklar, broşürler, anons arabaları ömürlerini dolduracak ve biz Ankara'da bir bahar temizliği yapacaktık.

Bir taraftan acayip bir gerilim ve "bir an önce olsun bitsin" hissi hakimdi, ama "güzel günler göreceğiz, güneşli günler" diye mırıldanarak geçti son birkaç gün.

30 Mart günü, gün bitmedi. "Ankara'nın Oyları"na gönüllü olmamamın pişmanlığıyla, en azından oy sayma sisteminin işlediğini göreyim diyerek oy verdiğim sandığa gittim. Benim gibi gelen birkaç meraklının dışında, sınıfta bu işlerden anladığı belli olan bir avukat da vardı. Ancak en çok dikkatimi çeken, oy oranı çok da yüksek olmayan sağ partilerden birinin her salona yerleştirmiş olduğu ve her okunan oyu ellerindeki cetvellere işleyen bir grup izleyici/müşahit oldu.

Önce kullanılmamış zarflar ve pusulalar mühürlendi, sonra sandıklar açıldı. Her sınıfta iki sandık; zarflar dizildi, sayıldı ve açılmaya başlandı. Fakat küçücük sınıfta açılan oyları düzgünce istifleyebilecekleri bir düzen kuramadılar. Yan yana iki sandıkta bile oy sayımı farklı şekilde yapıldı. Bir saat sonunda ilk yüz zarf açılmış ve sadece büyükşehir belediyesi sonuçları işaretlenebilmişti ki sandık görevlilerinin rakamlarının birbirini tutmadığını fark ettiler. Oyların baştan sayılmaya başlandığı sırada küçük bir hesap yapıp sandık başına ortalama 300 oy kullanıldığını, dolayısıyla 900 damgalı pusula artı muhtar zarflarını sayacak ve fakat oturacak yer bile bulamayan sandık görevlilerinin zaman içinde artan bel ağırlarını düşünmemeye çalışarak iyice havasızlaşan sınıftan ayrıldım.

Önceden planlamış olduğumuz üzere arkadaşlarla buluşup bir maç havasında önümüzde televizyon elimizde bilgisayarlar sonuçları takip etmeye başladık. Ankara önce %7'lik bir farkla başladı, odadaki moral bozukluğu homurtularını itina ile susturdum ve arkadaşları güzel düşüncelere sevk ettim. Son birkaç ayda ayyuka çıkan bu kadar olay sonuçlara etki etmemiş olamazdı. Gece yarısına doğru çıkan bu kadar olay sonuçlara etki etmemiş olamazdı. Gece yarısına doğru çıkan bu kadar olay sonuçlara etki etmemiş olamazdı. Fakat sonucu görmeden uyku haram diyerek evde de 4 farklı internet sitesini sürekli güncelleyerek bir taraftan da televizyonu takip etmeye devam ettim. Saat 2'yi geçiyordu sanırım, fark 3000'e kadar düşmüştü ve ben evde sessiz çılgınlıklar atarak dolanıyordum. Üstünden 5 dakika geçti, 10 dakika geçti, yarım saat, bir saat derken ajanslardan gelen veri kesildi. O sırada Mansur Yavaş bir kaç haber kanalına bağlanıp 27 bin oy öne geçtiklerini bildirdi, ama biz bunu yazılı olarak hiç görmedik. Muhtemel bir Alo AA hadisesi yaşanmıştı, "Mansur Yavaş'ın öne geçtiğini göstermeyeceksiniz kanallarda!". Sisteme yeni veriler düşmeye başladığında sabah ezanları çoktan okunmuş ve Gökçek fark atmıştı. Saat 6 gibi "nalet olsun" diyerek yatıp 8'de berbat bir güne uyandım. Zorla işe gittim, yürüdüğüm kaldırımdaki her bir bozuk taş asabımı bozdu. Gülümseyen arkadaşlarıma pis bakışlar attım, anlamsız çıkışlar yaptım. Sosyal medyaya düşen "seçim takip sistemine veri girişi yapacak gönüllüler" çağrısını gördüğüm an daha fazla ofiste kalamazdım. Acil bir işi olmayan kim varsa ofiste, apar topar kalktı gittik. Saat 11.15'ti, genel merkezin danışması bizim gibi gelen bir avuç insan karşısında biraz şaşkıncı. İlk yarım saati "acaba böyle bir çağrı yok muydu, oyuna mı geldik" düşünceleriyle genel merkezin lobisini keşfederek geçirdikten sonra bizi alt kattaki salona aldılar. Seçim Takip Sistemi'ni* anlatıp öncelikle gece boyu vatandaşlardan gelen şikayetleri kontrol etmemizi istediler. Geçerli,

geçersiz ve toplam oy sayılarında bir takım tutmazlıklar vardı ama en dikkat çekici olanı elektronik sisteme giriş sırasında yapılan maddi hatalar, yani misal CHP'nin oylarının bir üst satıra HDP'ye yazılmasıydı. İlçelerden gelecek tutanakların henüz genel merkeze ulaşmadığı saatlerdi, vatandaşların şikayetlerini incelemiş bitirmiştik. Salon dolup taşıyor, biz tutanakların gelmesini bekliyorduk.

Burada hemen bir açıklama yapayım: Sisteme girilen ilk veriler YSK'nın veri tabanından çekilenlerdi, bizim görevimiz ise ıslak imzalı tutanakları inceleyerek bir hata var ise düzeltmek idi. Bir hata ortaya çıktığında o satır kırmızı ile işaretlenmiş oluyor ve "tutarsız veriler" havuzunda toplanıyordu. Böyle epeyce bekledik, o sırada dışarıdaki salon da doldu taşıdı. Yeni gelenleri büyük konferans salonuna aldılar. Öyle bir kalabalık vardı ki binanın internet altyapısı da civardaki baz istasyonları da yetersiz kaldı, "konser yoğunluğu" yaşıyordu.

İçeride çoğunluğu civardaki üniversitelerden gelen kalabalık için "yanlış verileri tespit edip seçimin seyrini değiştirmek" öyle bir mesele olmuştu ki, balya balya gelen tutanaklar kapanın elinde kalıyordu. Yeni veri girişleri hızla tamamlandı.

Birbirini o güne kadar tanımayan insanlar yıllardır arkadaşarmışcasına ve büyük bir dikkatle çalıştı. O gün ve gece orada olan insanlar, partili oldukları için, CHP'yi ya da Mansur Yavaş'ı savundukları için orda değillerdi. İçinde bulunduğumuz iletişim ve internet çağında yok sayılmayacaklarını ispatlamak için oradalar. Ankara'dan vazgeçemedikleri için, onu bu hale getiren adama karşı bu sefer ellerinde bir güçlü bir koz olduğu için oradalar. Ama Mansur Yavaş'ı sadece bir koz olarak tanımlamak ayıp olacağından bunu söylemek zorundayım, en başından beri şüpheyle yaklaşmış olsam da bütün bu sürecin sonunda kendisinin samimiyetine ve hakkaniyetine inandım. Belediye Başkanlığı görevini gerçekten ideolojiler üstü bir tavırla yürüteceğine inandım ve hala umudum var. Lütfen siz de umudunuzu ve direncinizi kaybetmeyin. Kafası çalışan bu kadar adamız, bu olmazsa değişime başka yerden devam ederiz.

(Mesela şuraya bir göz atın: #OccupyCHP)

*Her şey bir yana, Emrehan Halıcı ve ekibine bir teşekkür borcumuz var; en iyi bildikleri şeyi, bilişimin gücünü kullanıp bize bu altyapıyı sağladıkları için.

Seçim Kampanyaları Boyunca Kirlilik ve Şiddet Giderek Yükseldi...

Yerel seçimler için yapılan kampanyalar boyunca, şiddet eksik olmadı. Kampanyaların başlangıç aşamasında, medyaya düşen yolsuzluk iddiaları ile ilgili kayıtlara tepki gösteren kalabalıklar, Ankara, İstanbul gibi büyükşehirlerde AKP'nin seçim büroları önünde protesto gösterileri düzenledi.

Daha sonra aralarında Edirne, Fethiye, Buca, Aksaray, Rize, Mersin, Adana vb. gibi il ve ilçelerde bulunan HDP'nin seçim bürolarına ya da seçim toplantılarına; yine aynı şekilde BDP'nin Van, Bingöl, Silvan vb.. gibi il ve ilçelerdeki seçim bürolarına ve toplantılarına da saldırılar yapıldı. Güvenlik güçlerinin HDP ve BDP'ye yönelik saldırılarda, saldıran taraflara yardımcı olduğu, il ve ilçe örgütlerinin tabelalarını kaldırttığı, saldıran kalabalıklarla birlikte, HDP ve BDP'lilere saldırdığı çok olay yaşandı. Fethiye'de linççi kalabalık dağıtılmadı; HDP'nin yasal bürosunun tabelası bizzat mülki idareciler tarafından söküldü. Silvan'da polis, miting sonrasında BDP'li kalabalığa saldırdı. 10 yaşındaki Mehmet Ezer önce dövüldü sonra kaçarken başına isabet eden gaz bombasının fişegi ile yoğun bakıma kaldırıldı. HDP'nin Ankara'daki Genel Merkezi saldırıya uğradı.

Polis, sadece HDP ve BDP'lilere karşı tavır almadı. İstanbul'da TKP'liler, AKP'liler tarafından saldırıya uğradığında, AKP'liler kollandı ve kaçırıldı. Bir AKP mitingi sonrası seçim çalışması yapan TKP'li, Kartal'da AKP'liler tarafından bıçaklandı. Polis saldırganı tutuklamadı, mahalleli saldırganı alıkoymuştu ve polislin işlem yapmasını sağladı.

Yine Ankara'da kalabalık gruplarla saldırılar yapıldı. CHP'lilere yapılan saldırıların arkasında Melih Gökçek'in olduğu iddiaları ortalıkta dolaştı. Ankara'da Mansur Yavaş'ı karalayan bazı afişlerin bizzat belediyeceiler tarafından asıldığı tespit edildi. Ankara'nın çeşitli ilçelerinde CHP'lilerin afişleri zabıta ekiplerince indirildi. Mamak'ta zabıtalardan afişleri indirmesini haber alan CHP'lilerin müdahalesi sonrası, yüzlerle ifade edilen saldırganlar, Anfa'ya ait olduğu sanılan beyaz minibuslerden inerek CHP'lileri dövdüler ve bıçakladılar. CHP'li Mansur Yavaş'ın kendisi de dahil olmak üzere, birçok CHP'li, yine belediye'ye ait olduğu sanılan araçlarla getirilen güreşçilerin saldırısına uğradı. Mansur Yavaş olası saldırı duyumları aldığını söyledi ve suç duyurusunda bulundu. Halkevleri, ODP ve TKP'lilere Batıkent'te AKP'liler saldırdı. AKP'lilerin saldırısından sonra toplanan mahalleli seçim çalışması yapan AKP araçlarına saldırınca, polis TOMA'lar ve biber gazıyla halka saldırdı. Saldırıya mahalleli de taşlarla karşılık verdi. **Abo/Solfasol**

Yerel Seçimler Yapıldı...

Kesin olmayan sonuçlara göre,

AKP: Yüzde 45,56 ile 49 il belediyesi
CHP: Yüzde 27,91 ile 13 il belediyesi
MHP: Yüzde 15,17 ile 8 il belediyesi
BDP-HDP- Bağımsızlar: Yüzde 5,5 ile 11 il belediyesi kazandı.

AKP ve BDP kazandığı belediyeleri çoğalttı. CHP, Ankara, İstanbul, Antalya, Mersin'de, Artvin'de az farklarla belediyeleri kaybetti.

Erdoğan, yine balkon konuşması yaptı. İttidal yerine sert ifadeler kullandı, yine "inlerine gireceğiz" dedi, "Suriye ile savaş halinde olduğumuzu" söyledi.

AKP'ye karşı, CHP ve MHP'yi destekleyen Gülen cemaatinde seçimler sonrası pişmanlıklar başladı. Gülerce, cemaatin şahinlerinin yanlış yaptığını Zaman Gazetesi'ndeki yazısında yazdı.

Muhafiz kalemler ve yurtdışı gazetelerinde bu cepheleşme sonucu, Türkiye'yi kolay günlerin beklemediği ifade ediliyor. **Abo/Solfasol**

Berkin'i Uğurlarken Polis Şiddeti

Oğulcan Orhan

Anlatacağım Berkin Elvan'ı yitirdiğimiz günün akşamı ve gecesinde yaşadıklarımıdır. Olayların bir kısmını, sonradan çeşitli sosyal mecralardan bana ulaşan tanıklardan ve beraber gözaltına alındığım insanlardan tamamladığımı ayrıca belirtmek isterim.

O gün Ankara'da eylem çağırısı her zaman olduğu gibi Güvenpark'a yapıldı. Alanda uzun zamandır Ankara'da olmayan bir kalabalık olduğunu gördüm, bunu herkes söyleyebilirdi. Gözaltı sürecine kadar, Kızılay'da, çeşitli sokaklarda gaz ve toma suyuna karşı direnen kitle zaman zaman kapalı alanlara sığındı; bazen ise olabildiğince geriye çekildi. En ufak toparlanmaya dahi gelen çevik saldırıları bir süre sonra kitleyi meydandan epey uzaklaştırdı.

Aldığımız haber üzerine Kızılay'dan arkadaşım Eren ile birlikte 20.30 civarı ayrılarak Kennedy'ye gitmeye karar verdik. Kennedy'de de tıpkı Gezi'yi hatırlatır biçimde bir kalabalığa karşılık, BP civarına konumlanmış 1 toma, 1 akrep ve çevikler mevcuttu. Trafik saldırı anına kadar akıyordu, yol eylemciler tarafından trafiğe kapatılmadı. Her eylem pratiğinde olduğu gibi, olası saldırıdan sonra ne tarafa kaçacağını konuşanlar olarak Büklüm Sokak'ta karar kıldık. Bu karardan bir süre sonra Esat tarafından çevik saldırısı başladı ve belirlediğimiz üzere Büklüm'e giriş yaptık. Çeviğin gelişini kontrol ederek kaçan bir grupla birlikte Beykoz Sokak'tan inen çevik kitlesine yakalandık ve ortada kaldık.

Refleks olarak sokağın köşesinde park etmiş bir aracın oraya saklanmayı düşünsem de çeviğin beni fark etmemiş olması tabii ki mümkün değildi. Aracın etrafına çömelmiş 6-7 kişiyle birlikteyken -ki sonradan hepsiyle iletişime geçebildim- 2 çevik aracın yanına geldi ve en dışarda

ben kaldığım için joplardım. Darbelerin bir kısmı başıma geldi. Vurulan joplar yetmezmiş gibi bir de daracık alana defalarca gaz atıldı, gazdan kurtulanlar yanda yer alan manava girerken ben gazın etkisiyle sokağın ortasına doğru ilerledim. Çeviklerin gittiğini düşünerek yaptığım bu davranış beni yerde kalkan, jop ve tekmelerle muhatap olmak zorunda bıraktı. Bu sırada kaskını çıkartmış bir polis de sürekli olarak 'Berkin nerede?', 'Geldi mi Berkin?' şeklinde sözlü taciz etmekten de sakinmiyordu.

Bir süre yerde kaldım; uzuvlarımı, başımı ve yüzümü kontrol edip kalkmaya karar verdim. Görüş açımda çevik görmediğim için kaçabileceğimi düşünmüştüm. Ancak çevikler yine ayrılmamıştı, bu kez bir duvara yaslayarak gözaltına almaya başladılar. Bu sırada dağılan gaz yüzünden çıkartılan kasklar arttı, bir kısmı ise ısrarla kaskların altında bağıyor ve küfür ediyordu. Ben dahil tüm gözaltına alınanları defalarca duvarda aradılar, tartakladılar, tekme attılar. Tek hatırladığım bir anne-kızın -ki kendilerinin durumu iyi, sonradan konuşabildik- da uğradığı sözlü tacizdi.

Büklüm Sokak'tan Atatürk Bulvarı'na yer yer tekme, kalkan darbeleri ve küfürler eşliğinde yürütüldüm, ellerim arkadan plastik kelepçeyle ve ters yönden bağlanmıştı. Bu durum omuzların aşağıda kalmasına ve kafayı kaldıramamaya sebep oluyor. Çağdaş Sanatlar Merkezi'nin önüne geldiğimde etrafımdaki çevik grubu değişti, otobüslerin yanında birkaç kez daha arandım. Her arama yapan, kasksız da olmasının da etkisiyle daha rahat küfür ediyor ve vuruyordu. Karşılık vermeyince sinirlenen 2 çevik cinsel tacizde bulundu.

Arama sürecim uzun sürdüğü için benimle beraber gözaltına alınan herkes ekiplere teslim edilmiş ve yola

çıkılmışlardı. Tek kaldığım için Transit Connect marka aracın arkasına bindirildim. 20 dakika kadar burada yalnız kaldım. Aralıklarla araca oturan şoför ve yan koltuğa binen 2 ayrı memura kafamdan darbe aldığımı ve hastaneye gitmem gerektiğini söylesem de orali olmadılar. Bu sırada araca kustum. Tekrar binen memura 'beni götürmezseniz döşemelere kusacağım' demem üzerine araç hareket etti. Hastaneye gitmeyi beklerken kendimi Ankara Emniyet'te buldum. Yarım saat kadar duvara yaslanarak bekledim sonra iyi hissettiğimi fark eden bir memur beni ayrı bir odaya aldı.

Sonradan öğrendiğim kadarıyla tutuklanan eylemciler arasında yer alan bir doktor kadın polisler travma geçirdiğimi ve götürülmezsem sorun olacağını söylemiş. Bunun üzerine ambulans çağırılmış.

Hastaneye gelişimi tamamlayacak kimseyle görüşmediğimden ötürü ambulansa ne olduğunu hatırlayamıyorum. Bir CMK avukatı ile birlikte doktorun yanında buldum kendimi. Ambulansla beraber gelen polis memuru da başımdaydı. Çok kısa bir muayeneden sonra baş darbesinden ötürü tomografiye alınmam gerektiği söylendi. Tomografi sonucunu beklerken 6 ayrı film çekildi, kan ve idrar alındı ve EKG'ye girdim.

Doktor bu süreçte yakınlarıma 20 gün sürebilecek bir hafıza kaybı yaşayabileceğimi, travmaların normal olduğunu, beyinde kanama olursa yapılacak çok az şeyin olduğu iletti. Yardımcı olan, iletişime geçen birçok insan sayesinde hafızam birkaç günde yerine geldi.

Yanımda olan arkadaşlarıma, geçmiş olan dileklerini ileten güzel insanlara bu vesileyle bir kez daha teşekkür etmek istiyorum.

Seçimlerden Arda Kalanlar

Efecan Tan - tanefecan@yahoo.com.tr

AKP, "oyları bölmeyin", "önce AKP'den kurtulalım, sonrasına bakarız" lafazanlıkları arasında bir seçim zaferi daha elde etti. AKP'nin zaferini zafer yapan ise, yolsuzluk ve rüşvet çarkının ayyuka çıkmasından sonra iktidar partisinin oylarında düşüş beklentisinin tamamıyla boş çıkması oldu. Tayyip Erdoğan, şimdiki iktidarının halk tarafından akladığını anlatan hamaset dolu konuşmalar yapacak. Peki hükümet, nasıl oldu da kendi seçmeni dışında toplumun çoğu kesimini karşısında bulduğu bu seçimlerden başarıyla çıktı?

AKP, bir yandan tabanını "beynelmile komplo", "paralel yapının ihaneti" şeklinde özetlenebilecek, Kemalistlerin "dış mihraklar" argümanına benzer düşman yaratma hamleleriyle konsolide ederken; öte yandan, AKP'nin başarısının bir diğer sırrı ise iktidar partisinin gitmesini istediği için bağına taş basarak CHP'ye oy veren kitleler olduğu gibi, aynı tavırla ve bilinçle hareket eden bir AKP tabanının varlığı.

Darbelerle karşı tavır alma, başörtüsü sorunu, Kürt sorunu gibi önemli konularda AKP'nin attığı samimiyetsiz, korkak ve cılız adımların karşısında bile hiçbir sözü olmayan muhalefet cephesi, bu konularda hassas olan AKP seçmeni için yine ve yeniden bir alternatif olamadı. Yolsuzluğa inanan, rüşvet çarkını bilen ve buna rağmen AKP'ye oy verenler, kendilerine hitap etmeye çalışan muhalefetin farklı olmadığını biliyorlar ve "çalıyor ama yine de bizim adamımız" diyorlar.

İstanbul'da Sarıgül, Ankara'da Mansur Yavaş gibi sağın farklı tonlarını temsil eden devşirme adayları bünyesine dahil ederek seçimlere giren CHP, sosyalistinden ülkücüsüne kadar destek görmesine rağmen bir seçimden daha yenilgi ile çıktı.

Bu noktada bahsettiğimiz AKP tabanında, HDP'nin bir çekim merkezi olarak görülmediğini de söylemek zaruri. HDP, kuruluşunun üzerinden çok kısa bir zaman geçmesine rağmen 54 ilde örgütlenerek seçimlere girdi ve bu, çiçeği burnunda bir hareket için bu muazzam bir başarı. HDP'nin bu başarısının yanında, İstanbul'da Sırrı Süreyya Önder, 2009 yerel seçimlerinde DTP'nin aldığı oyun üstüne elle tutulur bir eklemeye yapamadı. Bunun nedenlerinden biri ise, Gezi direnişi boyunca siyasal bir özne olarak öne çıkan, kendi talebini özgürce ve bağımsız olarak haykırınların "tatava yapma, bas geç" propagandasının rüzgarına kapılarak Sarıgül'ün yanında saf tutması ve Gezi'de ortaya çıkan sistem eleştirisinin ve anti-kapitalist nüvelerin bir kez daha çöpe atılması oldu.

Seçimlerden sonra kenara not etmemiz gereken en önemli şey ise, tatavacıların yaşadıkları hezimetin boyutudur. İktidar partisine karşı sağdan sola bütün güçleri birleştirerek seçime giren bu grup bir kez daha yenildi. Devrimci sosyalistlere "liboş" diyenler Mansur Yavaş gibi eli devrimci kanyla bulanmış bir faşistin etrafında kenetlendiler, bu kitlenin sloganı ise "Mansur Yavaş, kurtuluşa kadar savaş" oldu. "Birleşelim, anca" tayfasının bu başarısızlığı, kendi özgücüne güvenmeyen, burjuvazinin en yumuşak unsurlarından en radikal unsurlarına kadar her kesimden medet uman ve bu güçlere yedeklenen bir hareketin hiçbir yere varamayacağını görülmesi açısından hayırlı oldu.

Söylemekten dilimizde tüy bitmesine rağmen, önümüzdeki tek seçeneğin bu olduğunu bildiğimiz için söylemekten vazgeçmeyeceğiz. AKP'yi yenilgiye uğratmanın tek yolu AKP liderliğini tabanına teşhir etmektir.

Halkın ciddi manada politize olduğu, yerel seçimlere katılımın %90'ları bulunduğu bir dönemde, CHP ile sağa açılarak, yani AKP'ye benzemeye çalışarak kitlelerden itibar görmek imkansız.

Devrimci sosyalistlerin önündeki en temel hedef, Tayyip Erdoğan'ın balkon konuşmasından da anlaşılacağı üzere, iyice körükleyeceği aşık olan politik saflaşmayı ve kutuplaşmayı sınıf mücadelesi eksenine çekmektir. Seçimler, Türkiye'nin dört bir yanında hileler ve sahtekârlık pisliğine bulandı. Sandık demokrasisinin olmazsa olmazları bir kez daha kendini gösterdi ve sistemin çürümüşlüğü, sistem içi çözümü hedefleyen değişim hareketlerinin başarısızlığa mahkûm olduğu gerçeği teşhir oldu.

Yaşanan keskin saflaşmaların, kavgaların ardından, seçim sonuçlarını dünyanın sonu olarak görmek yapılacak en büyük yanlış olur.

Düzen partilerinin ittifakı ve faşist, ırkçı blokların cenderesine girmeden, biz sokak muhalefetini örgütlemeye bakmalıyız. Politik gerilimin yönünü sınıf çelişkilerine yönelterek seçim sonuçlarının getirdiği kara bulutları dağıtmak, yoksulları örgütleyecek devrimci bir alternatif yaratmaktan geçiyor.

Seçerken Bir Başka Güzel(!) Oluyorsun Türkiyem

Şehnaz Azcan, Berlin

Ne derler bilirsiniz, yurtdışındaki Türk'ün karşılaştırma yapmadan ve kendi ülkesini eleştirmeden yaşamını sürdürmesi genetik olarak mümkün değil. Hani alsan Afrika'ya, hala ilkel yaşamı sürdüren Himbaların arasına bıraksan birimizi, ordayken bile 'adamlar yapmış' diyecek bir detay bulabiliriz. Düşünün ki batı medeniyetlerinde seçim başlayıp da sokaktan tek bir seçim şarkısı çalan otobüs geçmeyince bir Türk bünye ne hale gelebilir!

Berlin'de seçim propagandalarının başladığını nerden fark ediyorlar o zaman diyeceksiniz? Efendim aşağıda göreceğiniz üzere, her partinin o bölgeden aday olan politikacısı seçim bölgesinin merkezi noktasına küçük tefek standlar, sahneler hatta bir kahve masası atıp; eline de çocuklara vermek üzere balonlar alıp, direkt seçmeniyle iletişim kuruyor. Bölgenin pazar yerlerini dolaşiyor, halka kendini tanıtıyor. Ama sessizce ve mütevazı bir grupla. Koruma orduları filan olmadan. En önemlisi; seçim şarkısı olmadan, büyük otobüsler, konvoylar, bayraklar olmadan!

Geçtiğimiz sonbahar, 22 Eylül 2013'te Almanya'da genel seçimler yapıldı. Peki o seçimler öncesi halk Merkel ile nerede kucaklaştı, milyonlar hangi büyük meydanları doldurdu taşırdı diye merak ediyor olabilirsiniz. Ya da Sosyal Demokrat Parti SPD adayı Peer Steinbrück konvoyuyla hangi güzergahları turladı, seçim propagandası boyunca kaç ilde konuşma yaptı, sesi ne zaman kısıldı gibi sorularınız vardır. Merkel'in turunu incelersek; güzelim seçim otobüsü ve LED ekranı ile 56 şehir gezen Merkel'in seçim turu Alman basını tarafından abartılı bulundu; 'kampanyanın adı Merkel' başlığına rastlıyoruz bir Köln gazetesinde. Fotoğraflarda gördüğümüz Lübeck şehrinin tarihi meydanına topladığı kalabalığın çoğu partililerden oluşuyordu. Maalesef helikopterden fotoğraf çekip kaç kişi gelmiş diye saymak akıllarına gelmediği için size o tarz bir aktarımda bulunamıyorum. Ama gerideki binalardan meydanın büyüklüğünü çıkarabilirsiniz. Sakince sandalyelerde oturdukları için bayılanlar ve sahneden ayıltılanlar da olmamış, basına da yansımamış.

Seçimde başbakanlığa aday olan politikacılar için propagandanın zirve noktası televizyondaki düello gecesi. 1 Eylül'de gerçekleşen bu yayının tarihi Haziran ayından belirlendi dersem, ne denli ciddiye alındığını daha iyi ifade edebilirim belki. Hani Amerikan başkan adaylarının yaptığı türden bir yapısı var programın; bir grup gazeteci, 2 aday, cevaplar için kısıtlanmış süreye uyma mecburiyeti ve programın ardından her açıdan yapılan değerlendirmelerle notlama. Kurallar son derece net ve sıkı, gazeteciler acımasız, ortamın sulanması veya susturucu edilmesi mümkün değil. Seçim programları üzerine sorular, ülkenin sorunları, diplomasi; liderler her söyledikleriyle büyüteç altına alınıyorlar. Son seçim öncesinde bütün Almanya Angela Merkel-Peer Steinbrück düellosuna kilitlendi. Birarada görünmek ve karşılaştırılmaları için tek bir programla nokta atışı yapmak zorunda olan iki aday, 4 televizyoncunun karşısında eşit derecede zayıf bulundular o akşam.

Bunları anlatarak 'bu sistem şahane, nasıl da medeni, özenmeliyiz' demeye getiriyorum sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Çok ciddi çok! Hani bu kadar da olmamalı. Ankara'da çocuklarla taksiye binip, 'çocuklar Almanya'da öne oturamaz, çocuk koltuğu olmadan oturamaz, ara sokaklarda en hızlı 30 km hız yapılır' muhabbeti açıldığında şoförün dediği gibi 'Öyle yaşamak da çok sıkıcı be abla!'. Neyse ki bu son seçimlerde birkaç neşeli faktör vardı. Nerde kalmıştık, televizyon düellosunda, ordan devam edelim:

Sonrasında 17,6 milyon kişinin izlediğini öğreneceğimiz düello başlar başlamaz sosyal medya ve gazetelerin internet sitelerinin çalkalanmasına neden olan, yayındaki herkesten rol çalan hiç beklenmedik bir yıldız doğdu; Angela Merkel'in kolyesi! Alman bayrağının siyah kırmızı altın renklerini taşıyan kolyenin o akşama özel seçilip takıldığı, bir imaj çalışması olduğu kesindi. Ancak Merkel renkleri ters yönde takıp da Belçika bayrağına çevirince, gecenin bombası twitter'da patladı ve 7 bin 384 kişinin takibe aldığı Deutschland Kette yani Almanya Kolyesi hesabı açıldı. Ve tweetledi 'beni yanlış takmış!'. Gece boyunca yazışan kolye hesabı, 22 Eylül'deki seçimlerden çok önce popülaritesini kaybetse de düelloya damgasını vurmuş oldu.

Aslında, Alman sosyal medyasının Türkiye kadar fırlama ve yoğun mizah yüklü olduğunu söylemek zor. Siyasi mizah için malzeme çok sık ortaya çıkmıyor; yoğun bir siyasi hicivden söz etmek daha doğru. Ve Alman hicvi bayağı ağır bir hiciv bana inanın. Türkiye ile karşılaştığımızda, bizim kültürümüzde hakaret olarak algılanabilecek değerlendirmelere rastlayabilirsiniz. Örnekleyelim:

Merkel'in Wikipedia'da bir madde başlığı, adına açılmış tumblr hesabı dahi olan meşhur bir duruşu var. Merkel-Raute yani Merkel Karosu/elması/baklavası denmekte bu duruşu. Çoklu Merkel fotoğrafında görmekte olduğunuz hareket, bizim Nevzat Atlığ Klasik Türk Müziği koristi duruşu dediğimiz jest. Uzmanlar bu duruşu birbirinden şairane anlamlar yüklemekte; İngiliz The Economist dergisi hareketi Tolkien'in Yüzüklerin Efendisi Üçlemesi ile ilişkilendirerek 'Hepsini yönetecek tek yüzük, güç karoda' başlığını atmış zamanında. Bu duruş Merkel'in içindeki enerjiyi rakiplerini boğmak veya küçümsemek üzere vücudundan dışa aktarmak için kullandığı bir çember; köprüleri ve komşuluğu simgeleyen bir çatı. Merkel'e göre ise sırtını dik tutmasına yarıyor. 'Kadın arması' olarak da adlandırılan bu jest ile vajinayı ima ettiği yani kadınlığa vurgu yaptığına dahi inanılıyor.

Sanki buna tüy dikmek istercesine rakibi Peer Steinbrück, Süddeutsche Zeitung Magazin için yapılan fotoğraf çekiminde kendisine takılan Peerlusconi, Problem-Peer gibi isimler için ne düşündüğünü malum parmağıyla ifade etmez mi? Solcu Berlin gazetesi taz hemen çakıyor başlığı: "Penis Vajinayı Takip Etti".

Merkel Karosu adıyla açılmış bir tumblr adresi var demiştim, <http://merkelraute.tumblr.com>. Sayfada, 2013 seçimlerinden hemen önce Berlin'de asılan ve çok yadırganan, bu kadar büyük bir afiş yasal mı dedirten 'Almanya'nın geleceği iyi ellerde' için yapılan fotomontajlar yer alıyor.

Size yaşadığımız son Alman seçim döneminden alıntılar yaparak lafı nereye bağladığımı şu ana kadar netleştiremediysem açık açık yazayım; eleştiri afişleri sokaklardan toplanmıyor, sosyal medya kapatılmıyor, kimse dava edilmiyor, internet sayfalarını kontrol etmek için yasal düzenleme derdine düşülmüyor. Karikatüristleri mahkemeye vermek, sokaktaki vatandaşla ağız dalaşı, siyasi rakiplere tazminat davaları filan olmayınca da gerçekten heyecansız, sürprizsiz 'öyle de yaşamak çok sıkıcı be abla' bir siyaset ortaya çıkıyor.

Öteki Bisiklet Ayaş Yollarında...

Zeynep Alica / Fotoğraflar: Cevriye Birlik

Sabahın altısında, "Güvenpark'ta o anıta çok saygı selam" ederek, sert bir Ankara soğuşunda toplandık ve yola koyulduk. **Amacımız Öteki Bisiklet'in "gelenekselleşmiş Nevruz/ Newroz turunu Ayaş'ın bir köyüne doğru gerçekleştirmektir.** Gidiş dönüş toplam 100 km'lik bir yol yapacaktık. Grubumuzun on kişisi Ayaş'ın Orta Bereket Köyü'nde Aydın Abi'nin rüya gibi köy evinde konaklayıp soluklanarak bu yolu pedallayacağından, ödülü çok güzel bir bedeldi ödeyeceğimiz nihayetinde. Bir gün içinde bisikletle ilk kez bu kadar yol yapacak arkadaşlarımız oldukça heyecanlı ve fakat son derece kararlı görünüyorlardı. Derken yola koyulduk. İstanbul Yolu'nun deli trafiği henüz güne gözlerini açmamıştı neyse ki. Eşyalarımızı ve güzelim İtir köpeciği de yanına alıp bize eskortluk eden bir arkadaşımız arabayla kah yanımızda, kah arkamızdaydı yol boyu. Uzunca bir süre, Yenikent'i aşana dek çok da zorlamayan bir yolda sabahın erinde dizi dizi bisikletlileri görüp donuklaşmış bakışları değişen durak insanların önünden tek tek süzülürük.

"Ayaş yollarından aştım da geldim Boyunu boyuma ölçtüm de geldim Güzeller içinden seçtim de geldim"

Bir kısmımızın aklını bir kısmımızın dilini ara ara ziyaret etti bu türkü tabii ki. Öncü bisikletlilerimiz ve önceden dersini iyi çalıştığımız Yenikent çıkışında yokuşun başladığını haber ettiklerinde solda küme küme ağaçlar, ufukumuzun sağında ise beyaz çıplak bir tepe vardı. Aysantı Geçidi'ni nasıl bilirsiniz ey ahali? Otobüsteyken gidişinde de dönüşünde de yükseltilere çıkıldığı hissedilir, içinde bulunduğu araç savrulur bir hem onca yüksekliğe çıkmaktan hem aynı anda inişte olmaktan ötürü. Ama işte tam da bu yol bisiklet üstünde ne keyifli imiş meğer, biz yedisi kadın on iki demir atlı bunu bildik işte. Lokum gibi bir yokuş, hani denizde sabahın erken saatlerinde toplanıp birlikte yüzen teyzeler o saatin pürüzsüz denizinde sakın sakın kulaç atarken bir yandan da "ah su şerbet gibi" derler ya, bu yokuş da işte öyle. Hafif terleterek, yokuş olduğunu açıkça söyleyen ama dermanı kesmeden pedallamaya izin veren bir yokuş. Ne kadar yükseldiğini mutluluktan çılgınlık atarak katman katman dönerek yokuş aşağı pedallarken anlıyor insan.

Ve o yokuşun durulduğu yerde sağda bir bakkal var. Hepimiz bir araya gelip bu bakkalcıktan alışverişimizi yaptık. O bakkalın önünden giden 7 kilometrenin sonunda önce bir köy mezarlığı karşıladı bizleri. Yolun en güzel yanı bu belki, tam soluk almanın ne değerli olduğunu tüm duyu organlarıyla hissederken birden toprağa karışmış çok eski mezar taşları olan bir köy mezarlığıyla karşılaşmak. Ve bu dünyadan göçüp gitmişleri selamlayarak önlerinden geçip gitmek. Haddini bilmesi gerektiğini daha iyi hangi dersle anlar insan?

Herkes kendince hızını alarak yola devam etti burada ve köyün meydanına çıkarken teyzelerin **"Ah yavrum sizi**

görünce ben yoruldu, Maşallah size, Angara'dan mı geliyorsunuz?" soruları ile sıcak bir karşılama yaşadık. Ardından da evsahibimiz Aydın Abi'nin koca bahçeli, Kangal köpekli, ördekli, müzikli evinde bulduk kendimizi. Hep birlikte uzun bir kahvaltı sofrası hazırladık. Güneşin sofrasındaydık sanki, yorgunluk havaya ve birbirine çarpan sözlerimize, kahkahalarımıza karışıp kaybolup gitti.

Sofranın sonrasında her birimiz toprağa attı kendini. Ankara'nın başka başka semtlerinde oturan ağaca, toprağa hasret insanlar olduğumuz o an çok açtı işte. Güneş ve toprağı bir arada görünce bir kısmımız kumsalda sandı kendini (E yanibaşımızda boş da olsa bir havuz olması bu düşünceyi pekiştirdi sanırım). Ağaç budayan evsahibimizin elinden makası alıp işe koyulanlar, çamlara bakıp bakıp dalanlar, kendini ısınmış toprağa bırakanlar, türlü türlü yeşil görmüş garip şehirli halleri işte. Bunlar yetmezmiş gibi bu köyün bir de minik baraj gölü varmış. Bunu duyunca tabii ki keşfetmek üzere kendimizi tepelere vurduk. Dikenli, ağaçlı yokuşları tırmandık ve en yükseğe çıkınca aşağıdan sular gülümsedi bize. Kayaların üzerine çöküp söyleştik. Pedallamak yoruyor insanı, bu nedenle gölün kıyısına inmeyi bir başka ziyarete bıraktık. Yine her birimizin kendi katkısını koyduğu bir güzel sofraya kurduk akşama. Evin köpekleri sevgi delisi olduğundan yıldızları seyretme şansını yakalayamadık. Köpekçiler sevgi istiyorlardı evet ama patileri pek büyüktü, kendileri de pek oyuncu. Onca yolun ardından bulduğumuz yeri çok beğendiğimiz uykulara daldık.

Ertesi günün öğleden sonrası dönüş yoluna koyulduk. Köyden çıkıp Batıkent'e gelene dek neredeyse hep inişeydik. Batıkent sonrasında hem İstanbul Yolu'nun akşam keşmekeşine girmek hem de yeni yapılan o tartışmalı AOÇ yolunu bir görmek niyetiyle rotamızı yeni yola çevirdik. Yokuşu bol, emniyet şeridi geniş, bir noktadan sonra bitmeyecekmiş hissi uyandıran bir yoldan şehre doğru pedalladık. Şehre girdiğimizi hissettiren birkaç nazik! araba manevrası sonrası Kızılay'a vardık. Çok yol tepmiş olmanın yorgunluğu, gururu ve şaşkınlığı ile Tayfa'da çaylarımızı içip evlere dağıldık.

Böylelikle bu hunili gündemden az da olsa sıyrılabildiğimizden bahar bize hoş geldi. Hepimize hoş gelmesi dileğiyle Newroz piroz be!

Barselona Yazıları I

Murat Sevinç

Merhaba, Barselona şehrine, sokak, meydan, avlu, lokanta ve insan hikâyelerine dair üç beş yazı vardı heybemde. İki üç ay süren bir macera süresince, Türkiye'deki eşe dosta yazılmış şehir yazıları. Geçenlerde bir arkadaş sohbetinde konu açıldı ve bizim Kübra (Ceviz), 'bir bakalım, belki Solfasol'de yayınlarız' diyerek, Yazar'a umut verdi. Biraz özel satır ve anılar da var içinde. Ancak talep eden Kübra olunca 'hayır' demek yürek istiyor ve öylesi bende yok. Yedi sekiz şehir yazısı. İlki aşağıda. Ölmez sağ kalırsak diğerleri de "Barselona yazıları" başlığıyla yayınlanır herhalde.

İlk göz ağrısı, bir meydan...

Dar ya da geniş sokak ve caddelerden ve birbiriyle kesişen labirent benzeri en dar sokaklardan beşinin açıldığı küçük bir meydan, *Plaça de la Sant Miquel*. Çoğu meydanın yanında fazlaca önemi olmayan bir yer. Daha meşhur olanların yanında, ziyadesiyle küçük ve tevazu sahibi. İkinci gün, yanlışlıkla girip bir daha çıkamadığım; ilk göz ağrım.

Beş dar sokak açılıyor meydana. Hükümet Meydanı'ndan hemen sağa kıvrılıp minicik dükkânında karısıyla nefis tostlar yapan ve bir başka yazıda anlatacağım "tostçu Juan"ın mekânına yaklaşıncaya, benim meydanın ucu görünüyor. İki yüksek duvarın arasından, nefis ışıklarıyla ve hemen fark edilen devasa bir sanat eseriyle. Metal heykel. Birazdan geleceğim buna, önce binalar.

Hemen her zaman, akşam vakti gittiğim için en belirgin olan, bazı pencerelerden süzülen sarı ışıklar. Şehirde hakim olan ışık, sarı. Sanki tüm şehri yerden aydınlatmışlar gibi. Malum şimdi Türkiye'de de moda ya. Ama boşuna da moda olmuyor, her şeyi ve herkesi olduğundan güzel gösteriyor, ayrıca daha zengin (!) doğruya doğru. Sarı ışıklı her pencere bana önce ve her nedense, New York Üçlemesi (üç ayrı yönetmenin çektiği bir film bu) filmi, özellikle afişini hatırlatıyor. Her bir katta başka pencere ve odalar, her birinde diğerinden habersiz bir diğer yaşam. Ve yine her seferinde, önemsizliğimizi de düşündürüyor.

Türkiye'de başka pencerelerden başka ışıklar ve çok başka yaşamlar... Buradakilerin diğerlerinden habersizliğini. Uzatmayayım... İşte bu ışık süzülen pencerelerden bazıları anlamsız. İçeride insan kalabalığı. Belli ki üç beş gün için kiralamış ve büyük ihtimal İngiliz turistlerin bağırırları geliyor. Alt orta sınıf İngiliz güneş kızarıklığı ve bağırısına talimli olduğum için o tuhaf ve boğazlanıyormuş hissi veren, 'üç bira sonrası' şuuruzluğunu nerede duysam fark ediyorum. Anayasacılıktan önceki mesleğim nedeniyle, tahmin edersiniz! Ama bu İngiliz ten kızarıklığı bir diğer yazının konusu olacak. Çünkü iki kızarıklığın Gümbet'te olanıyla burada olanı arasında benzerlikler ve farklar var. Merak etmiyorum olabilirsiniz ama anlatmak isterim!

Dönelim meydana. Sarı ışıklı pencerelerin bir kısmı çok ağırbaşlı görünüyor. Hele ki birinden, tavanı izlemek de mümkün; nefis bir beyazlık ve kenardan iki de kitaplık fark ediliyor. Bazı pencereler, pervazı yarım bazıları tam kapatmış. Yarım olanların bir kısmı da ışıklı. Sarı. Florasanı yasaklamış gibiler bu şehirde ama benim evin mutfak ve antresinde florasan var ne yazık ki; bu nedenle evimi anlatmayacağım, ışık nedeniyle. Pencerelerin bir kısmında Katalan bayrağı var. Tarihsel, mitik değerini bir yana koyalım; kusura bakmasınlar ama çubuklu sarı kırmızı forma kadar anlamlı ancak. Buna mukabil buraların rengine de uygun, sarı ve kırmızı. Bazısının üst tarafında yıldız var. Yıldızsız olanı da mevcut. Yaygın olmasa da sık rastlanan bir şey bayraklı pencere... Pencerelerin önünde, bükümlü demirden balkonlar. Çok küçük; mangallık değil de daha ziyade sigaralık. Meydanın 'kare' halini yaratan beş binanın da renkleri farklı. Ortak özellikleri toprak rengi oluşları. En güzelleri, kırmızıya ve kil rengine çalanları. Tabii eğer binalardan birine arkanızı verirsiniz göreceğiniz manzara bu. Arkanızı verdiğiniz bina en çirkin. Yalnızca yeni olduğu için değil, fazla iş yeri gibi görüldüğü için. Bizim eski Ankara PTT ile İstanbul AKM arası bir şey. Hiç bakmamakta yarar var. Binaların biri, kapısı ana meydanda olan hükümet binası. Yani Katalan yönetiminin kalbi. Pek çok başka şehirde olduğu gibi, lokantalara, sarhoşlarla, yürüyenlerle vs. iç içe. Bizim Ulus'taki ilk Meclis binası gibi anlayacağınız. Önünden yürünebilen, çok sıkıncaya duvarına işenebilen mesafede insanlara. Bir de iki katlı ve çok eski olduğu belli ama henüz ne olduğunu anlamadığım bir yapı var burada. Çok ama çok güzel ve koyu toprak rengi. Öğrenilir nasıl olsa.

Meydanın köşesinde, meydanı tanımlayan, her gelenin önünde fotoğraf çektiği bir metal yığını var. Bizim badem bıyıklı fıskiyeçi görse delirir, sabah akşam önünden geçip tükürür... o kadar manasız görünüyor. Ama garip bir şekilde yakışıyor da. Yedi sekiz iri ve metalik renkte metal boru, yerden çıkıp gökyüzüne doğru kıvrılarak birleşip birbirine dolanıyor. Herhalde on beş metre kadar vardır boyu. Sanatçının adı Antoni. Soyadını hatırlamıyorum şu anda. Şehrin bir iki yerinde daha eseri var. Sanki önce bu eser vardı da ve şehri üzerine inşa etmişler. Çünkü o devasa metal çubukların yerle temas ettiği yerde hiçbir bağlantı izi yok. Diğer hissettirdiği ise, açıkta kalmış kablo ucu. Hani onları burup öyle bırakırsınız ya, işte sanki bu meydanda açıkta metalik borular kalmış da burup öyle bırakmışlar gibi. Peki bu meydana kimler geliyor? Herkes. Benim gibi yolunu şaşırırlar, her daim hazır üç lokantada yemek isteyenler, lokantaların karşısındaki banklarda oturmak isteyenler, diğer sokağa geçmek için yürüyenler. Bana kalırsa meydana en çok yakışanlar, uzun uzun, saatlerce bir bankta oturup meydana ve loş ışığı seyre dalan yaşlılar. Bir kadının köpeği de var üstelik. İkisi de aynı sükunetle oturuyor. En çok bu kadın yakışıyor. Bir de arada bir yağlı ve ateşli kandillerle gösteri yapan bir genç kadın var... ama o, sokak göstericileri yazısının konusu olur. Bu arada, meydana çok yakışan birilerini de unutmamalı. Günâhtır! Bunlar, bir uçtan diğerine yürüyen, kısa şort ve terlik dışında bir şey giymeyi akıl edebilmiş, mavi ya da beyaz elbiseli, zarif, güzel kadınlar. Onlar da çok yakışıyor, haklarını yemeyelim. Son bir şey daha var. Eğer geldiğiniz saat akşam 20.30 civarıysa ve bir saat kadar otursanız o banklarda, kızıl toprak rengi binaların arasında kalmış, cezaevi avlusunu hatırlatır irili ufaklı taşlarla örülmüş bir kare meydanın tam üzerinde, laciverte dönen gökyüzünü görürsünüz. Renklerin nasıl da güzel kaynaştığını anlatması güç. Laciverte dönen gökyüzü, kızıl kahve binaların arasına bu kadar mı yakışmış. Vallahi öyleymiş.

Konu çok, hikaye bol... sevgiler.

DOSYA: 10. ODTÜ Sosyoloji Günleri: KENT

Hazırlayanlar: Gülper Kırac, Özge Altınyayla, Sümeyra Ertürk

ODTÜ Sosyoloji Günleri geçtiğimiz ay 17-18-19 Mart tarihlerinde gerçekleşti. Yerel seçimler öncesi konu başlıkları; Kamusal Alan, Şehrin Ötekileri, Kent Yaşamı, Sınıf, Ekoloji, Yerel Yönetimler, Kentsel Dönüşüm, Ankara ve Modern Kent idi. Ayrıca bu konular bağlamında bir dizi atölye çalışmaları yapıldı. Kentin ötekilerine, yoğunluklu olarak LGBT bireyler üzerinden bakılırken, yerel yönetimleri örnekledirmek açısından Rojava deneyimi gündemdedi. Tarihsel olarak sınıf mücadelelerine değinilirken, günümüz kentsel dönüşüm projelerine de sınıf temelli bir bakış açısı geliştirildi. Ve yaşadığımız kentler adına başka başka bakış açılarıyla birçok şey dile getirildi.

Kent, İnşaat, Ekonomi

Burcu Cura

"Her yer inşaat dolmuş" diyor babaannem arabanın camından şehre bakarken. Haklı. Çünkü şehre uğramadan, kırsal kesimde yaşayan insanlar için son yıllarda yaşanan bir travma aslında. Hızla değişen şehir, yapılan yollar ve inşa edilen gökdelenler... Peki inşaat sektörünün yükselişe geçmesinin sebepleri neler ve ülke ekonomisine yansımaları ne yönde? Bu soruların yanıtlarını aşağıda beraber arayalım...

Yükselen Yıldız

1980'lerde Dünya'da yükselişe geçen "Serbestleşme Politikaları (Neoliberal Politikalar)" Türkiye'de de etkisini gösterdi ve yaklaşık 30 yıllık serüveninde pek çok algının değişmesine yol açtı. Piyasa serbestleşirken, hayatlar küçük evlerin içine sıkıştı, yalnızlaştık. 90'lı yıllarda köyden kente göçün artması gecekondu sayısında patlamaya neden oldu. Ve bu artış yepyeni bir sektörün güç kazanmasını sağlayacaktır: İnşaat.

2001 Ekonomik Krizinden ağır darbe alan ülkede işsizlik artmış, enflasyonun etkisiyle reel ücretlerde azalma olmuş, TL'nin değer kaybetmesi nedeniyle de dış borç katlanmıştı. Bu sorunlara kısa vadeli çözüm üretmek isteyen AKP, 3 Ocak 2003'te bir acil eylem planı yayınladı. Acil Eylem Planı'nın, "Sosyal Politikalar" başlığı altındaki 44.ve 45. Maddelerinde "Yerel yönetimlerle işbirliği sağlanarak kentlerimizdeki gecekondulaşmanın önlenmesi ve mevcut gecekondu alanlarının dönüştürülmesi ve dar gelirlilerin kira öder gibi ve kısa sürede ev sahibi olmalarının sağlanması hedeflenmiştir. Bu tedbirler ile ekonominin canlandırılması, üretimin artırılması ve işsizliğin azaltılması

hedeflenmiştir" kararlarına yer verildi. Çizilen rotadan açık bir şekilde görülebildiği gibi, belirlenen kararlar uygulamaya konuldu.

2001 Krizi Sonrası Yeni Kalkınma Programı: İnşaat

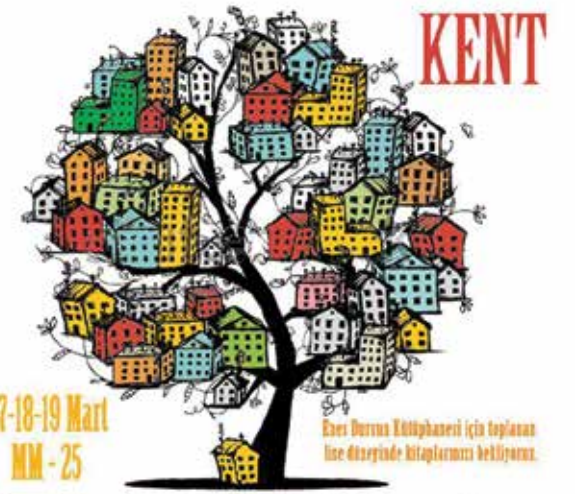
Peki iktidara geldikten 2 ay sonra, güçlenecek olan bir inşaat sektörünün sinyalleri verilirken, bunun ülke ekonomisine yansımaları neler oldu? Bunları şu şekilde sıralayabiliriz.

İlk olarak "inşaatlar", yeni istihdam alanları yaratıyor. Yani işsizlik rakamlarının düşmesine, kısa süreli de olsa, yardımcı oluyor. Bu anlamda işsizliği absorbe edebilen bir sektör olduğu söylenebilir. Ancak, istihdam yaratılan alan, "niteliksiz işçiliğe" ait. Çoğu işçi sigortasız çalıştırılıyor ve düzenli bir şekilde maaş alamıyor. Bir diğer önemli faktörde insanları eğitim alıp, alanlarına yoğunlaşarak iş aramak yerine, "niteliksiz işçi" olarak iş bulmaya kanalize etmesi.

Beklenti: Büyüme Uzun Süreli Olmayacak

Bu kadar hızlı para akışının olduğu bir sektör, büyüme verilerine de olumlu etki yapacaktır. Her yıl ortalama %18 büyüyen inşaat sektörünün, toplam büyümeye (GSYH) katkısı %5,5. Rakamlar bu kadar yüksek. Ancak burada "teknoloji ve verimi artırma" kaynaklı bir üretim olmadığı için büyüme rakamlarının sürekli olarak artış içerisinde olmayacağı ön görüleri arasında. 2012 ve 2013 yıllarında büyüme rakamlarının diğer yıllara oranla düşmesi bu kanıyı destekler nitelikte. 2011'de %8,8 olan büyüme rakamı 2012'ye geldiğimizde %2,2 olarak görülüyor.

10. Geleneksel
ODTÜ Sosyoloji Günleri

17-18-19 Mart
MM-25

Yaşam Alanını Savunurken Kaldırılan Arkadaşlarımızın Anısına...

Değişim Bilgileri: odtusosyolojitoluluğu@gmail.com

ODTÜ Sosyoloji Topluluğu

Sonuç olarak inşaat yaptığı sürece büyüme rakamlarına olumlu yansıma yapan bir sektör var. Peki inşaat yapacak hazine arzileri, kentsel dönüşüm bölgeleri ve yeşil alan sona erdiğinde ne olacak? Bunu hep beraber bekleyip göreceğiz...

Var Olamayan Mekânlar: Saraçoğlu Mahallesi...

Deniz Mutlu (ODTÜ Mimarlık, Bina Bilgisi Y.L. Öğrencisi)

Yakın dönemde hem mimari tartışmalarda hem de güncel medyada çok sık işittiğimiz, içerik ve yöntem konusunda sürekli çelişkilere düştüğümüz, aslında çözüm olarak ortaya atılan, sorunsallaşmış bir kavram "kentsel dönüşüm".

1950'li yıllarda gecekondu bölgelerinin sağlıklılaştırılmasıyla başlayan kentsel dönüşüm ve yenileme süreci, yıllar içinde ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasi faktörlerin de etkisiyle özellikle uygulama ve işleyiş alanında farklılaşmalar göstermiş. Bu anlamda yıllar içerisinde, dönüşüm kapsamında birçok mekânda/yerleşkede yaşanan değişimlerden ve hatta kimi bölgelerde toptan bir yıkım ve yeniden yapım sürecinden söz etmek mümkün.

Bu sürecin son dönemdeki hedef bölgesi ise Ankara'nın merkezinde Güvenpark'ın hemen arka tarafında konumlanmış olan Saraçoğlu Mahallesi...

Tarihi

1944- 1946 yılları arasında Alman mimar Paul Bonatz ve ekibi tarafından tasarlanmış olan mahalle, 1928 yılında hazırlanmış olan Jansen planına uyularak düzenlenmiştir. Memurlar ve üst düzey bürokratların konut gereksinimi göz önünde bulundurularak oluşturulan proje, Ankara'nın ve Türkiye'nin ilk toplu konut projesi olması gerekçesiyle önem taşır. Tasarım, proje sorumlusu Mithat Yenel tarafından onaylanır ve Emlak ve Eytam Bankası desteğinde uygulanmaya başlar. Bonatz, Mahalle'nin tasarımında geleneksel Türk evinin öğelerini ön planda tutar.

Saraçoğlu Mahallesi, konumu ile Ankara'nın merkezi bölgelerinden birinde yer almaktadır: Kızılay Güvenpark yanında konumlanan mahalle, kuzeyinde Savunma Bakanlığı, kuzeydoğusunda Polis Akademisi, güneyinde ise ticari bir aks olarak şekillenen Kumrular Caddesi ile çevrelenmektedir.

Süreçler

Yapılışından bu yana Saraçoğlu Mahallesi dönem dönem gündeme gelmiş ve gerek yasal süreçler, gerek söylemler üzerinden tartışmaların odağı olmuştur. 1950'li yıllarda konutların boşaltılma ve taşınma tartışmaları gündeme gelmiş ancak bu konuda bir uygulamaya geçilmemiştir. 1970'lerde Mahalle, kentsel SİT alanı kapsamında koruma altına alınmıştır (14 nisan 1979). 1990'larda Ankara Mimarlar Odası koruma kapsamında faaliyetlerini (özellikle oradaki ağaçların korunması, plaketlendirme) devam ettirmektedir.

2000'li yıllara gelindiğinde ise aslında Saraçoğlu Mahallesi üzerinden ciddi kararlar alındığını ve Mahalle'nin fiziksel varlığının tekrar sorgulanmasına kadar ulaşan müdahalelerin meydana geldiğini gözlemliyoruz. Şubat 2013'de, 6306 sayılı Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun kapsamında Mahalle riskli alan ilan ediliyor. Yaşanan bu gelişme üzerine, Mart 2013'de Ankara Mimarlar Odası 'Saraçoğlu Mahallesi Değerlendirme Projesi' adlı bir yarışma açıyor. Aynı dönemde Çankaya Belediyesi de kararın yeniden değerlendirilmesi talebiyle yasal

bir süreç başlatıyor. Belediye, bölgenin riskli alan ilan edilmesinin teknik, alt yapı raporlarıyla desteklenmesi gerektiğini belirtiyor. Mayıs 2013'de, bir dönem bu Mahalle'de ikamet etmiş fizik profesörü Demir İnan'ın "Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ilk toplu konutu: Namık Kemal Mahallesi 1945-..." isimli kitabı basılıyor. Mahalle'nin bu lojmanlarda oturmuş sakinleri için önemini vurgulayan bu kitap, anılar ve fotoğraflarla desteklenmiş ve Saraçoğlu'nun belleklerdeki yerini temsil eden yazılı bir kaynak olmuştur. Aynı dönemde Maliye Bakanlığı, Ankara Valiliği aracılığıyla vatandaşlara 'evleri boşaltın' uyarısında bulunuyor; ancak Eylül 2013'de, yasal sürece taşınmış olan riskli alan kararı Danıştay tarafından değerlendiriliyor ve önceki karar ile ilgili iptal kararına gidildiği açıklanıyor.

Bölgenin akıbetiyle ilgili son durum hala netlik kazanmamış durumda; ancak Saraçoğlu'nun geçirdiği ve uzun yıllardır devam eden bu çalkantılı sürecin özellikle son dönemleri hem sivil örgütlenme hem de Oda'nın etkin duruşu anlamında önemli çalışmalar içermekte. Bu aktörler ve araçları çok kısa tekrar dile getirmek gerekirse; oluşturulan yazılı kaynak (kitap), katılıma açık mimari fikir yarışması, eylemler-toplantılar (Mimarlar Odası kapsamında düzenlenenler ve Saraçoğlu Zirvesi) ve sanal örgütlenme olarak sıralanabilir. Bunlar hiç kuşkusuz Saraçoğlu'nun korunmasını amaçlayan çok önemli süreçlerdir.

Değerler

Peki, tüm bu çalışmalar neden yapıldı? Saraçoğlu Mahallesi neden korunmalı? Aslında şu ana kadar belirtilen; Mahalle'nin konumu, geçmişi, kimliği, süreçteki yeri, çeşitli aktörlerin bölgeyle ilgili yaptığı çalışmalar gibi sıralanan tüm bilgiler soruyu çok net bir şekilde cevaplıyor; ancak konuyu yakın zamanda üzülerken aramızdan yitirdiğimiz değerli Hocamız Emre Madran'ın tespitleri ve sıraladığı değerler dizisi üzerinden açıklayarak konuyu tamamlamak istiyorum.

Bir taşınmazın kültür varlığı olarak tanımlanabilmesi ve korumayla ilgili yasal düzenlemeler kapsamında alınabilmesi için belli değerler taşınması ve bu değerlerin ona belli nitelikler kazandırması gerekmektedir.

Mahalle'nin içinde barındırdığı değerler sistemini açıklamadan önce Madran, koruma prensiplerinin kapsamına yönelik bir açıklamanın gerekliliğini hissetmiş, bu bağlamda konuyu yedi değer üzerinden açıklayarak Saraçoğlu'nun nitelikli yapısını ve kentin kimliğini oluşturan karakterini net, öz ve anlaşılır bir şekilde ortaya koymuştur. Bunlar; tarihsel değer, anı değeri, enderlik değeri, ekonomik değer, işlevsel değer, süreklilik değeri ve belge değeri olarak tanımlanır.

Tarihsel değer, Ankara'nın ilk toplu konut projesi ve aynı zamanda bir Emlak Bankası projesi olması üzerinden kendini açıklar. Anı değerini oluşturan aslında konut sakinlerinin birbirleriyle kurduğu sağlam iletişimdir. Bu anıların temelini sağlamlığı da sanırım Saraçoğlu'nun yaşadığı "mahalle" kavramıyla ve bunun mekânsal uzantısı olan ve özellikle planlama

Mayıs 2013 (Deniz Mutlu)

sürecinde dikkatle tasarlanan lojman sakinlerinin ortak zaman geçirebilecekleri açık hava oturma alanları ve küçük parklardır. Yapılar, dönemin ender örnekleridir ve aslında bu değerle paralellik gösteren süreklilik değerini de varlığını koruması ve sonraki zamanlarda inşa edilen kimi devlet sitelerine örnek oluşturmasından alır. Mahalle'nin kent içindeki güçlü konumu ve döneminin anlayışını yansımasıyla kültürel miras kapsamında değerlendirilmesi de aslında onun ekonomik anlamdaki güçlü yapısını ortaya koyar. Dile getirilen tüm bu özellikler kendini belge değeri taşımak anlamındaki potansiyeliyle de bir kez daha ortaya koyar ve bu anlamda Madran şunu söyler:

Bu belgelerin yitirilmesi, kent kimliğinin yitirilmesiyle eşdeğerdir.

Var olamayan mekânlar kavramı, sorgulama/ sorgulatma mekanizması olarak düşünülen bir başlıktır. Bölgenin tüm niteliklerini sistematik bir şekilde ortaya koyarak 'var oluş' kavramını fiziksel varoluş, belleklerdeki varoluş, süreçteki varoluş gibi çeşitlendirmek ve bu bağlamda tüm sözü geçen noktalarla ilişkilendirmek bu konudaki temel hassasiyet olmuştur.

Murat Güvenç, Oğuz Işık. Emlak Bankası 1926-1998. İstanbul: Emlak Bankası Yayınları, Nisan 1999, 97.

Murat Güvenç, Oğuz Işık. Emlak Bankası 1926-1998. İstanbul: Emlak Bankası Yayınları, Nisan 1999, 103

Murat Güvenç, Oğuz Işık. Emlak Bankası 1926-1998. İstanbul: Emlak Bankası Yayınları, Nisan 1999, 103

Ankara'nın Avareleri Şehri Boyar Geceleri (Seçim Özel)

Avareler'den seçim özel mesajı var...

Öncelikle hayali partimize dahil edemediğimiz tüm uyumsuz abi ve abalarımıza selam gönderiyoruz. Hayali partimiz 27 kişiden oluşmaktadır. Bu partinin görselleri 21 Mart 2014 tarihinden itibaren Ankara'da 10 mahalleye dağılmıştır. Partinin Ankara Büyükşehir Belediye Başkan Adayı **Cemal Süreya**'dır. Geriye kalan **26 kişi** ise müdürlük görevlerindedir. **Bu ekipteki kişiler bizim feyz aldığımız ve imrendiğimiz kişilerdir.** Ayrıca onlara geçmiş dönemden bir teşekkür borcumuz olduğunu düşünüyoruz. İşte bu işle, bu borcumuzu ödemek ve kendilerini seçim vesilesiyle Ankara'da misafir etmek istedik. Kuşkusuz adaylarımız arasında farklı uçlar vardır. Fakat, her bir adayımızın aşırı uçları yoklamış ve aykırı duruşlara sahip çıkarak ne denli kazanımlar getirdiğini tarih bize göstermiştir.

Cemal Süreya: (Büyükşehir belediye başkan adayı) biz şimdi yan yana geliyor ve çoğalıyoruz,ama bir ağıdan tutturduğumuz gün hürriyetin havasını,işte o gün sizi tanrılar bile kurtaramaz.

Antoni Gaudi (İmar ve Şehircilik Müdürlüğü): Şehire yapıla TOKİ tecavüzüne dur diyeceğiz.

Bonnie and Clyde (Park ve Bahçeler Müdürlüğü): Kamusal alanda aşka özgürlük getireceğiz.

Bruce Lee (Sivil Savunma Uzmanlığı): Bozuk düzene bir ölüm yumruğu istiyorsanız biz hazırız.

Erik Satie (Etüd ve Proje Müdürlüğü): Opera ve tiyatro talanlarını durduracağız.

Fikret Mualla (Etüd ve Proje müdürlüğü): Belmek'leri kapatacağız.

Gandhi (Sosyal Yardım İşleri Müdürlüğü): Toplum hayatı için bireysel özgürlük ve bağımsızlık şarttır.

Salvatore Giuliano (Ruhsat ve Denetim Müdürlüğü): Köylümüzün ve çiftçimizin yüzü tekrar gülecek.

Emma Goldman (Yazı İşleri Müdürlüğü): Oy vermek bir şeyleri değiştirseydi yasaklanırdı, ne olur ne olmaz siz yine de bize verin.

Hermann Hesse (İnsan Kaynakları ve Eğitim Müdürlüğü): Milli Kütüphane'yi nizama sokacağız.

Ian Curtis (Destek Hizmetler Müdürlüğü): Kontrolü kaybetme vakti geldi Ankara.

J.D. Salinger (Özel Kalem Müdürlüğü): Gençlerimizi dersane çarklarından kurtarıp, çavdar tarlalarına, özgürlüklerine kavuşturacağız.

J.I Godard (Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğü): Halkı uyutan entrika dolu Türk dizilerine bir dur diyeceğiz.

Marcel Duchamp (Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğü): Değişime Ankara'daki gereksiz şelalelerden başlayacağız.

Marlon Brando (Çevre Koruma ve Kontrol Müdürlüğü): Hükümeti reddedemeyecekleri bir teklif ile devireceğiz.

Jacques Mesrine (Mali Hizmetler Müdürlüğü): Tüm halkımıza, tüm bankalardan karşılıksız kredi imkanı.

Neyzen Tevfik (İç Denetim Kurulu Müdürlüğü): Kimse rakımızın, şarabımızın saatine karışamayacak.

Nick Cave (Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğü): Halk konserlerinde yeni bir döneme başlıyoruz.

Patti Smith (Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğü): Tüm ülke, Kadın Kolları'nın gücünü tanıyacak.

Paul Klee (Teftiş Kurulu Müdürlüğü): Sanat ve mimariyi birleştirmeye geliyoruz.

Rosa Parks (Ulaşım Hizmetleri Müdürlüğü): Ayrımcılığı bitirmeye ve ücretsiz ulaşımı getirmeye geliyoruz.

Sabahattin Ali (Strateji Geliştirme Müdürlüğü): Memur kenti yaftalamalarını bitirmeye geliyoruz.

Socrates (Dış İlişkiler Müdürlüğü): Bize sadece bir pas verin, sonra arkanıza yaslanın ve izleyin.

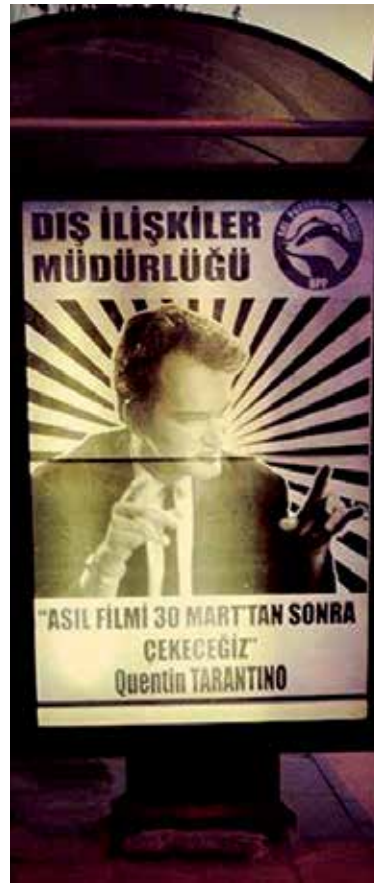
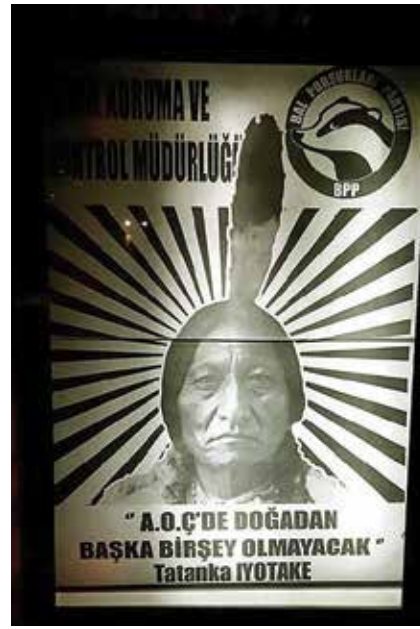
Quentin Tarantino (Dış İlişkiler Müdürlüğü): Asıl filmi 30 marttan sonra çekeceğiz.

Tatanka İyotake (Çevre Koruma ve Kontrol Müdürlüğü): A.O.Ç.'de doğadan başka bir şey olmayacak.

Terzi Fikri (İnsan Kaynakları ve Eğitim Müdürlüğü): Yeniden tüm sökükleri dikmeye geliyoruz.

Ulrike Meinhof (Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğü): Nerede kalmıştık.

Kent ve Sınıf: Kentsel Dönüşüm Projelerine Sınıfsal Bakış

Emre Çelebi

Bu yazıda öncelikle işçi sınıfının tarih sahnesine çıkışı ile bu sınıfın kentlerdeki maddi durumuna değineceğim. Daha sonra İstanbul'da işçi sınıfının yoğun olarak yaşadığı mahallelerden de örnekler vererek bu durumun evrenselliğine dikkat çekmeye çalışacağım. Sunuma giriş yaparken günümüzdeki anlamıyla –yani sanayi devrimi sonrası- Avrupa'da ortaya çıkan işçi sınıfının, kentlerle olan ilişkisine bir göz atmak için biraz geriye gitmek gerekir. Modern anlamda kentler ve işçi sınıfı ilişkisi üzerine çıkarımlarda bulunmak için ilk büyük sanayi kentleri ve ilk büyük işçi sınıfı kitlesinin durumuna bakmamız gerekir.

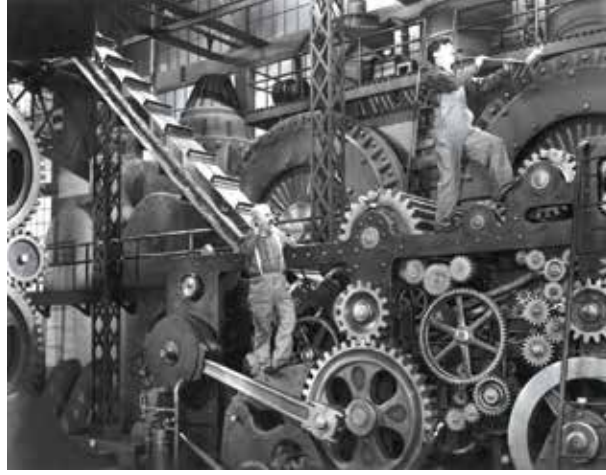
İngiltere'de Sanayi Devriminden önce, dokuma sanayisine hammadde sağlayanlar, köylerinde ve kasabalarında zanaatkarlık yapan, bir yandan da tarımla uğraşan insanlardı. Bu dokumacı aileler kentlerinin yakınında oturuyorlardı ve kazandıklarıyla da oldukça iyi geçiniyorlardı. İç pazar, kumaş talebinin tek pazarıydı ve hammaddeyi de bu insanlar pazara sürüyorlardı. İstedikleri zaman çalışıyor (istedikleri zaman dokuma tezgahına oturuyorlardı, ip eğiriyor ya da sadece ipi satıyorlardı) ve kalan vakitlerinde ufak topraklarıyla uğraşıyorlardı.

Peşpeşe icat edilen yeni makineler (ip eğirme, dokuma makineleri) dokuma sanayisinde devrim yarattı. Üretim hızlandı, iş bölümü geldi ve üretim atölyelerden çıkıp fabrika düzeyine genişledi. Bunun sonucu olarak imal edilmiş ürünlerin fiyatında hızlı bir düşüş, ticarete ve imalatta bolluk ortaya çıktı. (dış pazar işgali, kapital büyümesi vs.) Az önce bahsettiğimiz, ip eğirme vb işlerde çalışan ailelere ihtiyaç kalmadı; makinelerin başında duran ve fabrikada seri üretim yapabilen "işçi"lere ihtiyaç arttı.

"Bu sanayinin merkezi, ilk ortaya çıktığı yer olan Lancashire'dır. Sanayi bu bölgeyi tamamen değiştirmiş, kötü ekilmiş bir bataklıktan; canlı, çalışan nüfusu seksen yılda 10 katına çıkan, toplam nüfusları 700.000'e varan Liverpool ve Manchester gibi ... bi mucize gibi birden bire ortaya çıkıvermiş bir sürü imalatçı komşu kentlerden oluşan bir bölgeye çevirmişti..." (F.Engels)

İmalatın hızlı gelişmesi bir çok insana ihtiyaç doğurdu; ücretler arttı ve işçiler tarımsal bölgelerden kentlere göç etmeye başladı. Az önce sözünü ettiğimiz kentlerin nüfusunun çok büyük bir kısmını (hemen hemen ¾'ünü) işçi sınıfı oluşturuyordu. Kendini büyük bir sefalet içinde bulan işçilerden şanslı olanlar bir fabrikada iş bulabiliyordu. Fabrika etrafındaki mahallelere yerleşiyor, bir evde onlarca kişi birlikte yaşamak zorunda kalıyordu. Engels, İngiltere'deki işçi sınıfının durumunu anlatan kitabında bu mahallelerdeki sağlıksız yaşam koşullarını (kaldırımsız yollar, pis su birikintilerinin bulunduğu, pazar artıklarının kokularıyla dolu mahalleler vb.) oldukça etkileyici bir şekilde anlatılıyor.

Sonuç olarak daha önceden genellikle soyluların,

tüccarların ve orta sınıf ailelerin yaşadığı kentler, artık tarımsal alanlardan göçen ve bir iş bulabilirse işçi statüsüne yükselebilen yüz binlerce insan tarafından doldu. Haliyle kentin bir çok farklı alanında işçi mahalleri ortaya çıkmaya başladı.

Şimdi buna benzer süreçlerin başka yerlerde nasıl işlediğine bakalım. Bu süreç hemen hemen aynı kuralları üzerinden işler ve içinde ufak tefek de farklılıklar barındırabilir. Örneğin Brezilya'da "favela" olarak bildiğimiz işçi mahalleleri. Bu mahalleler ilk kez kalacak yerleri olmayan askerler tarafından yapılmıştı, ama daha sonra bir çok siyah köle bu mahallelere yerleşti. Favelalar inşa edilmeden önce genel politika –her zaman olduğu gibi- fakir halkın şehirlere uzaklaştırılması yönündeydi. Fakat iş bulmak için göçün hızlandığı dönemlerde bugünkü anlamıyla favelalar ortaya çıkmaya başladı. Brezilya'da kayıtlara girmiş 1000'den fazla gecekondu mahallesi var. İstatistiklere göre ise -2011 yılı için- Brezilya halkının %6'sı, yani yaklaşık 11.4 milyonu bu bölgelerde yaşıyor.

Hatırlarsınız, geçtiğimiz yaz aylarında Brezilya'da toplu taşıma ücretlerine gelen zamlarla birlikte isyanlar patlak vermişti. İsyancıların çoğu, bu mahallelerde oturan ve iş merkezlerine ulaşmak için toplu taşımayı kullanan, saatlerce yol gitmek zorunda kalan gençlerdi.

Bu örnekler çeşitli Avrupa ülkelerindeki gettolarla, Amerika'daki –özellikle- hispanik göçmen mahalleleri ile vs. çeşitlendirilebilir. Fakat hepsinde aynı olan nokta, bu sorunun altında yatan ekonomik sebeplerdir.

Şimdi biraz daha yakına gelip Türkiye'ye bakalım. Hepinizin tahmin ettiği gibi dünyadaki bu işçi mahalleleri, Türkiye'deki gecekonduyla ortak bir yapıya sahiptir. Özellikle 60'lı yıllarda artan göçlerle başta İstanbul olmak üzere büyük şehirler gecekondu mahalleleri ile çevrelenmeye başladı. Öncelikle iş imkanlarının olduğu bölgelerde işçi mahalleleri oluşmaya başladı. Bundan sonra ise kendi hemşehrilerinin oturduğu mahalleye

göçen diğer yoksullarla birlikte daha büyük gecekondu mahalleleri ortaya çıktı.

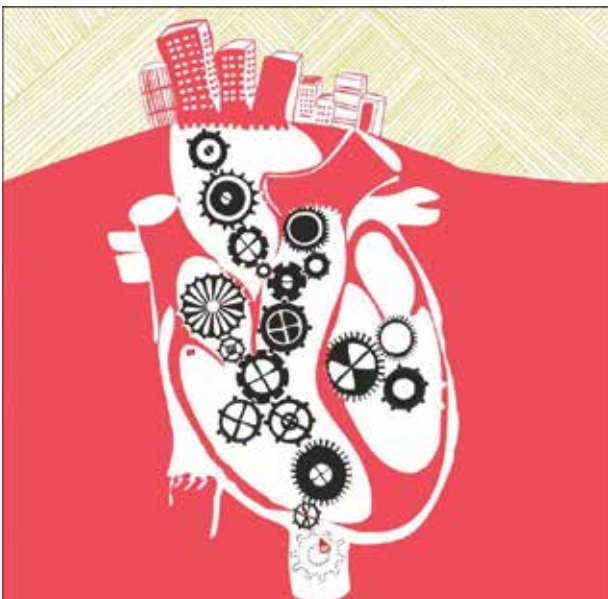
Örneğin yine 70'lerde İstanbul'da Haliç kıyılarına konuşlanmış bir çok fabrika vardı. Özellikle de demir ve kazan fabrikaları. Bu fabrikalarda çalışan işçiler fabrika çevrelerine gecekondu yapıyor ve orada yeni mahalleler oluşturuyordu. Alibeyköy'de bulunan meşhur Sütlüce Mezbahanesi sebebiyle Haliç civarındaki mahalleler bir hayli kötü durumdaydı. Haliç'e akıtılan kanlar ve pislikler, sokaklara saçılan bağırsakların kokusu, bu bollukta çoğalan kedilerin, köpeklerin varlığı vs. tamamen Engels'in anlattığı Londra'nın ilk işçi mahallelerinden farksızdı.

Günümüzde ise aslında bu süreç hala devam etmektedir. Artık büyük kentlerde üretime dayalı kazançtan çok "ticaret ve spekülasyon" ile kazanç sağlanmakta ve üretim yapan işyerleri şehir dışına atılmaktadır. Bu şehir dışına itme hareketinin sermaye sınıfı açısından sebepleri de vardır.

Yukarıda Haliç'in kıyısında bahsettiğimiz kazan fabrikaları artık yok. Büyük kent merkezlerinde yer kalmadığı için buna benzer bir kentleşme görmüyor olabiliriz, ama gerçekte şehir dışına kurulan yeni sanayi merkezleri hala aynı şekilde kentleşmektedir. Yine İstanbul ve Tekirdağ'da; Çorlu, Çerkezköy, Hadımköy semtleri bu konuya iyi birer örnek olabilir. Bu adı geçen yerleşim yerleri gerçekten birer "köy" iken, fabrikaların bu uzak bölgelere taşınması ile şehrin en önemli sanayi merkezleri haline gelmeye başladı ve etraflarında yine işçi mahalleleri konuşlanmaya başladı. Önceleri bu bölgelere toplu taşıma neredeyse yok iken, artık otobüsler şehrin o yakasına akın akın işçileri taşımaya başladı ve taşımaya devam ediyor.

Büyük kentlerde yoksullar açık bir şekilde şehir dışına itiliyor. Sanayi devriminden bu yana yaklaşık 200 yıl geçmiş olabilir, ama yaşamak için hayatı var etme becerisini gösteren işçi sınıfına sunulan yaşam bütün kentlerde aynı; balık istifi bir şekilde saatlerce yol gitmek, yorulduğunda parka bile gidecek mecali kalmadan evinde uyuyakalmak. "Kent"tin nimetlerinden –parklarından, bahçelerinden, meydanlarından- yararlanmadan kenti inşa etmek.

Sonuç olarak; her politik meseleye olduğu gibi, "kent" olgusuna da sınıfsal açıdan bakarak yorumlamak (özellikle de Gezi olaylarından sonra) kaçınılmaz hale gelmiştir. Kentler her zaman işçi sınıfı sayesinde büyümüş, onun sayesinde şeklini kazanmış ya da değiştirmiş ve onun sayesinde de sürekli olarak değişecektir. Kentler farklı sınıflardan insanları bir arada barındırıyor olabilir ama her zaman bu sınıflar arası uyumsuzluğu ve çatışmayı gözler önüne sermektedir. Gerek gecekondu mahalleleri ile gerekse gökdelenleri ve plazaları ile bu savaş sürekli gözler önüne serilmektedir.

Yerel Yönetimler ve Rojava

Yağmur Pehlivanlı

Yerel yönetimler işlevsellik bakımından yerel hizmet birimi olma ve demokratik, kendi kendini yönetme birimi olmasıyla 2 temelde ele alınabilir. Ulus devlet ve kapitalist modernitenin, iktidar olgusunun toplumsal yaşam ve zihniyetlerde de kurumlaşmasıyla beraber, yerel yönetimlerin özü aşındırılmış, yerel yönetimleri merkezi iktidarın güdümündeki küçük bir iktidar alanı ve devletin prototipi olma düzeyine kadar indirgemıştır. Bunun alternatifi ise ancak ve ancak her bir yurttaşın politik, özgür, tarihsel süreçten sorumlu birer birey olma durumuyla, demokratik ulusu inşa etmeye doğru paradigmasal bir şekilde yola çıkmaktır. Yerel yönetimlerin özüne kavuştuğu ve kamusal alana doğru demokrasi kültürüyle yaklaşabilen alternatif model ise 'Özerk Yerel Yönetimler'dir.

Özerklik

Neden bu kelimeyi gördükten sonra, yazıya daha kuşkulu yaklaştığımızı söylemek gerekirse, iktidar kendisini bütün kurumlarıyla görünür kılarken, toplumsal kodlarla da bilinçaltımızı işgal etti. Özerklik denince bundandır ki aklımız karışır, yüreğimiz sıkışır, ateş basar, kaos sirenleri çalmaya başlar. Lakin öyle değil, gelin dünya örneklerine bakalım, bakalım ki özerklik öyle kötü pis bir şey olmadığını görelim.

Dünyada özerklik, konfederasyon, federasyon ve eyalet sistemleri ile organize olan ülkelerden birkaçı şöyle:

İtalya, Hollanda, Finlandiya, Danimarka, İngiltere, İzlanda, Fransa, Brezilya, Kanada...

İtalya örneğini biraz açacak olursak, İtalya, 20 yerel yönetim bölgesine ayrılmış ve bu bölgeler halk tarafından doğrudan seçimle oluşturulan bölge meclisi, bölge meclisinden oluşan yürütme komitesi ile organize olmakla beraber yerel sosyal hizmetler, yerelin ekonomik faaliyetlerini düzenleme ve yerelin kaynaklarını kullanma gibi yetki alanlarında merkeze iradi bir uyum göstermek ile beraber tamamen özerkler ve merkezden atama yolu ile gönderilmiş bir vali ya da bir rütbeli tarafından denetlenme gibi bir durum söz konusu değil.

Danimarka da şaşırtıcı bir örnek; 1938 yılında Faroe Adaları'nda yaşayan halkın özerkliğinin ilanı sonrasında anadilde eğitim, yasal bir zemine oturtularak, adalardaki halk anadilde eğitime kavuştu.

Özerk yerel yönetimlerin inşasını ve devamında sürerliliğini sağlamasını gerektiren perspektif ise, demokratik, ekolojik, cinsiyet özgürlükçü paradigmadan temelini alır. Belli dinamikler vardır ki bu dinamikler ayrıca açıklamak istediğim yerel yönetim sistemi, felsefesi ve toplumsal duruşu ile Rojava'da uygulanmakta olan sistemdir.

Rojava (Batı Kürdistan) bugün 3 ayrı kantona ayrılmış ve demokratik özerkliğin zihniyet devrimiyle ilmek ilmek örülüp hayata geçirilmiş bir halklar bütünlüğüyle organize olunan bir coğrafyadır. Günümüzde yerel siyaset, yerelin iradesini yansıtmaktan çok merkezi iktidarın ilişkilendirmelerinin bir türevi olma boyutundadır. Hal böyle olunca zaten sistematik şekilde korkunçlaştırılan siyaset ve içi boşaltılan demokrasi kavramları, yerel için de yabancılaşmanın ne demek olduğunu en somut kanıtlarından biri oluyor. Rojava'da uygulanan sistem, bu kavramları yerelin siyasete aktif katılımını öngörerek reel anlamına kavuşturuyor, yerel siyaset kent konseyleri, mahalle meclislerinde her bireyin özgür politik birer özne olmasına dayanarak kendisini örgütleyiyor, ideolojik eğitimler belediye koordinatörlüğünde gerçekleştiriliyor, bu modelin yaşama geçmesi ise, bütün Ortadoğu halklarına bir umut oluyor.

Ekonomi konusu ise özerk yerel yönetimlerin bel kemiğini oluşturuyor, yerel siyaset kendisini giderek yerel ilişkiler ve yerel dinamikler üzerinden yeniden üretirken yerel ekonominin yerelleşmemesi ve halen merkezi siyasetin güdümünde olması, yerel siyaseti de handikaplı bir alana sıkıştırıyor. Bu durumun aşıldığı örnekler ise gerçekten ulus devlet ve küresel sermaye arasında sıkışmaktan başka bir yol olduğunu ortaya koyuyor, şöyle ki; İspanya iç savaşında Bask halkının yaklaşık 15.000 direnişçisi öldürüldü, 30.000 Basklı tutuklandı ve Bask dilinde bırakın kitap-dergiyi, sokakta bile konuşmak yasaklandı. Bir halkın yok edilmeye çalışılması bakımından Kürdistan ve Kürt halkı ile benzerliği yadsınamaz. Bask halkı var

olma mücadelesini ise ekonomik anlamda Mondragon Kooperatifleri'ni örgütleyerek ve bu kooperatiflerde öz örgütlülüğünü de sağlayarak başarıya ulaştırdı. Zamanla kooperatif odaklı meslek okulları, kredi kooperatifleri ve tüketim kooperatifleri de bu ilkeli oluşuma eklenerek ülkenin 7. en olanaklı ve yerele yetebilen şirketi haline geldi.

Brezilya'daki Topraksız Tarım İşçileri de tabandan ekonomik örgütlenmenin geliştiği bir örnektir. Özerk yerel yönetimlerde hedef alınan ekonomi modeli ise demokratik, ekolojik, cinsiyet özgürlükçü paradigmadan temel alan doğayla uyumlu, cinsiyetsiz, demokratik, kar ve sermaye birikiminin en aza indirildiği kooperatifçiliktir. Yerelin, yer altı ve yer üstü kaynakların kullanımında şu an Türkiye'de bir inisiyatif söz konusu değilken, özerk yerel yönetim modelinde yerelin problemlerinin çözüm kaynağı yine yereldir ve kaynak kullanımı, hizmete açılması yerelin inisiyatifindedir. Problemleri somutlayacak olursak, özellikle ekonomisi tarım ve hayvancılığa dayanan Kürdistan'da üreticilerden alım yapan şirket ve kişilerin kendi aralarında rekabet etmeleri alışılmış olan olsa da Malatya'da 2007'de bu karteller kendi aralarında anlaşıp kayısı fiyatını çok düşük belirlemiş ve bu fiyatı köylüye dayatmış, ucuza aldıkları kayısıları ihraç ederken de çok büyük bir kar elde etmişler, tarımla uğraşan birçok aile ise iflas etmiş ve hatta zorunlu göç yaşamışlardır.

Burada bir parantez açacak olursak zorunlu göç denince ille de aklımıza yakılan yıkılan köyler gelmesin. **Öyle ki eğer iktidar bir yerele ne kendi kaynaklarının kullanımını açıyor ne de orada bir iş alanını desteklemiyorsa insanların çalışmak ve yaşamına devam edebilmek için göç etmek zorunda kalması da sistematik bir uygulamanın sonucudur.** Mevsimlik işçiler de yerel ekonominin halka yetemediğinin açık göstergesidir. Bu durum kaynak eksikliğinden değildir. Tek başına Muş ovası bile 7 Kürdistan'ı doyurabilecek kadar verimli topraklardır, sorun yerelin yerelleşmemesidir. Eğer bugün Kürdistan'dan çocuk denecek yaşta tutun da ileriki yaşlardaki insanlara kadar yazın Türkiye'ye inşaatlarda ya da tarım işinde çalışmaya geliniyorsa, yerel ekonomi halkına yetmiyordur ya da orada yerelin menfaatine uygulanan bir ekonomi-politik yoktur. Yine güncel bir problemden örneklendirecek olursak bugün ağaçları kesilmek istenen, katledilmeye çalışılan Hewsel bahçeleri bundan yaklaşık 50 yıl öncesine kadar Amed(Diyarbakır)'in bütün meyve ve sebze ihtiyacını karşılıyor ve tohum ekiminden pazara çıkmasına kadar bütün üretim aşamalarında kadınlar aktif rol oynuyorlardı.

Öngörülen kooperatifçiliğin hayata geçirilmesi için tabii ki ilk başta gerekli olan yerelde yeterli ideolojik örgütlenmeyi sağlayabilmektir ki, üretim yapan köylü

ürününü dışarıdan gelen büyük bir şirket yerine, amacı yerel kalkınmayı demokratik ve ekolojik ilkelerle gerçekleştirmeyi amaçlayan bu kooperatife versin. Burada hedeflenen sistemin yarattığı kutsallaşmış özel mülkiyet algısına bir darbe vurup kar ve sermaye birikimini en aza indirebilmektir, kendi kutsalını emek üzerinden yaratmaktır. Her ne kadar ütopyik gelse de bir halk devrimi ile özerkliğini ilan eden Rojava'da hem ekonomik anlamda hem de toplumsal yaşam boyutuyla bir zihniyet devrimi gerçekleşti. Rojava bugün 3 bölgeden oluşan bir kanton sistemi ile organize olmakta, kendi güvenliğini kendi oluşturduğu öz savunma birlikleri ile sağlamakta, Rojava'da yaşayan farklı kimlik ve inançlardan halklar Kürtler, Acemler, Süryaniler, Araplar, Aleviler, Müslümanlar ve Hristiyanlar anadillerinde okul açabilmekte ve kimliklerini insanlık onuruna yakışan biçimde yaşayabilmektedir. Yerel katılımın esas alındığı tabandan örgütlenme, öncelikli kadınlar olmak üzere tüm yurttaşlara belediye koordinatörlüğünde hem ideolojik eğitimler hem de toplumsal yaşamdaki ana-tanrıça kültürüne dönme çabasıyla yerini alıyor, sağlık ve sosyal hizmetler de yine demokratik ulusu inşa etmeye yönelik. Hastaneler yerine ücretsiz halk sağlık merkezlerinin faaliyete geçmesi, vergilendirmenin halkın özgün koşullarının gözetilerek uygulanması ve ekonominin bahsettiğimiz ilkeli kooperatifleri örgütleme ve üretime geçirme çerçevesinde gerçekleştirilmesi temel ihtiyaçlara çözüm olmuştur. Rojava bütün halklara umut veren bir Devrimdir.

Paris'te Sınıf Mücadeleleri

Engin Canakan

Paris'in bugün kurulu olduğu yerde M.Ö. 200 yılında Lutetia adlı küçük bir köy vardı. Ünlü Romalı komutan Caesar (Sezar) M.Ö. 100 ila 98 yılları arasında burada kamp kurup köyü kent haline getirdi. Adını da «Lutetia Parisiorum» koydu. Sonradan Frank Kralları M.S. 508 yılında burayı kendilerine başkent yaptılar. Vikinglerle yapılan savaşlarda Paris'in tahta ile kerpiçten yapılmış olan ilk duvarları yıkıldı. XII. yüzyıla kadar da yapılamadı.

1215 te Papa'nın da yardımıyla Sorbonne Üniversitesi kurulunca, Paris Ortaçağ Avrupa'sının en önemli şehri oldu. Bundan sonra Fransa tarihini kaplayan bütün büyük olayların din kavgalarının, kuşatmaların ve devrimlerin merkezi oldu.

Ardından Paris birçok mücadeleye tanıklık etti. Bu mücadelelerin kent üzerinde bıraktığı etkiler de büyük oldu. Kentin onlarca kez kuşatılması, işgal edilmesi ve isyanların çıkması, onlarca kez yeniden yapılanmasını gerektirdi. Bu mücadeleleri ve kent üzerinde bıraktığı etkiyi, birkaç önemli tarihsel dönemi inceleyerek anlatmaya çalışacağım.

1848 Paris'i

1848 Paris'inde Sanayi Devrimi büyük ölçüde tamamlanmış, burjuvazinin gelirlerinde büyük artış olmuş fakat işçi sınıfı bu gelirden payını alamamıştı. İşçiler günde 13-15 saat çalışıyor, sağlıksız konutlarda kalabalık aileler halinde yaşıyorlardı. Bu koşullara karşı ayaklanan Paris işçi sınıfı başarılı olmasa da, sınıfının ilk büyük deneyimini kazandı. Tarihte ilk kent barikatları bu isyanlar sırasında kuruldu, ilk defa bir kentte top ateşlendi. Frederich Engels, isyanın önderlerinden Kersausie'yi "ilk kent barikatı komutanı" olarak adlandırmıştır.

İşçiler, Paris'in işçi mahalleleri kesimi olan doğu yakasından Belediye Binası'na (Hôtel de Ville) doğru ilerliyordu. Ayaklananların başarısı tamamen, Paris'in merkezine oldukça hızlı ulaşılması ve Belediye Binası'nın alınmasına bağlıydı. Böylece hem Paris'in merkez noktasını hem de yönetimini ellerine alabiliyorlardı. İsyandan sonra kentte yapılan temel değişiklikler işçilerin bu tavrı göz önüne alınarak yapıldı.

İsyanın ardından, Seine Valisi olarak atanan Georges Eugène Haussmann, Paris'i ayaklanma çıkamayacak şekilde "dönüştür"dü.

Planı dahilinde Paris'i bulvarlarla bölgelere ayırdı. Bulvarlar hem sokaklara barikat kurulmasını engelliyor, top atışları için gerekli geniş alanı sağlıyor, hem de işçi bölgelerini birbirinden ayırarak isyan durumunda işçilerin birleşmelerini engelliyordu.

Fakat en temel değişiklik şehrin genişletilmesi ve işçi bölgelerinin şehir dışına taşınmasıyla oldu. Ayrıca bu bölgeler bulvarlarla birbirinden de ayrılmıştı. Bu, işçi sınıfını şehrin yönetiminden ve burjuvaziden uzaklaştıracak, bir isyan sırasında onlara yaklaşımdan engellenebilmelerini sağlayacaktı.

1871 Paris Komünü

1870'de III. Napolyon tarafından maceracı bir şekilde başlatılan Prusya savaşı işçi sınıfı için bir felaket oldu. Prusya orduları, III. Napolyon ordularını ezdi ve Paris'i kuşatarak bombalamaya başladı. Kuşatma dördüncü ayına ulaştığında hükümet tarafından ateşkes çağrısında bulunuldu ve Paris, Prusya tarafından işgal edildi. Ancak Paris'li işçi sınıfı ve yoksullardan oluşan, Ulusal Muhafızlar bu yenilgiyi kabul etmiyor ve silahlarını teslim etmek istemiyordu.

İşçiler bu birlik dahilinde Prusyalılara karşı direniş göstererek Paris'teki bütün Prusya topları ve silahlarını ellerine geçirdi. Ele geçirilen bu toplar işçi mahallelerinde gizlenmeye başlandı. Daha sonra Prusyalıların çekilmesiyle hükümet işçilerin ellerinde silahları tehdit olarak görmeye başladı. 18 Mart'ta bir operasyonla bu toplara el koymak isteyince, hükümet askerleriyle Ulusal Muhafızlar karşı karşıya geldi, fakat komutanlarının ateş emrine uymayan hükümet askerleri Ulusal Muhafızlara katıldı ve bir isyan başladı. Birkaç gün sonra Paris, hükümet tarafından tahrip edilerek tamamen terk edildi ve Versay yeni hükümet bölgesi oldu. 1 milyon 600 bin kişilik kentin, karayolları, aydınlatma, telgraf gibi soluk alma organları çalışmıyordu.

Komün bağımsız mahalli örgütler halinde örgütleniyor ve her örgütün Merkez Komite'de bir temsilcisi bulunuyordu. –seçilen hükümet yumuşak davrandı- 2 Nisan'da hükümetin Paris'i bombalamaya başlamasıyla işçi milisler Versay'a doğru ilerlemeye başladı fakat hükümet ordusu üstün çıktı. Bu sırada hükümet, Prusya'dan yardım alarak gücünü 60 bine çıkardı. Ayrıca hükümet, askerlerle arasındaki "kardeşliği" ortadan kaldırmak için yeni askerlerine iyi görünümü üniformalar yaptırıyor ve iyi beslenmelerini sağlıyordu.

21 Mayıs'ta kentin batı kapısı bir ihanetle açıldı ve hükümet ordusu işgale başladı. Paris'in Batı kesimi zenginlerin yaşadığı bölgesi olduğu için, mahalle sakinleri tarafından sevinçle karşılandı. 1850'de Haussman'ın yaptığı bulvarlar burada hükümet ordularının işine yaradı. Komün'ün örgütlenme biçimi karşısında merkezi bir komuta sistemi olan hükümet ordusu avantajlıydı. Savaş 8 gün sürdü. Bu dönem Kanlı Hafta olarak anılır. İdamlarla birlikte ölen kişi sayısı 70.000 kişi olarak tahmin ediliyor. Paris sonraki 5 yıl boyunca sıkıyönetimle idare edildi.

1947 Renault Grevi

Renault grevinin asıl önemi, işçi sınıfının 2.Dünya Savaşı'nın baskısından kurtulup harekete geçtiği ilk mücadele olmasıdır. Daha sonraki dönemlerde yayılarak işçi sınıfına cesaret vermiştir.

2. Dünya Savaşı yeni bitmiş ve Fransa işçi sınıfının yaşam koşulları korkunç bir hal almıştı. Savaş sırasında, 8 yıl boyunca, grev yapmak yasaklanmıştı. Savaş bittikten sonra "önce kollarınızı sıvayın, sonra hak isteyin" politikasının hüküm sürdüğü bir dönem başladı. 1946 senesinde fabrikalarda ücretler üretime göre belirleniyor,

hükümet hem özel hem kamusal şirketlerde asgari ücreti belirliyordu. Ücretler üretime göre belirlenmeden önce Renault'da üretim kotası %116 iken bu değişimden sonra %150'ye çıktı. Bunun sonucunda iş kazaları artmaya başladı.

Gıdalar karne ile dağıtılıyordu. Savaş sırasında kişi başına günlük 350 g düşen ekmek, savaştan sonra kişi başı günlük 250 g olmuştu. Fiyatlardaki yükseliş hızla artıyordu. Ancak ücretlerde bir değişim yoktu. Enflasyonda senelik %50'lik bir artış görülüyordu. Ancak ücretlerde (1947'de) sadece %22,5'lik bir artış olmuştu. 1947'de hükümet fiyatlara %5'lik indirim getirdi ama bu indirim anlamsızdı, çünkü zaten indirimin uygulanıp uygulanmadığı hakkında bir denetim yapılmıyordu. Gıdalar az bulunuyordu ve karaborsa fiyatından satılıyordu.

1946 Aralık ayında, CGT'nin (FKP'nin dahilinde bir sendika) hesaplarına göre, yaşamak için gereken en düşük ücret aylık 7000 Franc'tı. İşçilerin bu rakama ulaşabilmeleri için, saatlik 10 Franc'lık bir zam gerekiyordu. Bu talep doğrultusunda Renault'nun Paris'teki fabrikasında bir grev başladı.

23 Nisan'da, greve çıkmadan önce 700 işçinin katıldığı bir toplantıda grev kararı alındı. 19 Mayıs'a kadar süren grev bütün fabrikalara yayılmış ve 3bin işçi örgütlemişti.

Grevi bütün sektörlere yaymak için 29 Nisan'da Paris'te bir meydana miting düzenlendi. Miting'den sonra 12bin işçi grevdeydi. Grev 3 franklık prim ve grev saatlerindeki ücretlerin ödenmesiyle sonuçlandı.

Renault grevi, bütün Fransa'da kendini hissettirerek işçi sınıfına cesaret verdi. 10 Kasım 1947'de Marsilya'da 5bin kişilik bir grev başladı ve 17 Kasım'da madenciler de greve çıkarak bu sayıyı 80bine çıkardı. 19 Kasım'da Renault'da tekrar grev başladı. Bunun ardından öğretmenler, metalurji işçileri, liman işçileri ve memurlar greve katıldı.

Hükümet grevleri kırmak için orduyu, istihbarat servisini devreye soktu ve demir sopalarla donanmış yeni bir çelik kuvvet birimi kurdu. Buna rağmen 25 Kasım'da düzenlenen mitinge 50bin grevci katıldı.

Mayıs 1968

Mayıs 1968 farklı açılardan değerlendirilebilir: Birçok ülkeyi sarsan öğrenci isyanları; Paris'te öğrenci semtindeki barikatlar; cinsel devrim; üniversite ve eğitim reformu gibi...

Fakat Fransa'daki Mayıs 1968 olaylarının en belirleyici yönü ülkeyi birkaç hafta boyunca felç eden genel grev oldu.

1968 ilkbaharında, başta Nanterre Üniversitesi (Paris'te) olmak üzere üniversitelerde yoğun bir hareketlilik yaşandı. Öğrencilerin talepleri net değildi: Eğitim düzeninin değiştirilmesi, fakültelerde uygulanan askeri kışla disiplinine son verilmesi vb.

3 Mayıs günü Nanterre Üniversitesi Dekanı'nın üniversiteyi kapatma kararını protesto etmek isteyen öğrenciler Sorbon Üniversitesi'nde bir protesto mitingi düzenlediler.

Polis müdahale edip üniversite avlusunda toplanan öğrencileri tutukladı. Ardından öğrenci semti Latin mahallesinde protesto yürüyüşleri, çatışmalar ve tutuklamalar başladı. Polis ve öğrenciler arasındaki çatışmalar çok şiddetli oldu. Ardından Sorbon da kapatıldı. Yüzlerce genç gözaltına alındı. Tüm bunları ve öğrencilerin tutuklanmasını protesto etmek için öğrenci sendikası UNEF 6 Mayıs'ta Sorbon önünde bir yürüyüş düzenledi ve bu tarihten itibaren genel ve süresiz grev kararı aldı.

Bir hafta boyunca başta Paris olmak üzere birçok kentte öğrenci yürüyüşleri yapıldı. Artık öğrenciler sadece kendi talepleri için değil, aynı zamanda polis baskılarını protesto etmek ve tutuklanan arkadaşlarının serbest bırakılmasını sağlamak için eylem yapıyordu. 10 Mayıs'ta saat sabah 8'de başlayan çatışmalar bütün Paris'e yayılmış, neredeyse her sokakta bir barikat kurulmuştu. Polisler hücum el bombalarıyla saldırıyor, saklanan göstericileri bulmak için apartman kapılarını kırıyordu.

Olaylar devam etti ve artık hem liseliler (bu bir ilkti) eylemlere katılmaya başladı hem de kitleler eylemleri haklı, polisin uyguladığı şiddeti ise haksız bulmaya başladı. Yürüyüşlere katılan gençlerin kararlılıkları herkesin ve özellikle de genç emekçilerin takdirini kazandı ve genç emekçilerde de mücadele isteğini artırdı.

13 Mayıs'ta siyasi durum değişti, gençler Renault fabrikasına giderek işçileri greve çağırdı ve gerçekleştirilen grev yayılarak ülkeyi felç etti. Gün boyunca yüz binlerce öğrenci ve işçi tüm ülkede sokak yürüyüşlerine katıldı. Basında yayınlanan rakamlara göre Paris'teki yürüyüşe bir milyon kişi katıldı. CGT'nin (FKP'ye bağlı Stalinist bir işçi sendikası) karşı olmasına rağmen işçilerle öğrenciler kol kola yürüyüp "De Gaule iktidarı, on yıl yeter artık" diye haykırdı. Hükümet tutukluların salıverileceğini ilan etti ve Sorbon Üniversitesi'nin açılacağını söyledi fakat gerginlik azalmadı.

Ülkeyi felç edecek olan ilk grevler ertesi gün 14 Mayıs'ta taşra kentlerinde başladı. 13-25 Mayıs günleri arasında grev her tarafa yayılıp Mayıs 1968'e farklı bir yön verdi.

Halbuki sendikalar, 13 Mayıs eylemini öğrenci eylemlerinin sonucunda işçi sınıfı içerisinde biriken buharın basıncını azaltmak için planlamışlardı. Sendikalar ertesi gün için, ne bir eylem tertipler ne de böyle bir çağrıda bulundular.

15 Mayıs günü bir Renault fabrikası işgal edildi. Ardından 16 Mayıs'ta diğer Renault fabrikaları işgal edilip süresiz genel grev kararı alındı.

17 Mayıs sabahı radyo 100 bin grevci, öğle sonu 200 bin ve gece 300 bin grevci olduğunu duyurdu.

İşgaller, birçok işyerinde emekçilerin değil sendikacıların işgali şeklindeydi ve bu da özel mülkiyete karşı çıkmak için değil onu korumak için yapıldı. Sendika yönetimleri bu oyunu kolayca yapabildi, çünkü onlara karşı duracak, işçiler arasında etkin ve işçilerin güvenine sahip bir önderlik yoktu.

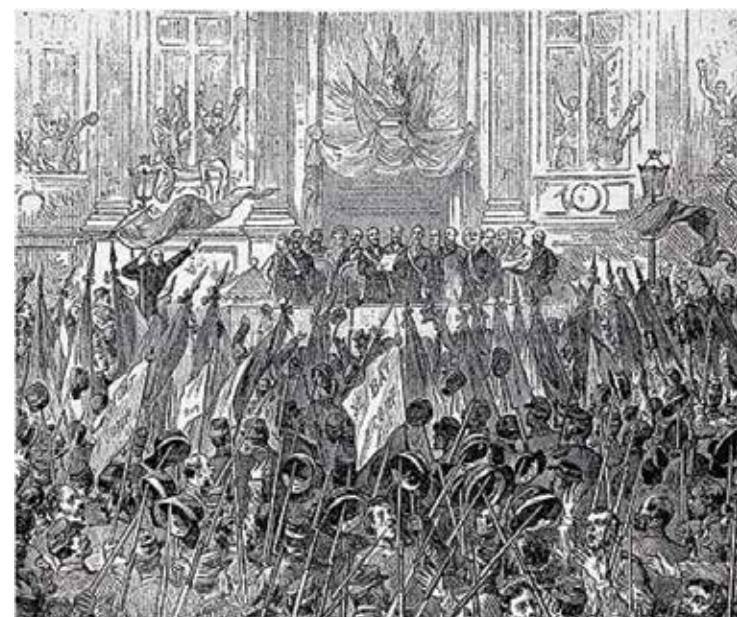
25 Mayıs'ta sendika yönetimleri patronlar ve hükümetle Grenelle Anlaşmaları diye bilenen anlaşmalar yaptılar. Ortak amaç işçi sınıfının eylemlerine son verip işçilere iş başı yaptırmaktı.

Grenelle Anlaşmaları işçi sınıfına hançer vurmak demektir. Çünkü o andan itibaren sendika yönetimleri işçi sınıfını bölerek iş kolları ve hatta teker teker işyerleri temelinde görüşmelerin önünü açtılar.

Grenelle anlaşmalarından sonra bile grevler üç hafta daha devam etti. Ama artık genel grev şeklinde değil, bölünmüş eylemler şeklinde oldu.

Paris yıllarca bu mücadelelerle insanlık tarihine büyük bir miras bıraktı. Sınıf mücadelelerin beşiği haline geldi. Sınıf mücadeleleri, birçok büyük kenti olduğu gibi Paris'i de büyük oranda değiştirmiştir. Gezi olayları, bize kent yöneticilerinin bu deneyimlerden faydalandığını gösteriyor. Bizler de, kentte yaşayan insanlar olarak bunlardan faydalanmalı, bu deneyimleri geliştirmeliyiz.

İdeal Konut Algısı ve Postmodern Dönemde Değişen Konut Algısı

Merve Albuz - Hacettepe/Sosyoloji

İdeal Konut ve Post-Modern Dönemde Değişen Konut Algısı, adlı bu çalışma iki boyuttan oluşmaktadır. Boyutun bir kısmını ideal konut hayalini kurma potansiyeline sahip tüketiciler oluştururken diğer kısmını ise konutu üreten ve piyasaya sunan üreticiler oluşturmaktadır.

Sosyal İlişkilerin Mekâna Yansımaları

Bireyler belli bir amaçla bir arada yaşayarak toplulukları oluştururlar. Bir arada yaşarken de yaşadıkları mekâna şekil vermeleri kaçınılmazdır. Mekâna verilen şekilde bir bilinç olduğunu ve bu bilince mimarların, sanatçıların, tasarımcıların, kent plancılarının, coğrafyacıların, antropologların, tarihçilerin sahip olduğunu söylemiştir Harvey. (Harvey,2003)

Lakin bu bilincin bir ayrımı olduğu hususuna da dikkat çekilmek istenmiştir. Sanatta mekân kuramına dair ilginç bir başlangıç noktası sunulmuştur. Langer'a göre (1953) yaşadığımız ve eylemde bulunduğumuz mekân kesinlikle sanatta işlediğimiz mekân değildir. Çünkü fiziksel varlığımızın içinde bulunduğu mekân bir ilişkiler düzenidir, hâlbuki sanatın mekânı biçimler, renkler ve benzerleriyle inşa edilmiş, yaratılmış bir mekândır. Bu yüzden bir resim tarafından tanımlanan mekân temelde yanılımsadır. (Harvey,2003)

Mimari etik bir alandır. Bir kültürü oluşturan karakteristik ritmik işlevsel örüntüleri ifade eden bir ortam. Başka bir deyişle mimaride ve dolayısıyla kentte mekânın şekillendirilmesi kültürümüzü simgeler, mevcut toplumsal düzeni simgeler, amaçlarımızı, ihtiyaçlarımızı, korkularımızı simgeler. (Harvey,2003) Bu amaçla evin iç mimarisinden yola çıkılarak konut algısının nasıl değiştiğini ve bu değişimi neye dayandırmamız gerektiği amacıyla analiz yapılacaktır. Bunun üzerinden toplumsal düzen, kültür, ihtiyaç üzerine yorumlamalar yapılacaktır.

Mekânsal biçimi anlamak istiyorsak, ilk önce bu biçimin simgesel niteliğini sorgulamamız gerekmektedir. (Harvey,2003)

1. Tüketici Boyutu

Katılımcı-1) Nish Adalar Maltepe/İstanbul

Katılımcımız matematik öğretmeni, kadın. Maltepe'de Aydos Ormanları kenarına konumlanmış bir sitede oturuyor. Nish Adalar Sitesi'nin, Maltepe'ye 4 km uzaklıkta olduğunu direkt katılımcıdan duydum. Bu 4 km' uzaklığının direkt söylenmesi inşaat şirketinin bu konuda bir vurgu yaptığı duygusunu uyandırdı. Yalnız yine de ulaşımı arabasız sağlamanın pek olanaklı olmadığı söyledi katılımcımız ve buna gerekçe olarak sitenin büyüklüğünü gösterdi. Marketin dahi araba ile gidilecek bir uzaklıkta olduğunu söyledi, kendisi ise yürümeyi sevdiğini ve çok tercih etmediğini söyledi. Lakin işine 23 km uzaklıkta ama site, metroya 1 km uzaklığa inşa edilerek ulaşım avantajı dönüştürülmeye çalışılmış.

Site; yürüyüş parkurları, açık ve kapalı yüzme havuzları, üyelik karşılığında spor kompleksi, 3 büyük bir küçük market, bir alışveriş merkezi, terzi, kuru temizleme, eczane, taksi durağı, açık ve kapalı otoparklar, her dairenin deposu, her dairenin çöp konteyneri, teknik servisle resmen küçük bir şehrin olanaklarına sahip. Dışarı çıkmadan yaşam sürdürülebilir bir durumda. Bütün bankaların bankamatikleri, sosyal tesis, restoran, fırın, özel okul ve devlet okulu da sitenin içinde mevcut. İster buna hayatın kolay bir şekilde sunulması isterseniz Foucault'un büyük kapatılması diyelim.

Çünkü gözetim burada hat safhada. Siteye giriş yapan her yabancı araç iç hattan telefon ile bildiriliyor, zaten güvenlik kameraları sebebiyle de gelen kişiler ve yabancı araçlar ev sahipleri tarafından görülmekte.

"2+1 Artı Giyinme Odası"

Katılımcıya, "Sizi bu konutu almaya cezbeden şeyleri söyler misiniz" dediğimizde cevap olarak, evin mimarisindeki 2+1 yapının diğer konutlara kıyasla büyük olduğunu, 2+1 evlerin bilindik mimarisinin yanında artı olarak giyinme odasının bulunduğunu, her evin kendine ait depo odasının olduğunu ve bunların kendisini

cezbettiğini söyledi. Bu yanıt bizim araştırdığımız kapsamda soruya cevap aslında. Katılımcının bunları konutun kendisinden de cazip etkenler olarak ifade etmesi, bunların ihtiyaç haline geldiğinin bir göstergesi. İstanbul'da otopark sıkıntısı çeken katılımcımız konutunda otopark probleminin çözümlenmesini de sitenin cazip avantajlarından sayıyor. Kendisini bu konutu almaya iten en önemli şeyin, çocukluk arkadaşlarının bu sitedeki bir konutta kalması olduğunu söyledi.

"Organik domatesler gibi pahalı, yapay mahalle kavramları"

Tüm bunların yanında katılımcımız aslında idealindeki evin bu olmadığını, aslında daha küçük samimi mekânlardan hoşlandığını, mahalle olgusunun, mahalle bakkalının olduğu toplumsal mekânları sevdiğini söyledi. Konut içeriğinin pek de önemli olmadığını, geldiğinde huzurla bir Türk kahvesi içebildiği samimi ortamları sevdiğini söyledi. Hatta "Son zamanlarda annemin bahçesinde yetiştirdiği kadar doğal olmayan domatesleri organik diye daha pahalıya alıyoruz ya artık samimiyet, sıcaklık, mahalle gibi kavramlar da organik ve pahalı." diyerek samimi duygularını anlattı.

olduğunu dile getirdi. Ayrıca muhafazakâr insanların toplu olarak ayrışarak yaşadığını dile getirdi

Katılımcı-3) Demetevler \Ankara

Yeni evlenen katılımcımız, Demetevler'de bir apartman dairesinde oturmakta. Yeni evlenen bir kadın olarak bir ev hayali kurduğunu ama buna maddi imkânların el verdiği derecede ulaşabildiğini söyledi. Daha farklı bir semtte ve daha farklı bir evde oturmak istediğini, Ankara'ya yeni yerleşen bir insan olarak oturduğu semtteki insan ilişkilerini garipsediğini söyledi. Kendisi küçük şehirden Ankara'ya yerleşen birisi. Demetevler'de yaşanan hırsızlık olayları hakkında çok şey duyduklarından ve yeni evli çift olmaları sebebiyle de ayrıca tedirgin olduklarından söz etti. İl dışına değil; işe, markete giderken çelik kapılarının tüm kilidini kilitleyerek evden ayrıldığını, bu güvensizliği yaşamak istemediğini söyledi. Bebek bekleyen anne adayımız geceleri bu semtte kuru-sıkı silah sesleri duyduğunu, çocuğunu burada büyütme istemediğini, çünkü her açıdan güvensiz olduğunu, çocukların oynayacak ortamları olmadığını ve yollarda oynamaya çalıştıklarını, oyun çeşitlerininse çok kısıtlı olabildiğini çünkü mekânın buna izin vermediğini söyledi.

Katılımcı-2) Eyüp Park \ İstanbul

Katılımcımız daha evinde oturmuyor, çünkü proje 2015 yılında bitiyor, şu anda da Eyüp'te ikamet etmekte. Bu evi almalarının en büyük sebebinin, altından metro geçmesi olacağını söyledi. Sitenin havuzunun, sosyal mekânlarının da kendilerini cezbedtiğini söyledi. Eyüp'e yeni yapılan alışveriş merkezi sebebiyle resmen tüm ihtiyaçlarını buradan karşılayabildiklerini, daha önce bunu yapamadıklarını söyledi. Eyüp Park öyle bir mimari ve öyle şatafatlı ki havuzundan, sinema salonuna her imkân mevcut, binaların arasında yüksek bir yapay alan yeşillendirilerek doğal ortam yaratılmaya çalışılmış.

Konut, alışveriş merkezini ve restoranları barındırıyor. Güvenlik sistemi oldukça önemli bir düzeyde. Ama en çok vurgu yapılan nokta ulaşım, katılımcımızı da en çok cezbeden şey, metrodan indiğinizde asansör ile evinize gidebiliyor olmanız.

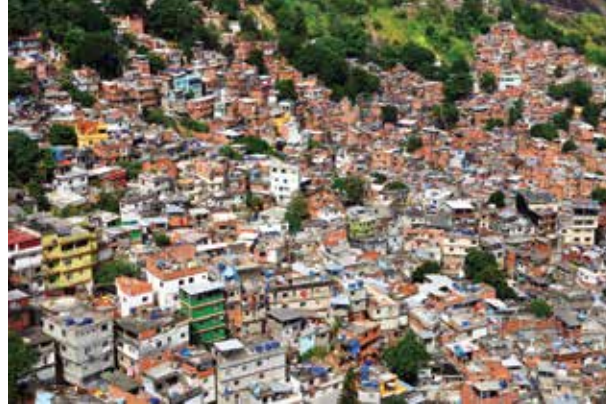
"Yeni yapılanma tipleri, mekânsal ayrılıklara sebep oluyor"

Katılımcımız sosyal olgularda oldukça duyarlı olması sebebiyle kendisi için bütün sosyal mekânların bir aradalığının avantaj olduğunu söylerken, bunun yanına bu kentçik yapılaşmasının insanları ve mekânları ekonomik olarak ayrıştırdığını ve bundan rahatsız

Tüketici Perspektifinin Değerlendirilmesi

Post-Modern dönem düşünürlerinden Baudrillard, tüketimi; faydalılığı ortadan kaldırmak için herhangi bir mala duyulan istek, gereksinimlerin tatmin edilmesinden çok bir "gösterge sistemi" olarak ifade eder. Bireyin kendini ifade etmede ve konumlandırmada kullandığı araç olarak tüketimi, bir anlamlandırma ve iletişim süreci olarak görür. (Papatya N, Özdemir Ş. 2012). Sizin kim olduğunuzu ve kimliğinizi tüketimlerin belirlemektedir. Konut olarak nereye seçtiğiniz sizin kimliğiniz sayesinde oluşuyorsa tükettiklerimiz de kimliklerimizin göstergesini oluşturmaktadır. Erdoğan'a göre tüketimin, kimliğin oluşmasında oynadığı role bakılarak düşünülmesi gereken şey; giderek daha fazla insanın kendini ifade etmek, benlik duygularını tanımlamak, daha iyi bir yaşam oluşturabilmek için gereken özgürlük ve güç duygusunu işyerlerinden, başarılarından ve politik yapılanmalardan alması gerekirken, bu duyguyu tatil yörelerinden, büyük alışveriş merkezlerinden ve tüketim eyleminden almaktadır. (Papatya N, Özdemir Ş.2012)

Tüketimin destekleyici boyutunu biçimlendiren temel unsur ise televizyon olmaktadır. Televizyonda insanların tüketici olma bilincini vurgulayan programların yayınlanması, sürekli olarak daha iyi bir yaşam tarzı olduğuna ilişkin kalıpların övülmesi, her şeyin

eğlenceye dönüştürülmesi ve her şeye ilişkin haz almanın seslendirilmesi tüketim için temel belirleyici durumunda. Bu yönlendirme için öne çıkan duygular ise, insanların eğlenme isteği ve haz alma süreçleri olarak karşımıza çıkmakta. (Papatya N, Özdemir Ş.2012) Örneğin televizyonlarda ideal konut ve ev iç mimarisi söylemine katkıda bulunan 'Evim Şahane' formatındaki belli bütçe verilerek mimarlarca ve ustalarca yapılan programlar yer almakta. Sanki evin iç mimarisinin bu hale gelmesi yaşam gayesiymiş gibi konuşan ev sahiplerinin bulunması, evim şahane, süper, çok güzel gibi nitelermelerle tüketici bilincinin oluşmasına etken olmaktadır. Ayrıca ünlülerin evlerine ziyaretlere gidilip, bunların televizyonlarda yayınlanması herkesi bir ideal konut kurma hayaline itmektir. Ancak evin tüketimle özdeşleşerek kentsel orta sınıf kültürü ve yaşam tarzının en belirleyici ve ayrıştırıcı öğelerinden biri haline gelmesi, yakın zamanların ürünü.(Öncü A.1997) Birey, tüketimi mümkün olan mekânda ve zamanda, kendisi, ailesi ve toplumsal çevresi hakkında bir şeyler söyleme aracı olarak kullanır. (Douglas ve Isherwood, 1999:81-83) Burada özeti yer almayan bir başka katılımcımız ise, kıyafete önem verilen bir dönemde yaşadığımızı, kıyafete göre statünün belirlendiğini ve buna göre insanların kişiyi kaale aldığını ifade etti. Yani kıyafetiniz, konutunuz sizin hakkınızda bilgi verir ve ona göre toplumda bir yer edirsiniz.

Gereksinimlerin karşılanma yolları ve onlara yüklenen göreceli önem, toplumsal ve tarihsel olarak değişmekte ve genişlemektedir. İnsanlar, gereksinimlerini ancak bir yaşam biçimine katılarak gerçekleştirebilmektedirler. Gereksinimlerini karşılamak için kapasitesini kullanan bireyler, yeni gereksinim nesnelere üretirler. Böylece üretimden daha önemli olan tüketim post-modern dönemde vuku bulur.

Değişen toplumsal yapı, elbette ki yansıması olan kentte de değişimler meydana getirmektedir. Değişen konut algısı post-modern ekolün tüketim odağından muhakkak etkilenir ve ona göre şekillenir.

2. Üretici Perspektifinin Değerlendirilmesi

Üretici boyutunu incelemek amacıyla değişen konut algısı soruları için bir mimar ve pazarlama üzerine konuşmak için de bir finans uzmanı ile görüşülmüştür.

Katılımcı-4) Finans Uzmanı

Katılımcımız ideal konut hayalini kadınların daha çok kurduğunu söyledi. Kendilerine taleplerin geldiğini, bunun ışığında konutları şekillendirdiklerini ifade etti. Özellikle annelerin çocuklarını koruma güdüsüyle camdan baktıklarında onları görebilecekleri, ama çocukların da hoşça vakit geçirecekleri alanları olan konutları tercih ettiğini söyledi.

Günümüzdeki güvenlik sistemlerini bir ihtiyaç olarak görmekte.

İdeal konut algısının değişiminin, ihtiyaçların değişimi ve bu ihtiyaçların tüketilmesi doğrultusunda olduğunu düşünmekte ve bunu olağan karşılamaktadır. Kendisine "Bireylere nasıl ulaşıyorsunuz?" diye sorduğumuzda gazetelerdeki ilan tahtalarındaki reklamlardan ziyade, referansın en etkili yöntem olduğu bilgisini bizimle paylaştı.

Katılımcı-5) Mimar

Katılımcımıza ideal konut hayalini kimlerin kurabileceğini sorduğumuzda, "Herkes bu hayali kuruyor" diye cevap aldık. Ev mimarisinin değiştiğini, ebeveyn banyosunun eskiden bir gömme dolap iken şimdi modernize edilerek sunulduğunu, bunların birer ihtiyaç olarak görüldüğünü söyledi. İdeal ev mimarisinin İstanbul ve Ankara'da değişip değişmediğini sorduğumuzda, şaşırtıcı bir cevap aldım. Ankara'da ev mimarisinde gündüz yaşanan

yer, gece yaşanan yer olmasının yanı sıra, yetişkinlerin yatak odası ile çocuk odası arasında mesafe bulunmasını tercih ettiklerini ve buna göre şekillendiğini öğrendim. İstanbul'da ise böyle bir tercih olmadığını, Avrupalı yaşam tarzıyla hayatlarını inşa ederek yaşadıklarını söyledi.

"Söğütözü'nden arsa alan şirket bu sektörde bilinir"

Katılımcımızın bulunduğu şirket; Söğütözü'nde bir rezidans, Yenimahalle'de Nevbahar konutları, Gölbaşı İncek'te de TOKİ ile anlaşmalı projeler yürütmekte. "Neden Söğütözü'nü seçiyorsunuz?" diye sorduğumuzda "Söğütözü'nden arsa alan firma bu sektörde bilinir" diyerek yanıtladı. Yani Ankara'nın rant bölgelerinden birinin Söğütözü olduğunu böylece görmüş olduk. Firmanın hem Söğütözü'nde hem de Gölbaşı'nda konut projesi olmasını biraz fırsat bilerek, konuta donatılan sosyal imkanların farklılık gösterip göstermediğini sorduğumuzda; sosyal imkanların farklılık gösterdiğini, farklı sosyal grupların farklı mekânsal özelliklerde yaşayabileceğini söylemesi üzerine "Herkes ideal konut hayalini kurar dediniz, ama ideal konutlar farklılaşıyor o zaman, herkesin ideal konutlara ulaştığını nasıl söyleyebilirsiniz ?" soruma "Evet herkes ulaşıyor ama kendi gelirleri ölçüsünde zaten dairelerimizde belli kategorilere ayrılıyor." diye cevap aldım.

Üretici Sonuç

Post-modern dönemde reklam oldukça önemlidir. Post-modernizm temel olarak bir tüketim kültürüdür. (Firat ve Venkatesh, 1995:251-252). Tüketim kültürü işaretler, anlamlar, imajlar ve gösterilerle sürekli genişler. Reklam, mağaza düzenlemeleri, ambalaj teşhir-tanzim, ürün tasarımları nesnelere hakkında bize görsel ve işitsel anlatımlar sunar. Örneğin tüketici boyutundaki

katılımcılarımızın aldığı konut olan Eyüp Park İstanbul'da misafir değil ev sahibi olun' söylemiyle açılışı yapar ve adeta sanki İstanbul'un tanıtımını üstlenmiş gibi bir rol kendine biçmiştir. İstanbul'un orta yeri vurgusu yapılmaktadır. Haliç'e çok yakın, Eyüp Sultan Cami'ne 5 km yakında gibi söylemlerin yanı sıra, en ilgi çekici söylemlerden biri de 'Canınız dışarda mı yemek yemek istedi ama dizinizi de kaçırmak istemiyor musunuz? Asansör ile restoranlarımızdan birinde yemek yiyin' işte hayatı bu kadar kolaylaştırıcı Eyüp Park. Tüm bu bilgilere http://www.eyuppark.com.tr/images/eyuppark_katalog.pdf den ulaşabilirsiniz.

Post-modern reklam kampanyaları çok daha ucuz maliyetlerle gerçekleştirilmekte, post-modern ürünler geliştirilmekte ve tüketicilere ulaştırılmaktadır. Post-modern fiyatlandırma yapılmakta, tüketici hizmetleri sağlanmakta ve post-modern satıcılar, pazarı tüketime ikna edecek, yönlendirecek farklılıklara daha çok yönelmektedirler. Bunun için hemen hemen tüm konut sitelerinin Foto-Galeri bölümünde örnek konutların verildiği, imzaların atıldığı ve konutlarının teslim edildiği fotoğraflar görmeniz mümkündür. Bu yolla tüketici ikna edilmeye çalışılır, güvenli kuruluş imajı çizilir.

Çalışmamızda karşımıza çıkan Söğütözü ile ilgili söylemlerden de yola çıkarak, Post-modern dönemde arazilerin rant haline geldiğini görmekteyiz. Simmel'in 'Paranın damgasını vurduğu tüm ilişkilerin alışverişe dönüştürmesi' ya da Marx'a gönderme yaparak, 'Paranın eşleştirme gücünü bütün değerleri değiş tokuş edilebilir' süreci olarak nitelendirilebilir. (Öncü, A, 1997)

Ankara'da Nisan Sergileri

Özgür Ceren Can
ozgurcerencan@gazetesolfasol.com

Torun

Volkan Şenozan / Bir His Olarak Gerçeklik (12 Nisan – 20 Nisan)

Multimedya işlerini daha önce çeşitli grup sergileri içinde izlediğimiz Volkan Şenozan ilk kişisel sergisini gerçekleştiriyor. Sanatçı işlerinde ikonları bağlamlarından kopararak, güncel bir görsellik ve gerçeklik biçimi olan kolaj ekseninde yeniden bir araya getiriyor. Bu kolajlar, etik, inanç gibi insani unsurlardan makine ve yapay zekalara uzanan bir platformda başka bir varoluş mekanizmasının sınırları ve olasılıkları üzerine düşündürüyor. Volkan Şenozan'ın kolajları, kendi ürettikleri kadar internet ortamından bulunduğu GIF ve benzeri görüntüleri de içeriyor.

Beril Ateş / Yuvarlanıp Gidiyoruz (25 Nisan – 10 Mayıs)

Beril Ateş'in 5. kişisel sergisi olan 'Yuvarlanıp Gidiyoruz' sergisi içi boşaltılmaya çalışılan insanlığa dayatılan seçimleri ve onun bu seçimler doğrultusunda varoluşunu nasıl deneyimlediğini sorguluyor. Köretilmeye çalışılan bilinç nelere sebebiyet veriyor? Öyle ki; kutulara hapsolmuş insanlara tüketirmek için ürettirdikleri nesnelere varoluşundan daha değerli hale geldiğinde 2. dakikanın bir önemi yoktur.

m1886

Burin Erdi / Transformasyon (20 Mart – 20 Nisan)

"Burçin Erdi, sanatsal anlatımlarına transformasyon kavramını üç yıl önce başladığı ön çalışmalarla kazandırır. Genetik dönüşümler üzerinde algılarına yerleşen kavramları tuvallerine 2013 yılından başlayarak taşımaya yönelir. Dünyanın varsayılan ilk yaşamın izlerinin deniz diplerinde yaşam izleri bulunan canlılara ilişki transformasyonlar üzerinde yoğunlaşır. Milyarlarca yüzyıla açıklanabilecek uzanan dilimlerinin 21. Yüzyıla ulaşan deniz canlılarının transformasyonuna sanatsal yorumlarıyla bakar.

Böcekler, özellikle de su kenarına bıraktıkları yumurtalardan çıkarak yaşama başlayan Yusufçuk /Anisoptera'ların transformasyonlarını resimler. Yumurtadan çıktıktan sonra yaşamlarının büyük bir bölümünü su altında geçiren ve solungaç benzeri organları ile soluk alarak yaşayan Yusufçuk'ların yaşamlarının bu ilk evresini, Erdi'nin geliştirdiği teknik donanımla tuvalere yansıtır. Aynı tuvalde farklı algılar, farklı görsel sahneler olarak yaratılmaktadır. Burçin Erdi'nin resimlerinde uyguladığı yeni tekniği, transformasyon kavramının aşamalarını belirlemesine olanak sağlar. " Kıymet Giray

Cer Modern

İnci Ertuğ / "elan vital" (17 Nisan – 1 Mayıs)

Ertuğ, bu sergisinde, yine resim serüvenine temel oluşturan mekan, zaman ve hafıza izlerini takip ediyor. Fransız düşünür Henri Bergson'un *hayata yönelik her türlü yaratıcı hamle* ile ilgili olarak geliştirdiği "elan vital" kavramından yola çıkarak; bu izlerin sürekli yeniden biçimlendiği olayları ve hayat(lar)ı görsele tercüme ediyor. "Elan vital" (*hayat hamlesi*) ana temasında yeniden anlam kazanan kavramsal diziler böylece ortaya çıkıyor. Sergi, 3

yan temayı içinde barındırıyor; "Ex abstracto"; insanın kendisine, çevresine ve dünyaya dair görsel/düşünsel izlenimlerinin *soyutlandığı* kompozisyonlar dizisi, "Strata"; zaman, mekan ve hafıza katmanlarının - doğal ya da yapay - farklı nesnelere ifade edildiği dizi ile "Imago"; bilinç dışında gelişen, benliğe ve varoluşa dair içsel/düşsel, zamansal/mekansal eşiklerin görünür kılındığı dizi.

Galeri Siyah Beyaz

Nevzat Sayın, Günnur Özsoy / Raslantı ile Kurgulanmışlık Arasında (28 Mart – 23 Nisan)

Sanatçılar beraber yer aldıkları sergiyi şu şekilde ifade ediyor: "Mekanın duvarlarını kullanan bir mimarla, duvarların çevrelediği mekanı kullanan bir sanatçı bir arada olmayı deniyor. Duvardaki fotoğraflar yüzyıllık bir geçmişin izleri. Restorasyon sırasında buldukları gibi. Yüz yaşında bir yapının taşıyıcı sistemi üzerindeki izlerin ayrıntıları; pürüzlü ve eski. Mekândaki nesnelere öncesi olmayan biçimlere sahip sanatçının aklından geçenlerin görülebilir, dokunulabilir halleri; pürüzsüz yüzeyleriyle yepyeni. Fotoğraflar da, heykeller de kendi serilerini oluşturuyor. Her iki seri de parçalarının birbiriyle ve her parçanın bilmediğimiz bir yerde duran kendi bütünüyle ilişkisine sıkıca bağlı.

Atlas Sanat Galerisi

Aslı Işıksal / Kötülük Çiçekleri (4 Mart – 2 Mayıs)

Aslı Işıksal'ın resim, fotoğraf, video ve düzenlemelerden oluşan "Kötülük Çiçekleri" başlıklı bu sergisi; tuhaf, sert, absürt, hicivli ve sıra dışı bir yüzyılda yaşayan öznenin monoloğu üzerine kuruludur. Her duygunun, serzenişin, beğenin ya da her öfkenin birbirine benzediği, kıtalar arası bir çekimin olduğu medya

merkezli bir devirde var olan birey, yalıtılmış, melankolik ve sessiz bir habitat yaratma peşindedir. Düşmanın sinsice içe sızdığı, söylemin kurduğu, ruhun kirlendiği ve uzak ihtimallerin yakınlaştığı bu zaman diliminde kişi, kendi benini keşfetmek için giriştiği yolculukta, her defasında yeniden filizlenmek için çaba harcayacaktır. Yaşamın tezatlıklarından yola çıkan sanatçı, geçmişin, şimdinin ve geleceğin zehirli tortusunda ve darmadağın bir düzende, yeni bir nefes alanı oluşturmaya çalışan bireyin naif dünyasını deşifre etmektedir.

Kav Genç Sanat

Tarık Töre Elgay, Ezgi Özkılıç, Derya Özparlak / Genç Etki 12 (2 Nisan – 26 Nisan)

Tarık Töre Elgay, resimlerinde yer alan kalabalık figürler arasında izleyiciyle buluşan 'gözleri', bu anın farkında olup içinde buldukları ortamın sınırlarından dışarı, gerçeğe bakan kimseler olarak hayal ederken, genç sanatçının resimindeki yatay deniz ve ufuk çizgisi gibi ayrıntılar, genel bir sakinliği ve bütünü temsil ediyor. Ezgi Özkılıç'ın portrelerindeki sorunsallık, gerçek dünya ile iç dünya arasındaki çatışma ile temelleniyor. Figürlerini, gerçek hayatta iç dünyasının farkındalığını hissettiği kişilerden seçerek, izleyiciyi portre karşısında iç dünyasını deşifre etme içgüdüsü ile karşı karşıya bırakıyor. Derya Özparlak ise toplumdaki öznelerin, birbirleri arasındaki iletişimine dikkat çeken tanımlamalar yaparken, kompozisyonlarında kullandığı metal malzeme, figürün esnekliği ile beraber soğukluğunu da içeriyor.

Fon Resmi:

Yuvarlanarak Deneyimlemek, Beril Ateş

Kafanızı Kaldırın!

Amatör Astronom - Özgür Cengiz
ozgurcengiz2008@hotmail.com - www.astronomigunlugu.blogspot.com

NİSAN AYI GÖZLEM TAVSİYELERİ:

Yaklaşımlar: 6 Nisan'da Jüpiter-Ay yaklaşımına tanıklık edeceğiz. 12-15 Nisan tarihlerinde ise Mars-Ay yaklaşımını izleyebiliriz.

Gezegenler: Merkür, Nisan ayı boyunca gözlenemeyecektir. Venüs, sabah yıldızı olarak Balık takımyıldızında ay boyunca izlenebilir. Kızıl gezegen Mars ve halkalı Satürn tüm ay boyunca gözlem imkanı verirken, Jüpiter, güneş battıktan sonra gece yarısına kadar izlenebilir. Uranüs ve Neptün, güneş doğrultusunda olduklarından gözlemlenemeyecekler.

Meteor Yağmuru: 22-23 Nisan tarihlerinde Lyrid meteor yağmurunun en yoğun olacağı günler olacak ve saatte yaklaşık 20 meteor izlenebilecektir.

Tutulumlar: 15 Nisan günü tam ay tutulması yaşanacak. Ama hemen sevinmeyin, tutulma sadece Kuzey Amerika'dan tam olarak izlenebilecek, ülkemizden ise görmeyen imkanı olmayacak.

AMATÖR ASTRONOMUN GALAKSİ REHBERİ -9

Evren, aşırı uçları dengelemeye çalışan bir makinedir. Cüceler ve devler diyarıdır. Uzayın engin boşluğunda, atomların, maddelerin ve enerjinin dengelenme savaşları aslında her şey... Bu savaşın en yoğun yaşandığı yerler, madde - enerji geçişinin merkezleri olan yıldızlardır.

Yıldızların yakıtı bittiğinde evrenin en dramatik sonlarına şahit oluruz. Bu son, yıldızın büyüklüğü, dolayısıyla yakıtı miktarı

ile ilgilidir. Örneğin bizim yıldızımız Güneş büyüklüğünde bir yıldız yakıtını bitirdikten sonra, yoğun yer çekimi etkisi nükleer güçlerin önüne geçmeye başladığında çekirdekindeki yükselen ısı ve basınç, daha karmaşık atomların oluşumuna zemin hazırlayacaktır. Bu süreçte güneşin hacmi daha çok artarak kırmızı bir dev haline alacaktır. Ama artık dış katmanlarındaki ısı düşmeye başlamıştır. Dış taraftaki nükleer tepkimeler biter ve yavaşça soğuyan dış katman, iç katmanların üzerine çöker. Birkaç çarpışla son yakıtını da harcayan güneş, son nefesini vererek dış kabuğundaki elementleri ve maddeleri uzaya fırlatır. Geriye küçük, mavi bir flüoresan ışığı yayan beyaz cüce ile uzaklara yayılan toz ve gazları içeren "hayaleti" kalacaktır. Bu mavi ışık yayan cüce de kaçınılmaz olarak yıllar sonra ışıldamayı bırakacak ve kara cüce'ye dönecektir. Bu ölü bir cisimdir. Dış uzaya salınan atomlar ise yeni yıldızları, gezegenleri oluşturacak hammaddelerden bazılarıdır.

Şekil 1-A : Sirius A ve B yıldızları. Beyaz cüce haline gelmiş ve Sirius-B'nin sol alt çaprazındaki yıldızı görebiliyor musunuz?

"Korkunç bir ihtiyaç duyuyorum... O sözcüğü açıklasam mı?... Din sözcüğünü. İşte o zaman geceleyin yıldızları boyamaya gidiyorum" (Vincent Van Gogh)

Şekil 1-B : Antares yıldızı kırmızı bir devdir. Güneşi bu ölçekte ancak 1 piksel olarak gösterebiliriz.

Güneşimizden daha büyük yıldızların sonları ise daha trajiktir. Onlar kırmızı dev evresinden hemen sonra çok büyük bir patlama ile maddelerini uzaya salarlarken, çok yüksek yer çekimi çekirdeği daha da sıkıştırır. Söz konusu patlama şiddetli olur ve evrenin uzak köşelerinden izlenebilir. Bu patlamanın kalıntılarından harkulade gezegensel bulutsular (planetary nebula) oluşur. Resimdeki Yengeç Bulutsusu bir süpernova patlaması eseridir. Patlamanın merkezindeki sadece nötronlardan oluşan çekirdek ise **nötron yıldızı** haline geçer ve kendi etrafında yüksek hızda dönerken (saniyede 1000 devir) yüksek manyetik alanlar ortaya çıkarır. Bu yıldızlar kutuplarından uzaya parçacık saçar. Bu saçanımlar bizim gibi dışardan bakan gözler için deniz feneri gibi bir görünür bir kayboldur. Böylece kalp atışına benzer fasillalı sinyaller alınır. Bu sebeple isimleri "**pulsar**" (atarca) dır.

Her nötron yıldızı bir pulsar olmasa da, tüm nötron yıldızların ortak özelliği çok yoğun

kütleleri olmasıdır. Öyle ki bir çay kaşığı nötron yıldızının dünyadaki ağırlığı 100 milyon tonu geçer. Tüm yıldız ise çapı sadece 20 km'ye kadar küçüldür.

Şekil 2: Atarcaların çoğu süpernova kalıntılarının merkezinde gözlemlenir. Resimde Yengeç Bulutsusunun optik teleskopla çekilmiş bir görüntüsü vardır. Yengeç pulsarı ise bu kümenin hemen ortasındadır.

Bunlar evrensel ölçülerde küçük felaketlerdir ancak emin olun ki kanınızdaki demir, aracınızdaki nikel, camınızdaki silikon bir süpernovanın kalbinde dövmüş ve patlamasıyla uzaya salınmıştır. Peki ya daha büyük yıldızlar nasıl ölür? Bir galaksi ölebilir mi? Bu soruların cevabını önümüzdeki sayıda araştıracağız.

Herkesin açık ve temiz gökyüzü dilekleriyle...

Ayşegül Turan Sergisi / Galeri Siyah Beyaz

Söyleşi: Özgür Ceren Can - Fotoğraflar: Oğuz Karakütük

İsimsiz - 2013

"Demir cevheri yerin altında, üstünde ve gökyüzünde, kanın kokusunda, hayatın derinliklerindedir. Thales tarafından ruhu olduğu söylenen mıknaş, durağan olanın içindeki harekete ve potansiyele dikkat çekmektedir." / Ayşegül Turan

11 Nisan'da Galerî Siyah Beyaz'da Ayşegül Turan'ın son sergisi açıldı/açılıyor. Bilkent Üniversitesi Grafik Tasarım Bölümü'nden mezun olan Turan, eğitimine devam etmek için gittiği Londra'da tasarımcılar için çalışırken demirle tanışmış. Bu malzemenin olanaklarını sonuna kadar zorlayan sanatçının işleri izleyenlere şaşkınlık, heyecan ve merak gibi duyguların eşlik ettiği bir kavrama süreci yaşıyor. Ankara'da bir tür inziva halinde olduğunu söyleyen Ayşegül Turan'la evinin çatı katındaki atölyesinde söyleştik.

Özgür Ceren Can (**Solfasol**): İlk olarak Ayşegül Turan kimdir diye sormak istiyorum. Hakkında bir araştırma yaptım ve pek bir bilgiye ulaşamadım. Sanat camiasından uzaksın, sanal âlemde yoksun. Neredesin?

Ayşegül Turan: Genelde stüdyomdayım. Sanata okuldan sonra birdenbire başladığım için camiadan uzak devam ettim bir şekilde.

Camiadan uzak devam etmişsin ama daha önce Torun gibi alternatif bir yerde şimdi de Siyah Beyaz gibi itibarlı bir galeride sergiler açyorsun.

Aslında ben yarı zamanlı olarak biraz Ankara'da biraz Londra'da yaşıyorum. O yüzden tam da camiaya giremiyorum ama tanıdığım kişiler oluyor. Bu işler de zaten böyle yürüyor. Torun'dakilerle aynı okuldan mezunuz. Sera (Sade) ile de öyle...

İşlerinde hem rastlantısallığın hem de kurgusallığın kuvveti var. Bu **biraradallığın itici gücünü mü kullanıyorsun?**

Zaten mıknaşta benim en çok ilgimi çeken şeylerden biri bu ikisinin birlikte olması. İşlerimde demir gibi genel olarak sağlamlığı ile bilinen bir malzemenin çok daha narin bir hali ile karşılaşmış oluyor. Ve bu çekim kuvveti bir şekilde normalde bir araya gelemeyecek şekilde bunları birleştiriyor. Bu formlar her zaman değişim dönüşüme açık olmaya devam ediyor aslında. Bu da tamamen bir zıtlık yaratıyor demirin sağlamlığıyla. O hoşuma gidiyor.

Çok dinamik gözüküyorlar. Demirin durağan bir malzeme olarak bu kadar hareketli ve organik olabileceğini düşünmüyoruz.

Hala manyetiğe tepki vermeye de devam ediyorlar. Bazı işlerde bunu göstermek istiyorum. Bazılarında ise bu görünmüyor ama ben biliyorum.

Siyah Beyaz'daki son sergiden bahseders misin biraz?

Torun'daki serginin devamı aslında. Hala bu dönüşüm alanı ile ilgileniyorum. Demir çok doğal bir malzeme olmasına rağmen günlük hayatta demiri gördüğümüz zaman o doğallığını unutup aslında insan. Biraz bunun tekrar hatırlanmasını ve organik tarafının ortaya çıkmasını istiyorum. Manyetit ya da şimdiki ferro magnetlerin özünde de demir var. Mıknaşın kendi özünü kendine çekiyor olması da ilgimi çekiyor. Aynı zamanda madeni yerin altında düşünülüyor ama uzayda evrende var olan bir şey aslında. Birazcık bu ilişkilerle de ilgileniyorum. Mıknaşın demiri canlandırıyor oluşu bana çok ilginç geliyor.

Günümüzde inşaat sektörü hızla büyüdüğü, kent adeta dev bir şantiyeye dönüştüğü için atık demir de çok fazla oluyor. Atık demirlerle şehrin orta yerinde anıtsal bir heykel yapmak ister misin? Kentler ve heykellerin geleceğine dair kıyamet senaryolarını bir tarafa bırakırsak...

Umarım bir noktada öyle bir fırsatım olur, çok isterim.

Yerel yönetimlere bir çağrı yapıyoruz o zaman buradan. Peki, seni böyle projelere yönlendirebilecek aracı kişilerle çalışıyor musun?

Şu anda öyle bir şey yok ama ileride olur diye düşünüyorum.

Bir "sanat kariyeri" hedefin var mı?

Evet, tabii, var. Ama hayatın ne olacağı da belli olmaz sonuçta...

Ankara-Londra hattında geçen bir yaşamın var. Nasıl oluyor böyle? Kültür şoku denilen şeyi yaşıyor musun?

Yaşıyorum. Adaptasyon süreci zor oluyor. Bu heykel için çok da uygun bir yaşam tarzı değil.

Dışarıdan bakınca Ankara nasıl görünüyor? Sen buralısın, burada büyümüşün seviyorsun da muhtemelen ama...

Dışarıdan bakınca şu açıdan hoşuma gidiyor: çalışmak için güzel bir yer Ankara. Londra'da sürekli dışarıda seni çağıran bir şeyler var ama Ankara kapanıp çalışmak için çok uygun.

İnziva şehri mi diyorsun?

Biraz benim için öyle oluyor.

Londra'dan besleniyorsun, Ankara'da üretiyorsun diyebiliriz o halde.

Burada sahip olduğum üretim olanaklarına Londra'da pek sahip değilim. Ama tasarım süreçleri her iki kentte de yaşanabiliyor. Gerçi ilk kez atölyelerle tanışmam Londra'da oldu. Gidip bir dökümhanede çalışıyordum falan...

Bir kadının burada o tip atölye, imalathane ortamlarına girmesi daha problemlidir gibi.

Ben ilk sergiden beri aynı demirci ustası ile çalışıyorum. Bir noktadan sonra arkadaşlık geliyor. Şimdi oraya daha rahat gidiyorum.

Bak bu çok ilginç! Bir demirci ustası ile ortak çalışıyorsun. Onun ustalığından zanaatkar tavrından da etkilendiğini düşünüyor musun?

Evet, ikimiz de bir şeyler öğreniyoruz. İlk başlarda çok kopukluk. İlk sergide gerçekten anlayamıyorduk. İkinci de hala "Ne yaptığını anlamıyorum." diyordu. Torun'da sergi kurulduktan sonra gördü biraz daha anladı.

Ankaralı bir demirci ustası ile Londra'dan gelen Ankaralı bir sanatçı birlikte üretiyorlar. Oldukça keyifli bir hikâye... İnsan ustaların arasına girince "usta" deyip bir klişeye sıkıştırdığın kişinin çok değişik algılama düzeyleri olduğunu, zanaatın insanda farklı bir entelektüel bilinç oluşturduğunu anlıyor değil mi?

Kesinlikle öyle... Öyle bir craft'ı meydana getiriyor olabilmek bir kere başlı başına bir tatmin olmalı.

Ankara'daki sergileri takip ediyor musun? Takip ettiğin sanatçılar var mı?

Arada bakıyorum. Engin Sarı'yı seviyorum mesela.

Sergilerini gezen insanlardan nasıl tepkiler alıyorsun?

Torun'da iyi tepkiler aldım. Ama zaten gittim hemen sonra. O durum bir kopukluk yaratıyor gerçekten. Buradakiler sonra seni unutup falan.

Biz unutmadık Ayşegül Turan. Bu keyifli söyleşi için tüm Solfasol ekibi olarak sana teşekkür ediyoruz.

Ben teşekkür ederim.

İsimsiz - 2013

Gemi

Nefin Pera

"insan, bir hiç değildir."
Ayhan Geçgin, Son Adım.

Günler, fermuarlarını açıp açıp bir bir üzerimize işediler. Kendi tuvaletlerimize baktık ve bulamadık. Öylesi kalpsiz bir sidik kokusu... Güneşlerimizin üzerinde mavi yekeleli adamlar tepişti. Hayal edin, ellerimiz kurudu ümitsizlikten, birbirimize evlerimizden kazaklar taşıdık.

Yemeklerimiz, yediklerimiz nasıl diyeyim; bir acayip, bir tatsız, bir sevimsizce soğuyuverdi. Zaten masalarda da, yalnız konuşmak için topladık. Afiyet, bal, şeker diye kanımıza karışan, akşam sigaralarıydı. Acele acele bitirip geri dönmek gerekti hep; düşünmeye ve ne yapıp edip bağırma, daha evvel akıl edilememiş bir isyan metnini... Tüm seslerin arasında en çok kuşları duymaya uğraştık, bazen birkaç şakımanın berisinden çocuk bağırışları... Yoksa yani, başka türlü katlanılmazdı... Bir sonraki sabah yeniden uyanmaya.

Çocuk bağırışları diyorduk ya, Berkin bir gemiye binip gitti. Mehmet 10 yaşındaydı, vuruldu; şimdi 40'ına girmiş olmalı. Sokaklarda kol kola girip ağladık, birbirimize vurup bağırarak: *"Ey gökdelen ırzındaki gökyüzü! Ey çayrları satılmış toprak!... ve siz, benzer bildiğimiz, dost diye kandiğimiz, siz bütün insanlık; bir gecede nasıl koptu bunca kötülük?"* Birhan Keskin yeni bir şiir bile yazdı. Bütün bu sefaletin karşı konulamaz ilhamıyla.

Çok dilimize geldi, çok kere topladık eşyaları... Ama gidemiyoruz da buralardan. Çünkü Edirne'de yaşlı bir teyze, çocukların oynadığı arsaya giren belediye kepçesinin önüne oturdu. Mahkeme, arsadaki inşaatla ilgili yürütmeyi durdurdu. Gidemedik, kaldık böylece. Bir kez daha olmuştu: Fırtına Deresi'ni HES'e teslim etmek istemeyen Melahat Nine, derenin kenarında düşman bekler gibi sabahlara kadar beklediğini, iki kemik kalana dek bu davayla uğraşacağını anlatmıştı.

Kalmak yeter mi halbuki... Ölmek de gerekir. Kalmak yetmez, ölmek icap eder. Bir hastalığa nusbete* de gerek yok üstelik; çok acıdan da ölür bile insan. Hatta sıklıkla çok acıdan... Bu yüzden oğullarını görmeye gitmediler mi Fadime Ayvalıtaş ve Hatice Can?

Kalmak yetmez, ne olacaksa hakkını vererek... Örneğin en önce, yürüyebilmek gerek! Oysa akneli kamburlar miras aldık arkamıza. Ayaklarımızdan çektişiren şu özel hareketçiler, uzman çavuşlar, korucular, emniyet müdürleri ne olacak? OHAL'lerde kaybedilenler, kaybolanlar... O'hallerin valiliğini yapan kravatları yamuk adamlar ne olacak? Bu yamuk adamlara emir veren içerideki işlerin bakanları, adaletin bakanları, en baş bakanlar, genelkurmay başkanları ne olacak? Ellerindeki kanı silseler ne olacak? Bizim elimize kan bulaştı.

Kurşun! Kurşun! Kurşun! Kaçıyor musun? Kaçma! Hepimiz vurulduk! Hepimiz birbirimizden habersiz vuruluyoruz. Bir gün toplanmak üzere birikiyoruz. Korkuyor musun? Korkma! Yerlerden al yüzünü; al yüzünü yerlerden, toparla! Bir kadının ihanetini kaldıramayınca günlerin gecelerine giriyor ya; kusuyorsun hani uyumaktan, içmekten, sevilmemekten... Ve nasıl oluyor da tek bir tüyün kıpırdamıyor devletin seni aldattınca?

Zbam! Zbam! Zbam! Polisler kafalarımızın kapılarını yumrukluyor. Duyuyor musun? Açma! Çünkü psikolojik bir savaş bu!** Çünkü Berkin'in bindiği gemi taaa Gazi Mahallesi'nden kalkıyordu; Roboski'den kalkıyordu, Reyhanlı'dan geçiyordu... Suyu olmayan memleketlerden toprağı yara yara, yakılan köyleri taşıyordu. Bir 28 Şubat'ta demir almış olabilirdi; ama dur 12'siydi belki Eylül'ün; değilse 6'sı ya da 7'si? Biz anımsıyoruz; Nusaybin'den, Kulp'tan, Şemdinli ve Yüksekova'dan, Lice'den geçilmişti. Susurluk'ta soluklanıp; Maraş'a, Malatya'ya taziye yemekleri bırakılmış, Sivas'ta şairler dizelerinden koparılmış, Çorum'daki çocukların ayaklarından kenarı menekşeli çoraplar zorla çıkarılmıştı.*** Affet, tam ne

zamandı sırasını şaşırabiliriz. Çünkü yaşadığı toplumun belleğinin kökü, twitter'dan önce kazınan çocuklarımız biz. İşte sonra Ankara'ya gidilmişti. Uğur Mumcu'nun, Abdi İpekçi'nin, Yusuf Ekinci'nin evlerinde kalınmıştı.

Onlar kapıları çalınınca açtılar, sen açma! Anlaşıyor ki o gemi, bir demir yığını halinde senin sokağına girene dek beklemek niyetindesin. Bir kadın seni aldattı diye dünyayı bile yakabilirken erkeklığın; sırtını hançerlemeye devam eden şu devleti belli ki mazur göreceksin. Hrant Dink'e el salla, mübadele Rumlarına...; hem iyice dikkatli bakarsan sağ güvertede bir Alevi deyişle dans eden Romanları görebilirsin. Ali! diye seslenirsen bütün yolcular dönüp kafasını çeviririr şimdi ve Fırtına Tepesi'nin yamacında bağırarak o hidroelektrik enerji santralinin gönlümüzü yerinden çıkarıp bir kaldırım taşına nasıl fırlattığını anlatır sana Metin Lokumcu... Ah Metin Lokumcu... Yaşasaydı hislenip kalkar bir şarkı söylerdi onun için Kazım. İşte böylece karardı Karadeniz... Ama bilmem ki öncesi aydınlık mıydı herhangi bir sabah bu ülkede? Ömerli, Silopi, Dargeçit, Cizre... Basılan köylerde zorla kaybetmeleri birbirine ekleye ekleye, böyle namussuzca büyüdü mürettebatı bu geminin. Dersim! Dersim! Dersim!

Devlet koruması altında tecavüze uğrayan küçük kızların saçlarını örüyor Pınar Selek. Seçebildin mi; **yaslandığı cam, iskeleye düşüyor. Camın arkasından Sevan Nişanyan, -hiç de bitirme telaşı duymadan- usul usul elindeki kitabı okuyor. Bıyıkları, tersanelerin taşeron boşluklarında ansızın ölüveren elleri nasırlı amcalarinkine benziyor. Birazdan işte bu tersane işçisi canına kurban amcalar da, yanlarında ölü maden işçisi başka amcalarla birlikte geliyor. Gemi kalabalıklaşıyor. Bir tanesi, okul tuvaletinde üzerine lavabo düşünce ölen Efe'ye, uzaktan horoza benzeyen bir şeker uzatıyor. Aralarında, açtıkları davaya karşılık 275 bin TL ödenen ailesini konuşuyorlar. Çocuğa duyurmamak için fısıltıyla konuşuyorlar.

Efe bir şey duymasın elbette; ama kötü haber tez yayılır diye biliyorduk, olanları senden kim gizliyor? Örneğin Hayata Dönüş Operasyonu'dan bahseden bir gazeteyi eline aldın mı hiç? ***Ankara'da metro inşaatının açtığı göçüğe düşüp hayatını kaybeden Kadir için ulaştırma bakanlığı yüksek bürokratlarının ağzından, geceleri içimizde büyümeyen bir şey işittin mi? Kadir hakkında herhangi bir şey işittin mi? Bir havan mermisini rüyanda

gördüğün ve sabah uyanınca hala yaşadığın oldu mu? 12 yaşındaki Ceylan gibi hiç uyanmadığın? Hep 12 yaşında kalmakla ilgili ancak acıklı olabilen bir hayal kurdun mu?

Kötü haber: Bir kadının ihanetini senin gibi depresyonda geçirmeyenler de var, örneğin bir silah edinin sevgilerini vuruyorlar. Her türlü ucubeliği gözümüze sokan bu korkunç modern zamanlar, kötü haberleri bizden gizliyorlar. Üstüne, başımıza gelen her şeyden Yahudileri sorumlu tutuyorlar. Annelerini babaları tarafından dövülürken izleyen bütün çocukları toplayalım o zaman; gemi gidiyor. Kentsel Dönüşüm mağdurları, Utku Kalı, vicdani retçiler! Biniyor musunuz? Geceleri otobanlarda saçlarından sürüklenen transeksüeller; Ethem'in, Ali İsmail'in anaları; Medeni'nin, Ahmet'in, Apocan'ın arkadaşları; Hasan Ferit'in, Mustafa'nın, Burakcan'ın sevdicekleri; siz, siz, siz! Günler üzerimize işediler bir bir fermuarlarını açıp, kocaman kasklı adamlar ekip otolarının arkalarında taciz etti yoldaşlarımızı. Bu yoğun, hadsiz idrarın çullanışından konuşamıyoruz, gemi gidiyor; geliyor musunuz? Günlerdir uyumayışımız iyi şeyleri kutlamak için olmalıydı, perişanız; düzgün konuşamıyoruz. Kaybolan tutanakları arıyoruz çöp kutularında, küçük küçük odalara yüzlerce insan doluşup rakamlar doğru mu diye bakıyoruz. Çay demliyoruz, olmuyor. Kurşun! Kurşun! Kurşun! Hatırladıkça hatırlıyoruz. Her birimiz başka yerimizden aynı silahla vuruluyor. Vicdanımın ortasında ayı postu büyüklüğünde bir delik...! Çay koymaya gidiyoruz, olmuyor. Her birimiz aynı yerimizden başka silahla vurulmuşuz. Hepimiz aynı gemiyle geçiyoruz susuz memleketlerin çok daha evvel yarılmış topraklarından. Ne büyük, ne onursuz bizim yenilgiyiz. Öyle ki hiçbir cehennem bunca alamazdı ahımızı.

Berkin bir gemiye binip gitti. ; günler ıslattı bizi. İdrarıyla. Hacet yok denizin hasretine! Sen de dök bizi toprağa, kurağa... , Berkin'in binip gittiği gemi, barındırma bizi! Ey uğursuzluk uğra bize! Uğra ki bilelim ne hafifmiş ellerin.. devlet babanın şefkatli adaletinin yanında! Zbam! Zbam! Zbam! Polis kafamızın kapılarında! Açma! Açma! Açma! Çünkü psikolojik bir savaş bu. Çünkü aynı gemideysen, kalmak yetmez. Kalmak yetmeyecek. Ölmemenin bir yolunu bulmalı. Ellerimiz artık ümitsizlikten kurumamalı.

***Sevgili Berivan Eliş** Türkmen'e, ilham ve enerjisi için kalpten teşekkürü borç bilirim.

Nisan'da Ankara

04-30 Nisan

FESTİVAL | 31. Ankara Müzik Festivali | Sevdâ-Cenap And Müzik Vakfı
21.04.2014 | Tetraktys String Quartet | RHM Konser Salonu | 20.30
22.04.2014 | Simon Bolivar Quartet | MEB Şura Salonu | 20.30
25.04.2014 | Music Masters On Air IV | Bilkent Konser Salonu | 20.30
30.04.2014 | Rusya Ossipov Balalayka Orkestrası | ATO Congressium | 20.30

04 Mart – 02 Mayıs

SERĞİ | Kötülük Çiçekleri | Aslı Işıksal | Atlas Sanat Galerisi | Cinnah Cad. No: 19/1 06690 Çankaya

17 Nisan

KONSER | Aylin Aslım | If Performance Hall | Tunus Caddesi 14/A | 23.00

22-23 Nisan

GÖKYÜZÜ | Lyridler meteor yağmurunun en yoğun olacağı günler (saatte yaklaşık 20 meteor) | A.Ü. rasathanesi

23 Nisan

KONSER | Çocuk Konseri | Ankara Arena Spor Salonu | 19.30
KONSER | İlk Şarkılar | Fazıl Say | YB Nazım Hikmet Kongre ve Kültür Merkezi | 20.00

26 Nisan

KONSER | Burhan Öçal Jazz in Canavanserai | MEB Şura Salonu | 20.30
KONSER | Metin Kemal Kahraman – Ahmet Aslan | Ankara Meydan Sahnesi | 20.30
GÖSTERİ | Arkadaşım Hoşgeldin | ATO Kongre ve Sergi Sarayı | 21.00

28 Nisan

KONSER | Erdal Güney & Dilan Akıncı | Çağdaş Sanatlar Merkezi | Kennedy Cad. No: 4 | 19.30

24-29 Nisan

ŞENLİK | D.T. 10. Küçük Hanımlar Küçük Beyler Uluslar arası Çocuk Tiyatroları Festivali

AFSAD

(Bestekar Sokak No: 28/21 Kavaklıdere) www.afsad.org.tr
24 Nisan | AFSAD 37. Yıl Üye Sergisi | Çağdaş Sanatlar Merkezi | 19.00
26 Nisan | Söyleşi | Kemal Cengizkan | 16.00

AST

(İzmir Cad. İhlamur Sokak, No:7, Kızılay) www.ast.com.tr
19 Nisan | Selamün Kavlen Karakolu
20 Nisan | Halktan Biri
21-22-23-28 Nisan | Konuk Etkinlikler
24-25-26-27 Nisan | Beş Para Etmez Varyete
29-30 Nisan | Ferhangi Şeyler

CERMODERN

(Altınsoy Caddesi, No: 3 Sıhhiye) www.cermodern.org
13 Mart - 12 Nisan | Sergi | Candan Şişman | "o – Sıfırbirbir"
17 Nisan - 1 Mayıs | Sergi | İnci Ertuğ | "elan vital"

DOKU SANAT GALERİSİ

(Cinnah Cad. Enis Behiç Koryürek Sok. 11A-B, Çankaya Ankara) www.dokusanat.com
08 - 28 Nisan | Sergi | Marek Brzozowski

ESKİYENİ

(Sakarya Caddesi, İnkılap Sokak 6/A) www.eskiyenibar.com
23 Nisan | Oyun | Ben Tek Siz Hepiniz | Seyyarsahne | 20.00
Her Salı | Müzik | ROCK-M Government (SBF Hocaları) | 22.00
Her Çarşamba | Müzik | Alakarga | 21.00

KA FOTOĞRAF GELİŞTİRME ATÖLYESİ

(Güneş Sokak, 17/5 Çankaya) www.kaatolye.com
27 Mart – 10 Temmuz | Fotoğraf Atölyesi | Açık Atölye | 00.00

NEFES

(Sakarya Caddesi, Üst geçit ayağı, Kızılay) www.nefesbar.com
20 Nisan | Konser | Hüseyin Arat | 21.00
Her Cuma | Alper Fidaner ile Eski45likler | 20.30
Her Cumartesi | Murat Meriç ile Eski45likler | 20.30

ORTA DÜNYA

(Kızılırmak Sokak, No:35/3, Kızılay)

PAB

(Perşembe Akşamı Bisikletçileri, Ankara)
Her Perşembe | Güvenpark | 20.00

SARKAÇ cafe

(Bayındır-2 Sokak No:62 Kızılay)

TAYFA kitapkafe

(Selanik Caddesi 82/32 Kızılay) www.tayfa.com.tr
Her Pazartesi (7-14-21-28 Nisan) | Tayfa Film Günleri | 19.30
Permakültür Cumartesi Buluşmaları | 14.00

06 Mayıs-20 Haziran

SERĞİ | Böyle Bir Şey | Mustafa Salim Aktuğ | Atlas Sanat Galerisi | Cinnah Cad. No: 19/1 06690 Çankaya

SOLFASOL
Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi
Nisan 2014
36. Sayı
Ayda Bir Yayımlanır.

Editörler

Mehmet Onur Yılmaz,
Murat Dirican, Tanju Gündüzalp

Gönüllü Alan Editörleri:

Haber: Aydın Bodur, Efecan Tan,
Özge Altınyayla
Kültür-Sanat: Sibel Durak,
Özgür Ceren Can
Spor: Kübra Ceviz
Web Sayfası: Can Mengilibörü, Onur Mat

Yayına Hazırlayanlar

A. Şebnem Soysal, Akın Atauz,
Aktan Acar, Arif Şentek, Aydan Çelik,
Aydan Özkil, Ayhan Çelik,
Besim C. Zirh, Birol Özdemir,
Cemre Kutluay, Dijle Kılınç, Doğan Mirza,
Ebru Baysal, Emine Onaran İncirlioğlu,
Emrah Kırmısoy, Engin Aygün, Enver
Arcaç, Erhan Muratoğlu,
Eren Aksoyoglu, Ezgi Koman,
Fahri Aksirt, Gözdem Üner Tubay,
Gülistan Aydoğdu, Hülya Demirdirek,
M. İhsan Doğan, Mehmet Öz,
Mert Seymen Renkmen, Nermin Atıkan,
Nur Yılmazlar, Özge Akkoyunlu,
Özlem Mengilibörü, Özsel Bebeli,
Selcan Kula, Selda Bancı, Selda Tuncer,
Sine Çelik, Sümeyra Ertürk,
Tuğba Dirican, Umut Güner,
Umut Koşan, Vedat Gün,
Zeynep Alica, Zeynep Ö. Yılmaz

Katkı Verenler

A. Akın Akyol, Ahmet Çiniçi,
Ahmet Say, Alper Fidaner, Alper Şen,
Aydan Balamir, Ayşegül Çelik,
Barış Karacasu, Berivan Eliş,
Burcu Ballıktaş, Burcu Öztürk,
Bülent Atamer, Canberk Güner,
Celal Musaoğlu, Ceren Ergenç,
Ceyhan Temürçü, Demet Gülççek,
Deniz Enli, Deniz Mutlu, Dilem Koçak,
Eloise Dhuy, Emre B. Altınok,
Emre Çelebi, Engin Canakan,
Erhan Akça, Ezgi Tuncel, Ezo Demir,
Faruk Şahin, Ferdan Ergüt, Fethi Yıldırım,
Funda Şenol Cantek, Gamze Güzen,
Gizem Güner, Gökçer Tahincioğlu,
Kemal Özdiil, Mahir Ünsal Eriş,
M. Ali Çetinkaya, M. Atakan Foça,
M. Emin Boyacıoğlu, Melike Kuş,
Mert Anıl Eren, Merve Albuz,
Mithat Sancar, Murat Meriç,
Murat Sevinç, Murat Tangal,
Necati Koçak, Nefin Pera,
Nihal Poyraz Temürçü,
Oğulcan Orhan, Olcay Koşan,
Olgu Yiğit, Onur Bolat, Ozan Küçükusta,
Özge Çağlar, Özgür Cengiz,
Özgür Yalçın, Özhan Değirmencioğlu,
Rabia Ç. Çavdar, Remzi Altunpolat,
Ruşen Ö. Özcan, S. Erdem Türközü,
Sebatı Ladikli, Selçuk Atalay,
Sema Alpan Atamer, Serdar Gülsöken,
Sevinç Başköy, Sinan Yusufoglu,
Şehnaz Azcan, T. Tolga Özgelik,
Ufuk Altınay, Yağmur Pehlivanlı,
Yaşar Seyman, Yılmaz Angay

Teşekkürler

10. ODTÜ Sosyoloji Günleri Ekibi,
Avareler, Ayşegül Turan, Gülper Kıracı

Logo Tasarım

Aydan Çelik

Grafik Tasarım

Aktan Acar, Çağrı Ürünay, Ezgi Koman,
Gülru Höyük, Volkan Uysal
Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Mehmet Onur Yılmaz
Yayın İdare Merkezi
Tunalıhımlı Caddesi,
Büklüm Sokak No:44/4
06660 Kavaklıdere / ANKARA
Tel - Faks: 0 312 437 76 41
bilgi@gazetesolfasol.com

Abonelik için

www.gazetesolfasol.com
abone@gazetesolfasol.com
0 536 956 64 26
0 533 653 32 75

İstanbul Temsilcisi

Alper Şen
Tel: 0 537 683 94 70

Basım Yeri

Tarcan Matbaacılık Yayıncılık Sanayi
Zübeyde Hanım Mahallesi
Samyeli Sokak No.15
İskitler Altındağ/Ankara
Tel: (0312) 384 34 35 - 36
Fax: (0312) 384 34 37
tarcanmatbaasi@hotmail.com

Basım Tarihi

14.04.2014

ISSN: 1301-8655

Yerel Süreli Yayın

4.000 Adet Basılmıştır

I. Uluslararası Çağdaş Seramik Sergisi

"Sanatın en eski dallarından biri olan seramik, insanlık evriminin en önemli kanıtlarından biri olagelmıştır. Kap-kacak sanatı ile başlayan tarihsel sürecinin yanı sıra günümüzde kendine özgü teknikleri ile sanat disiplinleri arasında yerini almıştır. Ülkemizde insanlığın ilk dönemlerine ait seramikler, pek çok arkeoloji müzesinde izleyici ile buluşurken, Çağdaş Seramik Sanatını belgeleyen herhangi bir kurum veya müze bulunmamaktadır. Batı'da, özellikle Avrupa'nın pek çok ülkesinde seramik müzelerine sıklıkla rastlanmaktadır. Bu ülkelerden bazıları arasında Macaristan, Kore, İngiltere, Endonezya, İspanya, Japonya, İsviçre ve Amerika'da bulunmaktadır.

Abant İzzet Baysal Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik Bölümü, **Türkiye'nin ilk seramik müzesini kurmak amacıyla** 4 yılda bir Uluslararası karma seramik sergisi düzenleyecektir. Bu yıl düzenlenen ilk sergi Abant İzzet Baysal Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi sergi salonunda 1 Nisan 2014'te açılmıştır."

I. ULUSLARARASI ÇAĞDAŞ SERAMİK SERGİSİ

THE INTERNATIONAL
CONTRIBUTION OF
CERAMICS

ESER KABULÜ: 2 ARALIK 2013 - 10 MART 2014 SERGİ: 1 NİSAN 2014
THE DEADLINE FOR RECEIPT: 2 DECEMBER 2013 - 10 MARCH 2014 EXHIBITION: 1 APRIL 2014
İLETİŞİM/CONTACT: seramik@abuniv.edu.tr
HABERLEŞİM/CONTACT: seramik@abuniv.edu.tr

Ankara'da Yaya Olmak Zor İki Gözüm...

Sema Alpan Atamer

Seçimler yaklaşıyor. "Acaba hangi adaya oy versek?" sorusu sardı hepimizi. Birinden kurtulmak için, onun en güçlü rakibine mi oy versek? İdeolojik olarak kendimize yakın hissettiğimiz partinin adayına mı oy versek? Siyasetten şöyle bir uzaklaşıp, acaba hangisi kentimiz için becerikli, iyi işler yapabilir diye mi düşünsük? Neyse, bunları düşünürken, ben sanırım cevabımı buldum: "Ben her gün sokaklarda yaya olarak yürüyen adaya oyumu vereceğim." Niye mi, şöyle anlatayım:

Bonn'da uluslararası bir toplantıya gitmiştim. Bonn o zamanlar Almanya'nın hala başkentiydi; ama başkentin Berlin'e taşınmasına karar verilmişti. Bonn'un kadın Belediye Başkanı, ev sahibi sıfatıyla, toplantının katılımcılarını eski belediye binasında bir akşamüstü düzenlediği resepsiyona davet etti. Resmi katılımcıların hemen hepsi davete icabet etmişti. Resepsiyon akşamının ilk saatlerinde son bulduğunda herkes ayrıldı ve eski belediye binasının bulunduğu yaya bölgesindeki meydanın çevresinde yer alan kafelere ve lokantalara dağıldı. Mevsim yaz olduğu için hava henüz kararmamıştı. Türkiye heyetinden arkadaşlarla ben de bir kafenin meydana yayılmış masalarından birine gidip oturdum. Bir süre sonra, Belediye Başkanı hanımın, yanında eşi ve pusetlerinde ikiz (muhtemelen) torunlarıyla- Başkan Hanım o kadar küçük çocukları olacak yaşta değildi- meydana yaya olarak, geçti ve gitti. Yanında ne koruması, ne makam arabası, ne şoförü vardı. O zaman bizim belediye başkanları ile

kıyasladım elimde olmadan. Bir yaya olarak sokaklarda gezerken, ne çok şeyin farkına varacağımı; gözlemleyeceğimi; kokusuyla, sesi ile algılayacağımı düşündüm. O ikiz pusetini sürerken ne çok şey deneyimleme şansı olacağını...

Sonra yaşadığım kenti, Ankara'yı düşündüm. Şehrimin sokaklarında yürürken şöyle bir Ankara hayal ettim:

Kent, dalçıklarla bölünmemiş; istediğiniz caddede, bulvarda, hem zemin geçitlerden rahatça karşıdan karşıya geçebiliyorsunuz. Trafik ışıkları, araçlara göre değil, yayaların hızına göre ayarlanmış. Hemzemin geçitler bulunduğu için, kentin estetiği de üst geçitlerle bozulmamış.

Bebeğinizi arabasına bindirip, kaldırımlarda ve yollarda herhangi bir çukura, engele takılmadan, rahatça yürüyebilmektesiniz. Hatta tekerlekli sandalyede olsanız bile. Çünkü şehirlerde ulaşım, yayaların yaşamlarında en çok kullandıkları alanlara -okullara, hastanelere, parklara, iş yerlerine, alışveriş merkezlerine, vb- en kısa, en güvenli, en emniyetli ve en rahat şekilde ulaştırmak üzere halkın katılımıyla planlanmış. Yerleşimlerin yatırım gereksinimleri, şeffaf yöntemlerle belirlendiğinden; belediyeler, seçimlerde kaldırım müteahhitlerine borçlanarak seçim kazanmamakta; yolsuzluk neredeyse kalmadığından, her dört yılda bir, daha yapılırken kırılmaya başlayacak kadar kalitesiz kaldırım taşları döşenmemiş; onun yerine her yaşta her türlü yayanın neredeyse yüz yıl boyunca rahatça kullanabileceği sağlamlıkta, standart yükseklikte, düzgün kaldırım yapılmış. Hatta üzerine bastığınızda yerinden oynayarak altında biriken suyu üzerinize sıçratan bir tane bile taş bulamıyorsunuz. Tabii bu arada yollar o kadar kaliteli tasarlanıp, asfaltlanmış ve yağmur suları o kadar iyi drene ediyor ki, yağmurlu günlerde dahi yoldan geçen bir arabanın üzerinize su sıçratma olasılığı yok.

Belediye otobüsleri, duraklara dakikası dakikasına belirtilen saatlerde gelmekte; yolcuların insanca koşullarda ulaşımını sağlayacak şekilde konforlu ve güveniler. Yaşlıların, engellilerin, bebekli annelerin ulaşımı için de gerek teknolojik, gerek organizasyonel düzenlemeler yapılmış. Otobüs şoförleri, insan hayatına ve sağlığına saygılılar. Herkes böylece toplu taşıma araçlarını kullanarak, zamanını daha iyi organize edebilmekte.

Belediye otobüsleri o kadar organize ve rahat ki, dolmuşlara, onların ilkel şekilde balık istifi gibi insan taşımalarına; trafik kurallarını her dakika ihlal ederek herkesin sinirlerini yıpratmalarına; gereksiz korna seslerine; ciğerleri delen egzoz dumanlarına; denetlenemez mafyöz ilişkilerine yer kalmamış.

Şehir metro ağıyla örüldüğü için, zaten otobüslere de çok fazla yük kalmamış. Hızlı, güvenli ve çevre dostu bir ulaşım hayatı kolaylaştırmakta.

Belediyeler yaratacakları ranttan yararlanmak uğruna kottan kazanılmış daireler yaratmak yerine, her binaya kapalı otopark yapma zorunluluğu getirdiklerinden, artık sokaklar, bir kaç sıra park edilmiş araçlarla dolu değil; kaldırım, park eden araçlarla işgal edilmemiş. Bisikletler için ayrı yollar ve park yerleri tahsis edilmiş durumda.

Vatandaşlar, yollarda hiç bir önlem alınmadan açık bırakılmış altyapı çukurlarına düşerek; micir döşenmiş yollarda kayarak; gereken uyarı işaretleri konmadığı için köprülerden uçarak ya da otoyollara ters yönden girerek ölmüyorlar.

Bu hayallere dalmış yürürken, önüme birdenbire PTT'nin şehrimize kazandırdığı, kaldırımın tam ortasına yerleştirilmiş, -daha doğrusu gecekondu vari kondurulmuş- yeni posta kutularından biri çıktı. Tarihi kümbetlerden esinlenerek yapılmış bu devasa kutu beni bambaşka düşüncelere aldı götürdü: *En son ne zaman zarflı ve pullu bir mektup atmıştım acaba? Hala böyle mektup, matbu gönderen kaç kişi kaldı acaba? Bu kutuyu doldurabilmek için kaç mektup atılması gerekir? Bu kutu hangi sıklıkta açılıyor? Halkımın mektup yazıp, atma eğiliminde bir artış mı var ki, çocukluğumuzdakilerin neredeyse 5 katı büyüklükte bir posta kutusu konmuş?*

Bu kadar dalgın yürürken olanlar oldu ve kaldırımın ortasına kadar uzanmış bir reklam panosuna toslayiverdim.

Medya Günleri 2014 Başlıyor

Geçtiğimiz yıl ODTÜ tarafından birincisi düzenlenen ve 2.000 aktif katılımcı tarafından izlenen "**Medya Günleri 2014**", 2. sını bu yıl 2-3-4 Mayıs tarihlerinde Ankara'da bulunan 4 üniversitenin işbirliğinde gerçekleştiriyor. Bu yıl güçlerini biraraya getiren Gazi, Ankara ve Bilkent Üniversiteleri ile ODTÜ'nün ev sahipliğinde yapılacak olan, Türkiye'nin her köşesinden öğrencileri biraraya getirecek etkinliğe katılacak isimler de belli olmaya başladı. Karikatürist Erdil Yaşaroğlu, spiker Nevşin Mengü ve spor yorumcusu Kaan Kural bu isimlerden bazıları. www.medyagunleri.org adresinden erken kayıt yaptırarak etkinliğe katılmak mümkün.

[medyagunleri14](https://www.facebook.com/medyagunleri14)
[medya günleri 2014](https://www.facebook.com/medyagunleri14)

medya
günleri
2014